PATRICIA LYNN

Undeva, departe

Traducerea şi adaptarea în limba română de ANDREEA DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

— Mamă, e posibil să ne fi rătăcit?

— Heather, de ce eşti întotdeauna pesimistă? o întrebă Holly. Sunt sigură că dacă mama credea că ne-am rătăcit, ne-ar fi spus până acum. Pe lângă asta, indicatorul ne-a arătat drumul spre ferma Four Aces. Trebuie să fie pe undeva pe aici.

Heather privi cât de departe putea de pe bancheta din spate a maşinii şi apoi îşi întoarse ochii albaştri spre sora sa.

—Ei bine, priveşte şi tu. Poţi vedea până departe în orice direcţie. Zăreşti vreo fermă prin jur?

— Nu, dar asta nu înseamnă nimic. Distanţele sunt mult mai mari în Montana faţă de cele pe care le ştii tu în Chicago.

Heather oftă exasperată şi ridică ochii spre cer.

— Faci pe deşteapta.

— Opriţi-vă, le ordonă Kathleen Hunter celor două fete ale ei. Era prea mult pentru o singură zi. Era foarte obosită, o durea capul şi ştia că s-ar fi putut rătăci.

Opri jeepul roşu în mijlocul drumului forestier pe care se aflau. Fără a da vreo explicaţie, scoase cheia din contact şi coborî din maşină.

Praful care rămăsese în urma maşinii era împrăştiat de adierea uşoară. Kathleen rămase o clipă nemişcată şi apoi privi drumul pe care-l lăsaseră în urmă. Tot ce putea spune era că nu se zărea nici o urmă de civilizaţie în jurul lor. Drumul şerpuia printre coline verzi acoperite cu flori galbene şi purpurii, după care urca peste dealurile din depărtare. Pinii înalţi şi drepţi străjuiau drumul şi în depărtare munţii se ridicau maiestuoşi spre cer. Erau în luna iunie şi toată vegetaţia strălucea în razele calde ale soarelui.

Se rezemă oftând de maşină, fără să se gândească la faptul că se va murdări din cauza prafului care se aşezase pe aceasta. închise ochii acoperiţi de ochelari de soare şi ascultă în linişte sunetele naturii care o înconjura.

— Mamă!

Fusese prea multă linişte.

— Lasă-mă în pace, Heather, zise ea îngrijorată.

— Vine cineva! strigă Holly. Ar fi mai bine să vii lângă noi.

în timp ce înconjură maşina, fetele coborâră şi Holly arătă cu degetul spre vale.

— Vine de acolo.

Se vedea clar un călăreţ singuratic care se îndrepta spre ele. între om şi animal era o armonie perfectă şi Kathleen îşi reaminti de westernurile pe care le văzuse la televizor. Aşteptă curioasă apropierea călăreţului.

Când calul negru se opri în faţa lor, călăreţul îşi scoase pălăria şi le salută.

— Bună ziua, doamnelor, zise el cu o voce gravă. Aveţi probleme cu maşina?

— Nu, spuse repede Kathleen. Suntem în drum spre ferma Four Aces şi mă întrebam dacă nu cumva am greşit drumul.

— Nu, o asigură el. Mergeţi încă doi kilometri şi veţi ajunge la o răscruce. Luaţi-o la stânga şi drumul vă va duce direct la fermă. Nu aveţi cum să vă rătăciţi.

— Mulţumesc.

Kathleen şi-ar fi dorit să-i poată vedea ochii acoperiţi acum de umbra pălăriei cu boruri mari. Se întreba dacă ar fi găsit în ei vreo urmă de căldură din moment ce trăsăturile feţei lui erau foarte reci, în afară de buze. Bărbatul nu le întrebă nimic, chiar dacă ar fi fost curios să afle ce caută trei femei singure în mijlocul necunoscutului.

— Eşti cu adevărat un cowboy? îl chestionă Heather, cu ochii albaştri scânteind în timp ce îl studia cu atenţie.

— Sunteţi cu adevărat gemene? i-o întoarse el.

Holly râse şi îşi privi sora.

— Te-a prins, Heather.

— Da, dar se vede clar că suntem gemene, răspunse ea.

— Dar nu e clar şi că eu sunt cowboy? El se mişcă în şa, făcând-o să scârţâie. Am pălărie şi cizme de cowboy. Călăresc un cal pe nume Lightning. Am o puşcă agăţată de şa. El râse scurt. Trebuie să fiu un cowboy.

— Da, dar eşti un cowboy adevărat? insistă Heather aşa cum făcea de obicei. Sau eşti unul dintre cei care numai pretind că sunt cowboy, aşa cum fac cei de la ferma unchiului John? întrebă ea neîncrezătoare.

— Eu sunt un cowboy adevărat, o asigură bărbatul. Noi nu dăm arme celor care pretind că sunt ceea ce nu sunt.

Kathleen avu împresia că îl vede zâmbind, dar nu putea fi sigură.

— Bine, dar...

— Ajunge, Heather, o întrerupse Kathleen. Lasă omul în pace. Sunt sigură că are lucruri mai bune de făcut decât să

stea aici şi să se certe cu tine, zise ea privind în sus spre el. Mulţumesc pentru că ne-aţi scos din încurcătură.

El îi răspunse înclinând uşor capul.

— Vă doresc o zi bună, doamnelor.

întoarse cu îndemânare calul şi porni în direcţia din care venise.

Kathleen şi fetele rămaseră să-l privească în timp ce calul sărea cu graţie peste un buştean.

— Ce mai cowboy, murmură Holly admirativ.

—E bătrân, zise Heather supărată. Probabil că are aproape patruzeci de ani.

— Nu-mi pasă cât de bâtrân este, arată minunat în şa. Poate că are vreun fiu.

— Ei bine, poţi să te împrieteneşti tu cu el, i-o întoarse Heather. Mie nu-mi plac văcarii.

Kathleen oftă adânc şi îşi privi fiicele care aveau numai paisprezece ani.

— Hai să mergem, sugeră ea. Dacă văcarul nu a minţit, înseamnă că suntem aproape de fermă.

— Sigur nu ne-a minţit, se grăbi Holly să-i ia apărarea. E un tip simpatic.

— Oh, te rog, mormăi Heather în timp ce deschidea portiera pentru a urca în maşină.

Kathleen zâmbi veselă când văzu expresia inocentă a fetiţei sale.

— Bine, acceptă ea. E un tip simpatic. Să mergem.

Holly îşi urmă sora în maşină şi Kathleen se aşeză la volan. Se întrebă pentru a nu ştiu câta oară cum de a putut concepe două fete identice ca aspect fizic, dar atât de diferite ca atitudine şi comportament.

— Bine, spuse ea când porni motorul. Doi kilometri şi apoi la stânga. N-avem cum să greşim drumul.

Văcarul le spusese adevărul. Bifurcaţia se afla acolo şi urmară drumul prăfuit din stânga până când trecură pe sub un arc de lemn pe care scria „Ferma Four Aces". După încă doi kilometri zăriră ferma şi Kathleen oftă uşurată. Abia opri maşina şi fetele săriră din ea.

— Oh, ce mare e! exclamă Holly privind în jur pentru a se familiariza cu noul peisaj care i se înfăţişa.

Heather îşi încrucişă braţele la piept şi îşi privi sora, refuzând să se lase impresionată.

— M-aş întoarce oricând la Chicago.

—N-ai decât să fugi până acolo, mormări Kathleen coborând din maşină.

— Katie!

Kathleen privi în jur când auzi prescurtarea numelui ei. Era deja îmbrăţişată de o persoană cu braţe puternice, îmbrăcată într-o cămaşă roşie şi blugi. Abia reuşi să-şi menţină echilibrul când fratele ei, care o privea fericit, o aşeză cu picioarele pe pământ.

—începusem să-mi fac griji, spuse John Graham. Ai avut probleme pe drum?

— Nu prea multe.

— Bine. Se întoarse spre gemene zâmbind. Lasă-mă să le urez bun venit acestor fete.

Kathleen îl privi cum le îmbrăţişa pe Heather şi pe Holly în timp ce le spunea cât de mult au crescut. Fetele nu-l mai văzuseră de când aveau patru ani.

El nu se schimbase prea mult, îşi zise Kathleen. Părul lui negru era brăzdat de câteva fire albe şi liniile din jurul ochilor erau ceva mai adânci, însă, altfel, arăta exact aşa cum îl ştia. Faţa şi mâinile îi erau bronzate, arătând că lucra mult în bătaia soarelui. Era clar că îi plăcea viaţa în Montana şi că nu-i era

dor de Chicago.

El se întoarse din nou spre ea.

— Haideţi să vă instalez. Apoi mă voi duce să aflu ce a pregătit soţia mea pentru cină.

* * *

Kathleen n-o întâlnise niciodată pe soţia lui John, Mattie. Se căsătoriseră în urmă cu trei ani şi ea nu reuşise să ajungă la nuntă. Rămase uşor surprinsă de vârsta cumnatei sale, care arăta cu zece ani mai bătrână decât John, însă era evident faptul că erau nebuni unul după altul. Kathleen era foarte mulţumită de asta. După ce ea abia trecuse printr-un divorţ, se bucura să vadă că fratele ei este fericit.

Mattie intră pe uşa care dădea din bucătărie spre sala de mese şi studie masa lungă de mahon cu ochii ei căprui.

— Mai aveţi nevoie de ceva?

Kathleen privi mâncarea aşezată pe masă şi nu-şi imagină că ar fi lipsit ceva.

— După trei zile în care am mâncat numai sandvişuri, masa aceasta arată minunat.

Mattie îi zâmbi bucuroasă.

— Mulţumesc. îşi trase un scaun lângă soţul ei şi se aşeză. Ar fi cazul să mâncăm. Cody va veni imediat.

— L-ai văzut? o întrebă John.

— Tocmai ducea calul în grajd. Va veni în câteva minute.

John încuviinţă şi începu să se servească.

După câteva minute, Kathleen gusta din cea mai bună mâncare pe care o avusese vreodată în farfurie.

— Mâncarea e extraordinară, spuse Holly când îşi termină ruloul de carne cu şuncă. Unchiul John ne-a spus că numai dumneavoastră gătiţi la fermă. Chiar gătiţi pentru toată lumea care vizitează ferma?

Mattie scutură din cap.

— Sunt ajutată de un bărbat pe nume Lonny Johnes. Reuşim astfel să ne hrănim pe noi doi, pe cei zece angajaţi ai fermei şi pe oaspeţi.

Uşa bucătăriei se deschise larg şi Kathleen privi în sus spre cei mai verzi ochi pe care-i văzuse vreodată. Realiză apoi că bărbatul la care se uita era cel pe care-l întâlniseră pe drum. Acum nu mai avea pălăria pe cap, lucru care dădea la iveală un păr blond închis destul de lung. Chipul lui era atrăgător la prima vedere, însă avea o oarecare duritate care te făcea să te întrebi dacă ştie ce este tandreţea.

Bărbatul era îmbrăcat într-o cămaşă de bumbac cu mânecile suflecate care-i arătau braţele bronzate la fel ca faţa. Blugii îi veneau ca turnaţi pe trupul puternic.

Când îl privi din nou, Kathleen realiză că el îşi concentra atenţia numai asupra ei, privind-o cu o sprânceană ridicată şi făcând-o să roşească. îşi mută repede ochii în altă parte şi reuşi să nu fugă de la masă în clipa aceea.

John i se adresă noului-venit:

— Cody, ţi le prezint pe sora şi pe nepoatele mele.

Kathleen nu avu de ales şi reuşi să-i întâlnească ochii în timp ce
el înconjura masa şi astfel se îndepărta de ea.

— îmi pare bine să vă întâlnesc, murmură ea politicoasă.

— Spuneţi-mi Cody. Vă rog.

Ea încuviinţă şi îşi îndreptă ochii spre mâncarea pe care-o avea în farfurie.

—Tu eşti tipul pe care l-am întâlnit mai devreme, începu Heather.

— Eu sunt.

— Ce faci la fermă, Cody? întrebă Holly în timp ce-i

întindea castronul cu fasole verde.

El se servi şi-l puse alături de farfurie.

— Orice e nevoie. John mă ţine mereu ocupat.

Holly zâmbi fermecător şi-i întinse un alt castron.

— Aşadar, unchiul John e şeful tău?

— încearcă, răspunse el zâmbindu-i uşor lui Holly. Dar sunt prea mare şi prea rău, aşa că niciodată nu reuşeşte.

Kathleen văzu cum trăsăturile lui se îmblânzise sub zâmbetul pe care îl adresa fiicei ei. în afară de faptul că acest bărbat arăta bine, poseda şi o putere ciudată de atracţie. Desigur, nu avea de ce să-şi facă griji din cauza asta deoarece nu era genul de femeie care atrage atenţia bărbaţilor. Gary, fostul ei soţ, îi spusese clar că era o dezamăgire pentru orice bărbat.

— De ce nu vorbeşti ca un văcar?

întrebarea lui Heather îi alungă gândurile amare şi îl urmări pe Cody care îşi îndrepta atenţia spre cealaltă fiică a ei.

— De ce nu eşti exact ca sora ta geamănă? o provocă el.

Ochii albaştri ai lui Heather se îngustară.

— Pentru că eu vreau să-mi definesc propria identitate.

El o studie gânditor în timp ce mesteca o bucată de friptură de viţel.

— Reuşeşti?

— Mda. Acum oamenii nu ne mai confundă tot timpul.

El privi de la Heather la Holly.

— Aşadar ţi-ai tuns părul altfel... El făcu o pauză pentru a le studia mai atent şi a descoperi toate diferenţele. Ai încercat să-i schimbi culoarea, nu?

— Da, zise ea cu răceală. Am făcut şi asta.

El încuviinţă atotştiutor.

— Să ştii că asta nu schimbă nimic.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, eşti tot blondă sub culoarea pe care ai folosit-o, şi figura ta e exact la fel cu a surorii tale, ceea ce înseamnă că nu s-a schimbat nimic.

Holly râse uşor.

— Exact asta i-a spus şi mama.

Kathleen simţi privirea lui Cody înainte de a-şi îndrepta ochii spre el.

— Mama voastră e deşteaptă, murmură acesta.

Oare de ce se simţea ca şi când primise o medalie? Reacţiile ei în faţa acestui bărbat erau ridicole şi periculoase. Dacă nu era atentă, se va face de râs mai rău decât se făcuse până acum şi acesta era ultimul lucru de care avea nevoie în clipa de faţă.

—Ei bine, nu mă interesează părerile voastre, zise Heather hotărâtă. îmi place cum îmi stă aşa, continuă ea privindu-l pe Cody cu ochii îngustaţi. Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce nu vorbeşti ca un văcar?

El îşi termină mâncarea din farfurie şi o împinse din faţa lui.

— Cum crezi că vorbeşte un văcar?

— Ei bine, tărăgănat şi nazal. Ştii foarte bine ce vreau să spun.

— Da, ştiu. Când îi vei întâlni pe muncitorii de la fermă vei auzi ceea ce vrei să auzi.

— Bine. Dar tu de ce nu vorbeşti aşa? insistă ea. Vreau să spun că unchiul John arată ca un văcar dar nu vorbeşte ca ei pentru că este din Chicago. Tu de ce nu vorbeşti ca ei?

— Pentru că sunt din Montana.

— Dar...

— îţi place să te cerţi, nu-i aşa, Heather? o întrerupse el.

— Este lucrul pe care-l face cel mai bine, comentă veselă

Holly.

Heather o privi cu răutate pe sora ei.

— Mai bine decât să fiu dulce şi ascultătoare ca tine.

— Bine, interveni Kathleen. Nu vreau să vă mai aud şi sunt sigură că nici ceilalţi nu vă mai suportă.

— Fetelor, vreţi să mă ajutaţi să aduc desertul? sugeră Mattie în timp ce se ridica de pe scaun. Fără să comenteze, cele două fete o urmară în bucătărie.

John îşi privi amuzat sora.

— Nu le-ai scăpat din mână, zise el când uşa bucătăriei se închise în urma lor.

Kathleen zâmbi.

— Am ştiut întotdeauna că nu le voi scăpa din mână. Sunt diferite ca noaptea de zi şi câteodată mă pun în situaţii dificile. Probabil că te vor înnebuni până când vom pleca.

— Puteţi rămâne aici cât timp doriţi, Katie, spuse el bucuros. Ştii foarte bine că sunteţi binevenite.

Ea îşi privi mâinile.

—Ştiu. Dar nu mă pot ascunde la nesfârşit. Trebuie să mă adun şi să-mi continuu viaţa. Privirea i se îndreptă spre Cody şi descoperi că acesta o studiază cu ochii lui verzi şi limpezi. Nu trebuia să fie ghicitoare ca să-şi dea seama la ce se gândea el. Uneori, când se uita în oglindă, nu o recunoştea pe femeia palidă şi parcă lipsită de viaţă care o privea de acolo.

Heather apăru în uşă.

— Toată lumea vrea plăcintă cu mere şi îngheţată?

— Eu nu vreau nimic, zise Cody ridicându-se. Am câteva treburi de rezolvat. înconjură masa şi se opri lângă John. Voi veni mâine dimineaţă devreme pentru a începe noua căsuţă.

John încuviinţă.

— Voi fi pregătit.

După ce le spuse tuturor „la revedere”, Cody dispăru în

bucătărie.

Kathleen simţi o oarecare dezamăgire văzând că pleacă.

* * *

Noaptea trecu repede şi în zori Kathleen se îmbrăcă în blugi şi într-o cămaşă neagră pentru a coborî în bucătărie la o cafea proaspătă şi fierbinte. îşi turnă o cană, ieşi pe veranda care înconjura casa şi se rezemă de unul din stâlpii ei. Aerul de munte era răcoros, dar soarele care abia răsărise îl va încălzi curând.

Toată lumea muncea la ora aceea, dar totul se făcea cu o oarecare încetineală, care părea relaxantă. Mirosul de bacon prăjit rămăsese în aer, ceea ce însemna că micul dejun fusese servit deja. Kathleen îşi spuse că dacă reuşea să găsească sala de mese, o va găsi şi pe Mattie acolo.

Zgomotul motorului unei maşini care se apropia îi atrase atenţia şi privi în direcţia ei urmărind-o până când se opri în faţa casei.

Cody coborî din maşină surprins s-o vadă pe Kathleen la o oră atât de matinală. îşi imaginase că îi plăcea să doarmă mult dimineaţa, dar ea stătea pe verandă îmbrăcată şi perfect trează. Nu-şi imaginase că hainele pe care ea le purtase ieri puteau ascunde un astfel de trup.

— Bună dimineaţa, spuse el când se apropie.

— Bună dimineaţa.

Se opri în faţa ei şi o studie pe femeia care părea extrem de fragilă şi mult mai palidă în lumina dimineţii. Cearcănele negre de sub ochii ei dădeau impresia că cele şase ore de somn nu-i fuseseră de nici un folos. Ochii ei albaştri-cenuşii erau întunecaţi şi plini de umbre. El văzu nesiguranţa din ei, dubiile şi incertitudinile, înainte ca ea să-şi ferească privirea. Cu un gest nervos, Kathleen îşi aranjă părul după ureche.

Cody o privi în continuare şi îşi reaminti că această femeie trebuia să-şi găsească singură drumul în lumea asta mare şi rea. Nu existau soluţii magice pentru inimi frânte şi pentru căsătorii destrămate, iar el nu avea experienţă în astfel de lucruri. Nu-i putea rezolva problemele chiar dacă ar fi vrut s-o facă.

—L-ai văzut pe John în această dimineaţă? întrebă el puţin cam nerăbdător.

Ea scutură din cap, dar nu-l privi.

— Nu.

— Probabil că e la grajduri sau în sala de mese, hotărî el privind-o în continuare. Ce se întâmplase cu femeia care-l privise cu atâta atenţie când s-au întâlnit ieri? Lăsă acest gând la o parte şi întrebă repede: Ai mâncat deja?

— Nu. Eram în drum spre sala de mese. îmi poţi spune unde este?

El oftă uşurat deoarece sperase că mai poate petrece câteva minute cu ea arătându-i împrejurimile.

— Haide. Vom face un tur al fermei pentru ca apoi să poţi găsi singură ceea ce cauţi.

— Nu e nevoie. Nu vreau să te reţin de la treabă.

—O luăm pe aici, spuse Cody arătând spre dreapta. Vom ajunge direct la sala de mese. Vei vedea şi căsuţele în drumul nostru.

— Câte sunt?

— Avem douăsprezece şi am planificat să mai adăugăm încă două la anul. Arătă spre stânga ei. Printre aceşti copaci o poţi vedea pe cea mai mare.

Ea se întoarse pentru a admira construcţia rustică susţinută de trunchiuri de copaci.

— E foarte frumoasă.

—Toate sunt. Acesta este principalul motiv pentru care oamenii vin aici. Vor să scape de rutină. Aici nu au televizor în camere şi nici telefon, cu toate că amândouă sunt disponibile în sala de recreere.

Tăcerea se lăsă din nou între ei în timp ce continuau să meargă. Razele soarelui pătrundeau printre frunzele copacilor înalţi şi păsările îşi cântau trilurile. Cu toate că locuia în Montana de ani de zile, Cody încă mai era impresionat de frumuseţea dimineţilor de aici. Călătorise prin toată lumea, dar nicăieri nu găsise o asemenea linişte.

Se opri când realiză că ea nu se mai afla lângă el. Se întoarse îngrijorat şi văzu că se oprise în razele soarelui şi îşi ridicase faţa pentru a le primi căldura cu ochii închişi. O privea uimit cum zâmbeşte. Era ca şi cum găsise ceva esenţial vieţii în acea rază de soare, ceva vital pentru trupul şi mintea ei. Pentru o clipă văzu copilul fericit din această femeie, văzu cum era cu adevărat când visele ei erau posibile şi când zilele îi promiteau fericire, iar apoi văzu cum revine iar la femeia ale cărei vise au fost furate.

Kathleen deschise ochii şi întâlni imediat ochii lui. Se priviră îndelung şi el văzu în acei ochi albaştri o strălucire care nu existase înainte.

El respiră adânc şi îşi luă privirile de la ea.

— Haide, se zori în timp ce-i întorcea spatele. Sala de mese e chiar în faţa noastră.

Capitolul 2

Kathleen închise cartea si o aruncă pe cuvertura colorată care-i acoperea patul. Era inutil să încerce să citească. începuse capitolul doi si habar nu avea despre ce era vorba acolo. Exact cum nu stia ce se întâmplă în viaţa ei, îsi spuse ea plină de regret.

Ridicându-se în picioare se apropie de fereastră si privi noaptea neagră de afară. Era aproape miezul nopţii si nu reusea să se odihnească. Poate că o va ajuta aerul proaspăt de afară. îsi luă jacheta din cuier si iesi din cameră.

Coborî încet scările, oprindu-se când văzu lumină în biroul lui John. Lucra la computer si probabil că-i simţise prezenţa, deoarece privi în sus exact când ea trecea prin faţa usii.

— Katie, te simţi bine?

— Mă gândeam să ies puţin pe verandă. Nu pot să dorm.

El o privi gânditor.

— E cam frig afară.

— Nu voi sta mult.

El continua s-o privească.

— Mi-ar prinde bine si mie puţin aer curat. Se ridică si apăsă pe mai multe butoane pentru a opri computerul, după care o privi din nou. Te superi dacă te însoţesc?

— Nu, sigur că nu.

— Bine. îşi luă haina din cuierul agăţat de uşă. Când ajunseră pe verandă, aerul rece al nopţii îi înconjură rapid. Kathleen respiră adânc.

— Cum ţi se pare, după o săptămână? o întrebă John după ce se aşeză pe trepte.

— E minunat. Acum îmi dau seama de ce ai rămas aici.

— Acesta era visul meu, şopti el. Puţini oameni ajung să-şi trăiască visul. Ştiu cât de norocos sunt.

Kathleen se apropie şi se aşeză lângă el. Privi cerul presărat cu diamante pe care avea impresia că le poate culege doar dacă întinde mâna.

— Sunt foarte bucuroasă că eşti fericit, John. Ştiu cât de greu ţi-a fost să părăseşti oraşul pentru a veni aici.

El râse amuzat.

— Crezi că tata mă va putea ierta vreodată?

Ea oftă.

— Nu ştiu. Nu puteam să ne mai înţelegem cu el după plecarea ta. Nu i-am putut vorbi despre tine. Nu m-a lăsat s-o fac. După criză nu şi-a mai revenit complet. îşi privi fratele şi reuşi să-i vadă foarte bine profilul deoarece ochii i se obişnuiseră cu întunericul. Habar nu am ce mai credea despre tot ce-l înconjura sau despre plecarea ta.

— Nu pot să am păreri de rău pentru ceea ce am făcut. în Chicago nu făceam decât să mor încetul cu încetul. Pur şi simplu, n-a vrut niciodată să mă asculte.

—John. Kathleen întinse mâna şi-i atinse braţul pentru a-i atrage atenţia. Nu te mai gândi la asta. Tata a vrut întotdeauna să-i facă pe oameni să se învârtească în jurul lui. Am văzut amândoi cum făcea acest lucru cu mama. Singurul lucru pe care ea l-a făcut vreodată fără aprobarea lui a fost să moară. Tu ai încercat să fii ceea ce-şi dorea el, dar nu ţi-a stat în fire să rămâi închis o zi întreagă într-un birou mic din Chicago. îmi amintesc cum visai să trăieşti în mijlocul naturii, încă de când eram mici. Ai ştiut de la început ce-ţi doreşti. Să nu regreţi niciodată că ţi-ai urmat visele.

El îi acoperi mâna cu a lui.

Dar cu tine ce-a făcut tata, Katie?

—A hotărât că trebuie să mă mărit cu Gary, admise ea cu o voce stinsă.

John înjură printre dinţi în timp ce o strângea mai tare de mână.

— Ştiam eu că ceva nu e în regulă când am aflat că te căsătoreşti. N-am putut primi nici o lămurire de la nimeni, inclusiv de la tine.

— Nici eu nu eram lămurită. Tot ce trebuia să fac venea de la tata şi de la Gary.

— L-ai iubit vreodată pe Gary? întrebă John supărat.

Kathleen clipi des pentru a alunga lacrimile care-i apăruseră în
ochi.

— La început mă temeam de el. Era cu doisprezece ani mai mare ca mine şi mi se părea incredibil să fie interesat de mine. Era un bărbat atrăgător, sofisticat şi bogat. Tata mi-a spus să nu-mi fac griji în privinţa dragostei, pentru că aceasta va veni mai târziu, după ce mă voi mărita. Am aşteptat, dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Ea oftă uşor şi dădu din cap. Mi-am dat seama chiar de la începutul căsătoriei că n-am făcut decât să mă mărit cu un bărbat la fel ca tatăl meu. Tata şi-a dorit fiica perfectă, iar Gary soţia perfectă.

— De ce n-ai plecat?

— Am făcut-o o dată, zise ea necăjită. Chiar după prima noastră aniversare. M-am dus la apartamentul tău, dar tu nu erai acasă. Ea râse uşor. Atunci n-am mai ştiut ce să fac, aşa că m-am întors acasă. Gary nici n-a ştiut că am plecat.

— De ce nu m-ai aşteptat? De ce n-ai venit înapoi? Te-aş fi ajutat.

— După câteva zile am descoperit că sunt însărcinată. Asta a schimbat totul. Nu mai era vorba numai de mine, trebuia să mă gândesc şi la copilul meu. Prin întunericul din faţa ei se perindau imagini din trecut. Gary a fost atât de

încântat când a aflat de copil. Pentru un timp am crezut că voi începe să-l iubesc deoarece la început era foarte atent şi grijuliu. însă toate astea s-au terminat când doctorul a presupus că voi avea gemeni şi m-a programat la teste. S-a constatat că voi avea două fete gemene. Gary îşi dorea un băiat. Era clar că soţia lui perfectă îl dezamăgise.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Gary. Katie, n-am ştiut. îmi pare rău.

Ea scutură din cap.

— Nu aveai cum să mă ajuţi. Pentru oricine Gary părea tatăl şi soţul perfect, dar el ne considera numai nişte bunuri ale lui, aşa cum erau maşina, casa sau barca. Holly şi-a dat repede seama de asta şi nu mai aştepta nimic de la tatăl ei, cu toate că eu n-am influenţat-o deloc. A tras propriile concluzii din ceea ce a văzut pe parcursul anilor. Heather îl vedea pe Gary într-o cu totul altă lumină. De fapt, ea m-a învinuit pe mine pentru divorţ. Părea să creadă că dacă aş fi fost o soţie mai bună, Gary n-ar fi început o relaţie cu altă femeie.

— Ţi-a spus asta?

— Nu cu aceste cuvinte. Are un anumit fel de a puncta lucrurile care te face să înţelegi foarte bine ce vrea să spună. E o calitate pe care a moştenit-o de la tatăl ei.

— Katie. John îi luă mâinile într-ale lui şi le strânse cu putere. De ce nu l-ai părăsit mai de mult?

— Nu-mi puteam asuma acest risc deoarece mi-a fost teamă să nu le folosească pe fete drept apărare. Dacă numai eu aş fi fost cea care dorea divorţul, ştiu că ar fi ieşit un mare scandal şi nu voiam ca fetele să treacă prin aşa ceva. Am hotărât să rămân cu el până când ele vor termina şcoala.

— Ai pierdut mulţi ani din viaţă.

Kathleen se întoarse spre el tremurând.

— Unde aş fi putut să mă duc, John? şopti ea. Nu aveam nici o pregătire, n-aveam cum să le întreţin pe fete. Uită-te la mine. Divorţul s-a terminat de mai multe luni şi încă mă mai întreb ce trebuie să fac în continuare.

— Poţi rămâne aici, avem multe lucruri de făcut. îţi pot oferi un salariu şi poţi ocupa, împreună cu fetele, una din căsuţe.

Kathleen dădu din cap.

— îţi mulţumesc pentru ofertă, dar nu pot face asta.

— Katie...

—Ascultă-mă, zise ea blând. Sunt foarte confuză în privinţa multor lucruri, dar de unul singur sunt sigură. Niciodată nu voi mai depinde de un bărbat, niciodată nu va mai avea cineva grijă de mine. Nu vezi că nu te deosebeşti cu nimic de tata sau de Gary? Eşti încă un bărbat care vrea să aibă grijă de neajutorata Kathleen.

— însă eu vreau să te ajut, spuse el supărat. Nu ţi-am oferit nici un ajutor când ai avut nevoie de mine.

Ea zâmbi.

— Mă ajuţi acum, lăsându-mă să stau aici până când mă hotărăsc ce să fac cu viaţa mea. Mă ajuţi să mă pun din nou pe picioare şi am început deja să fac progrese. Chiar prezenţa mea aici dovedeşte asta, deoarece până acum n-am călătorit nicăieri de una singură. Călătoria asta a fost o provocare pentru mine. Gary obişnuia să râdă şi să-mi spună că mă voi rătăci dacă mă îndepărtez de drumul spre magazin. Din păcate, l-am crezut. A încercat să mă convingă să nu plec în această călătorie şi am fost pe punctul de a renunţa, dar mi-am dat seama că dacă aflu cine sunt cu adevărat, voi găsi şi răspunsurile pe care nu le am. Această călătorie nu ar fi fost

mare lucru pentru o persoană normală, însă pentru mine a fost un pas enorm în noua viaţă pe care mi-o doresc.

—Aş fi vrut să te fi ajutat mai mult, aş fi vrut să fi fost acolo când ai avut nevoie de mine.

—Acum eşti aici şi am nevoie de tine, spuse ea blând. Asta e tot ce contează.

El o privi mult timp, cu ochii plini de regrete.

— încă îmi mai fac griji pentru tine, murmură el. Se vede că ai slăbit mult şi acum mi-am dat seama că nici nu dormi suficient.

— Ai dreptate, admise ea. însă am impresia că bucătăria delicioasă a lui Mattie mă va ajuta să ajung la greutatea normală şi am început deja să dorm mai bine. M-am obişnuit repede cu nopţile de aici, ştii doar că sunt mult mai liniştite decât cele de la Chicago.

El încuviinţă cu un semn din cap.

— îmi amintesc că am avut ceva probleme cu somnul când am venit prima dată aici, dar ştiu că la tine e vorba de mai mult decât atât, ştiu că ai multe lucruri de pus la punct. Vreau să fii fericită, Katie. Ştiu că nu-ţi va fi uşor, dar încearcă să uiţi tot răul pe care ţi l-a făcut Gary pe parcursul anilor. Sunt sigur că îţi vei reface viaţa, deoarece eşti mai puternică decât îţi imaginezi.

— Chiar aşa? murmură ea în timp ce-l îmbrăţişa cu drag. Mulţumesc pentru votul tău de încredere, este primul lucru bun după atâţia ani.

* * *

Cody trecu peste dealul stâncos şi îl făcu pe Lightning să se oprească. Calul juca pe loc neliniştit pentru că simţise mirosul unui alt cal pe drumul de la poalele dealului. Cody îi şopti ceva şi mângâie gâtul graţios al armăsarului, făcându-l să se calmeze imediat.

Număr şaisprezece călăreţi conduşi de Joe Painter, şeful muncitorilor de la fermă. Mersul liniştit al cailor indica faptul că cei pe care-i conducea erau începători. Ştia că Joe îi aduce mai întâi pe acest drum lin înainte de a le oferi o cursă printre numeroasele obstacole de pe pământurile fermei.

Când începu să-l întoarcă pe Lightning, o mişcare rapidă din spatele grupului îi atrase atenţia. Văzu că unul din cai se ridică pe două picioare şi se apropie repede de marginea drumului. Joe se afla în faţa grupului şi nu sesizase problema, dar cineva îl strigă şi astfel irita şi mai mult calul nervos. Călăreţul neexperimentat lupta din răsputeri să controleze calul dar nu făcea nimic mai mult decât să se apropie periculos de stânci.

Cody îl grăbi pe Lightning în jos, însă nu reuşi să ajungă la timp pentru a evita dezastrul. Calul agitat zvâcni din picioarele din spate şi-l aruncă pe călăreţ din şa.

Cody alergă repede spre oaspetele care zăcea pe iarba înaltă unde fusese aruncat şi scoase pălăria de cowboy a acestuia pentru a descoperi nişte bucle lungi aurii. I se tăie respiraţia când realiză că persoana inconştientă era Kathleen Hunter.

— La naiba, mormăi el.

—Dumnezeule, Cody, îmi pare rău, spuse Joe aşezându-se lângă el. Când mi-am dat seama că are probleme era deja prea târziu.

— Mamă! Cody le auzi pe Heather şi pe Holly apropiindu-se în fugă din spatele lui în timp ce îşi trecea mâinile peste trupul lui Kathleen pentru a vedea dacă are oase rupte.

— Cody, totul e în regulă?

Fără a se uita în spate, ştia că gemenele erau cele care-i puseseră întrebarea.

— Se pare că nu are nimic rupt, zise el aruncându-i o privire lui Joe. Ai grijă de restul grupului până când nu se mai întâmplă ceva rău.

încuviinţând, bărbatul se îndreptă spre ceilalţi călăreţi.

Holly se aşeză lângă Cody.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse ea. Calul s-a speriat probabil de ceva şi mama n-a putut să-l strunească.

Cody era în acelaşi timp supărat şi îngrijorat. Dacă ea ar fi slăbit frâul, calul n-ar mai fi aruncat-o din şa. Ori nu i se spusese cum să strunească un cal, ori uitase acest lucru din cauza panicii. înclina să creadă a doua variantă, deoarece ştia că Joe e un instructor bun şi foarte atent cu novicii.

Un geamăt uşor îl făcu să-şi întoarcă privirea spre figura lui Kathleen, care deschise încet ochii şi clipi de câteva ori înainte de a-şi duce mâna spre frunte. Durerea o făcu să se încrunte.

— Cody? murmură ea.

—Bună, Kathleen, răspunse el calm, fără a se trăda că inima încă îi mai bătea nebuneşte.

Ea zâmbi slab.

— Cred că am făcut o greşeală.

Cody se îndepărtă puţin de ea şi îşi frecă ceafa cu o mână. Dumnezeule, această femeie îi provoca senzaţii ciudate, simţise asta de prima dată când o întâlnise. Privirea neliniştită pe care i-o aruncase când intrase în sala de mese îl impresionase profund, plimbarea de a doua zi îl neliniştise, şi acum îi zâmbea fermecător făcându-l să-şi dorească s-o strângă în braţe.

Făcuse tot posibilul ca s-o evite în ultimele două săptămâni şi încercase să nu se mai gândească la emoţiile pe care le simţea în prezenţa ei. Ea nu aparţinea acestui loc şi era

clar că va pleca în curând pentru a duce viaţa obişnuită de la oraş. Ceea ce lui îi convenea pentru că nu-i plăceau sentimentele pe care i le inspira această femeie. Era perfect mulţumit de felul în care trăia şi ultimul lucru de care avea nevoie sau pe care şi-l dorea era o blondă fragilă, cu ochi albaştri ca cerul, care să-i complice existenţa.

— Mamă, te simţi bine? întrebă neliniştită Heather. Te poţi mişca?

Kathleen încercă să se mişte şi Cody se aplecă din nou spre ea pentru a-i pune o mână pe umăr.

— Nu face mişcări bruşte, o avertiză el. Poate că ţi-ai rupt ceva.

— Mă îndoiesc, murmură Kathleen. Totul e în regulă în afară de mândria mea.

— Haide. Te voi ajuta, zise el înconjurându-i umerii cu un braţ şi ridicând-o încet.

Kathleen aproape că sări în sus când simţi căldura trupului lui prin materialul subţire din care era confecţionată cămaşa ei. Era prea aproape de ea şi feţele aproape că li se atingeau. Parfumul lui masculin îi invadase nările şi nu reuşi decât să întindă o mână pentru a se prinde de braţul lui. Când se ridică în picioare, totul se învârtea cu ea, iar cauza putea fi căzătura sau îmbrăţişarea bărbatului de lângă ea.

— Te simţi bine?

Vocea lui clară se auzi foarte aproape de urechea ei, iar ea încuviinţă înghiţind în sec şi luptând din răsputeri să nu-şi lase capul să se odihnească pe pieptul lui.

— Da. Mulţumesc.

El o eliberă şi se îndepărtă repede.

— Kathleen, îmi pare rău, se scuză Joe. N-ai păţit nimic?

— Mă simt bine. N-a fost vina ta, îl asigură ea. M-am

speriat când calul s-a cabrat şi n-am putut decât să strâng hăţurile mai tare. Voi merge mai departe şi mă voi descurca mai bine.

— Te întorci la fermă, o contrazise Cody în timp ce se apleca pentru a-i da pălăria.

Kathleen era uimită de comanda lui fermă. Luă pălăria din mâna lui şi îl privi direct în ochi.

— Totul va fi bine, insistă ea. Pot merge mai departe.

— Te întorci la fermă, repetă el privind-o fix cu ochii lui verzi. Te voi conduce eu.

Kathleen începu să se simtă rău. întreaga viaţă trăise lângă bărbaţi care-i vorbiseră cu aceeaşi autoritate incontestabilă pe care o auzise acum în tonul lui Cody şi de aceea, făcuse mereu exact ceea ce i se spusese să facă. însă acea viaţă se terminase acum şi nu mai avea de ce să facă vreun lucru pe care nu-l dorea, acum era stăpână pe viaţa ei şi va face ce vrea.

— Merg mai departe, anunţă ea făcând un pas pentru a trece pe lângă el.

Simţi cum degetele lui îi strâng braţul şi îşi întoarse din nou privirea spre el. Furia îi împietrise trăsăturile şi îi întunecase ochii.

— Ascultă-mă, zise Cody pe un ton destul de blând care trăda totuşi autoritatea. Politica fermei este ca atunci când are loc un accident de călărie, oaspetele implicat să se întoarcă la fermă. Tu ai căzut destul de rău, dar eşti inconştientă. Joe nu poate avea grijă de tine, din moment ce se află la câţiva kilometri de fermă şi nu poate obţine ajutor medical.

Kathleen îl privi pe Joe.

— E adevărat?

Ochii lui Joe se măriră când Cody îl avertiză din priviri că trebuie să-l susţină.

— Da, spuse el. Totul e spre binele tău. De obicei, mă întorc cu tot grupul la fermă, dar din moment ce Cody este aici, te poate duce înapoi şi eu pot continua instruirea celorlalţi.

Ei bine, nu mai avea de ce să se opună, îşi spuse Kathleen întorcându-se spre fete.

—Voi puteţi merge împreună cu grupul, nu vă faceţi griji pentru mine.

— Eşti sigură? o întrebă Holly.

— Sunt sigură, duceţi-vă. I-am reţinut destul.

în timp ce fetele se întorceau la caii lor, Kathleen i se adresă lui Joe.

— Vrei tu să ai grijă de ele, te rog?

El îşi atinse pălăria şi zâmbi.

— Fii sigură de asta.

— Mulţumesc, spuse ea, iar el îşi luă calul şi se întoarse la elevii lui. îl privi cum îi organizează şi pornesc la drum. Câţiva călăreţi ridicară mâna în semn de salut şi Kathleen le răspunse.

îşi îndreptă atenţia spre Cody care traversa drumul pentru a aduce caii care păşteau acolo. Nu trebuia să-l cunoască prea bine ca să-şi dea seama că făcuse tot posibilul ca să rămână calm.

— Să mergem, îi ordonă el când se apropie cu cei doi cai.

Kathleen întinse mâna pentru a apuca hăţurile calului ei, dar el
nu i le dădu.

— Nu vei călări singură.

Ea ridică sprâncenele surprinsă.

— Vrei să merg pe jos?

Cody o privi furios.

— Nu. Vei călări cu mine.

— Glumeşti! exclamă ea râzând neîncrezătoare în timp ce privea imensul cal negru. Nici gând, Cody.

Acesta legă hăţurile calului ei de şaua calului său şi se întoarse spre ea.

— Vrei să faci ceea ce-ţi cer şi să nu mai comentezi?

— Nu, i-o întoarse ea înfuriată. Nu există nici un motiv pentru care să nu-mi pot călări calul.

— Există, dacă spun eu că există.

— Cine ţi-a dat dreptul acesta? De ce nu te întorci pe drumul pe care ai venit?

— Ei bine, scuză-mă că m-am abătut din drum pentru a vedea dacă nu cumva ţi-ai rupt gâtul.

— Nu era nevoie. Sunt sigură că Joe putea face asta şi singur, comentă ea. N-am păţit nimic, aşa că nu înţeleg de ce faci atâta caz.

— Nu am timp pentru astfel de discuţii, mormăi el înainte de a încăleca şi a întinde o mână spre ea. Haide.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi-l privi fix.

— Nu călăresc pe acelaşi cal cu tine, afirmă ea hotărâtă.

—Atunci va trebui să mergi pe jos pentru că nu vei mai încăleca pe calul tău.

— E ridicol! strigă ea. Pot călări.

— Te-a trântit o dată din şa. Nu-mi pot asuma riscul s-o păţeşti din nou.

Kathleen respiră adânc.

— Buttercup nu mă cunoaşte şi a fost greşeala mea că nu am strunit-o cum trebuie.

—Ai perfectă dreptate. Ai avut noroc că nu şi-a rupt piciorul.

— îmi pare rău, spuse Kathleen cu sinceritate. Am intrat în panică, n-am vrut să pun calul în vreun pericol.

Cody dădu din cap şi privi în altă parte.

— Hai să ne întoarcem la fermă, avem puţin de mers şi sunt sigur că îmi poţi suporta prezenţa pentru câteva minute.

Kathleen rămase pe loc, analizând situaţia. Nu dorea să meargă pe jos până la fermă, dar avea impresia că el o va lăsa să facă asta dacă nu era de acord să încalece pe calul lui, însă nici nu voia să stea atât de aproape de el deoarece era periculos, chiar şi pentru un drum scurt.

— La naiba, Kathleen, zise el furios. N-am timp pentru aşa ceva.

înainte ca ea să-i poată răspunde, îl aduse pe Lightning mai
aproape şi se aplecă prinzând-o de talie şi ridicând-o în şa lângă trupul lui puternic. Kathleen se trase de lângă el şi fu în pericol să cadă din şa.

— Linişteşte-te, o avertiză Cody. Vei speria caii şi va trebui să ne întoarcem pe jos la fermă. El se aşează mai bine în şa. Fă şi tu acelaşi lucru, îi ordonă.

Kathleen încerca să stea cât mai departe de el, dar îi era greu să facă asta într-un loc atât de îngust şi în final renunţă să mai încerce.

— Hai să plecăm odată, spuse ea.

Braţele lui o înconjurară şi ea făcu mari eforturi să nu-l atingă. Era o bătălie pierdută. în curând începură s-o doară umerii şi spatele din cauza efortului, aşa că se relaxă. Merseseră destul de mult şi spatele ei se apropiase de pieptul lui puternic. încercă să ignore apropierea intimă şi se concentră asupra mâinilor lui care mânuiau energic calul.

Degetele lui erau lungi şi ea bănuia că în palme are bătături datorate muncii, însă se mişcau cu o oarecare blândeţe când mânuiau hăţurile. Se întreba dacă aşa procedează şi cu femeile.

Această idee o făcu să se îndepărteze din nou de el, ştiind că nu trebuia să gândească astfel. Nu avea importanţă cum se purta el cu femeile şi nici nu dorea să ştie, iar el nu va vrea niciodată să-i arate.

Cody nu-şi amintea când fusese mai bucuros să ajungă la o destinaţie. Nu reuşise decât să se stăpânească să nu galopeze cu Lightning până la fermă. Principalul era s-o dea cât mai repede pe Kathleen jos de pe cal. Fusese o tortură pentru el să stea atât de aproape de trupul ei, mai ales în momentele în care ea încerca să se aşeze mai bine în şa, apoi abia reuşise să îndure mirosul parfumului ei care-i intra în nări şi-l înnebunea. La naiba, şi părul ei care îi mângâia obrajii şi gâtul în bătaia vântului. De ce nu-şi pusese pălăria pe cap?

Când ea se relaxase şi spatele ei se lipise de pieptul lui, îl cuprinsese o dorinţă pe care cu greu reuşise s-o stăpânească.

Era şocat. La naiba, se simţea ca un adolescent. Trecuse mult timp de când nu mai fusese atras de o femeie aşa cum era atras de Kathleen.

Earl Shepherd ieşi din grajd şi Cody îl opri pe Lightning privind ochii miraţi ai bărbatului.

— Ce s-a întâmplat?

— Calul a aruncat-o din şa pe Kathleen, răspunse scurt Cody.

Earl se apropie şi o mângâie pe Buttercup pe gât.

— De ce ai făcut asta, bătrânico? întrebă el ca şi cum se aştepta la un răspuns din partea calului.

— A fost vina mea, se scuză Kathleen. N-am ştiut cum s-

o călăresc.

Earl ridică din sprâncene.

— Ei bine, domnişoară Kathleen, aţi făcut o greşeală, zise el. {tiu că v-am învăţat să vă descurcaţi mai bine.

Lui Kathleen îi plăcea acest bătrân care avea sarcina de a îngriji caii. Avea aproape şaizeci de ani şi vitalitatea unui copil de şase ani.

Ea îi zâmbi.

—Ei bine, Earl, recunosc că ai dreptate, i-o întoarse ea pe acelaşi ton amuzat.

—Earl, vrei s-o ajuţi pe Kathleen să coboare din şa? întrebă Cody nerăbdător. Ridică o sprânceană când bătrânul dori să mai întrebe ceva. Acum, te rog, adăugă el nervos.

Earl se apropie şi o ajută pe Kathleen să ajungă cu picioarele pe pământ, după care îi aruncă lui Cody o privire atotştiutoare care-l făcu pe tânăr să roşească.

— Găseşte un alt cal pentru Kathleen, ordonă acesta în timp ce se aşeza mai bine în şa. îşi aminti senzaţia pe care o trăise alături de trupul ei zvelt lipit de al lui.

— Ei bine, Cody, Kathleen şi Buttercup s-au înţeles foarte bine toată săptămâna. Poate că azi a existat un moment neprielnic.

— V-am spus că a fost vina mea, repetă Kathleen. Calul nu a făcut nimic rău.

— Nu vreau să te mai văd pe calul acesta, zise Cody ridicând tonul.

— Nu-mi pasă ce vrei tu! i-o întoarse ea. îmi place calul şi voi continua să-l călăresc.

Cody se întoarse spre Earl.

— M-ai înţeles?

— Te-am auzit, Cody, răspunse calm bătrânul.

Cody înjură printre dinţi. Poate că Earl îl auzise, dar nu era

sigur că va face ceea ce i se spusese. Spunându-şi că e o cauză pierdută, se întoarse spre Kathleen.

— Dacă te mai prind călare pe acest cal, spuse el fără să mai strige, te voi da eu însumi jos din şa. Ai înţeles?

Ea îl privi uimită şi el îi susţinu privirea lăsând ameninţarea să plutească între ei, după care plecă în galop.

Capitolul 3

Oamenii adunaţi la barul Dillon erau clienţii obişnuiţi de sâmbătă seara. Orchestra cânta tare, băutura era bună şi femeile prietenoase. Cody se hotărâse, la câtva timp după ce o părăsise pe Kathleen la ferma Four Aces în urmă cu trei zile, că are mare nevoie de o doamnă prietenoasă. Aşa că a plecat s-o caute în singurul loc din Wolfe Creek unde era sigur că poate găsi una.

Barul Dillon Honky Tonk se afla la marginea oraşului şi îşi crease reputaţia de a fi un local încântător. De fapt, nu era chiar aşa. Clădirea era făcută din pereţi de lemn, barul nu era prea mare, avea o scenă pentru orchestră, un ring de dans destul de mare şi multe locuri la mese. Nu era nimic impresionant la acel local şi Jim Dillon nu credea că e necesar să repare ceva ce nu era în paragină. Dacă bărbaţii doreau o atmosferă mai rafinată, puteau parcurge vreo optzeci de kilometri până în oraşul Bozeman.

Cody nu venea des în acest local, dar când o făcea, nu avea niciodată probleme în a găsi o parteneră cu care să-şi petrească seara. Locuia de mult timp în Wolf Creek şi îi cunoştea pe toţi cei de acolo.

în această seară se trezi stând la masă cu Adam Harrison, starul profesionist de rodeo al oraşului. Cody şi Adam au fost colegi de şcoală, dar nu fuseseră niciodată prea buni prieteni. întotdeauna existase o vagă rivalitate între ei doi pe care Cody nu a putut s-o definească niciodată. Era ca şi cum erau făcuţi ca să nu se înţeleagă niciodată, chiar şi acum, în ciuda faptului că Adam îl invitase la masa lui unde stătea împreună cu prietenii, Cody ştia că şi celălalt bărbat simţea la fel ca el.

Cody nu acceptase invitaţia pentru că ar fi dorit să stea de vorbă cu Adam Harrison şi proştii care îl înconjurau. Făcuse

asta numai pentru roşcata care sătea la masă cu ei şi care părea exact femeia pe care o căuta el.

Numele ei era Tiffany şi venea din Dallas, îi plăcea să asiste la rodeo şi îl întâlnise pe Adam cu câţiva ani în urmă, în Omaha. De atunci, când avea câteva zile libere venea să petreacă o vacanţă cu Adam. Mâine aveau de gând să meargă la rodeo în Billings, şi în seara asta doreau să se relaxeze şi să se distreze. Asta îşi dorea şi Cody.

După ce bău două pahare, se trezi pe ringul de dans ţinând-o în braţe pe fierbintea Tiffany. Era înaltă, bine făcută şi se potrivea perfect cu el. Buzele ei pline îl ivitau s-o sărute şi până la sfârşitul melodiei lente Cody realiză că găsise ceea ce căuta.

Avea doar o mică problemă. Din motive ciudate şi necunoscute, chipul lui Kathleen îi apărea mereu în faţa ochilor. începuse să vadă părul ei blond în loc de cel roşcat al femeii cu care dansa şi ochi albaştri în loc de verzi, iar trupul pe care-l ţinea acum în braţe era mult mai plin decât formele zvelte alături de care călărise. îl înfuria faptul că o femeie vulnerabilă cu zâmbet blând îl urmărea în timp ce în braţele lui se afla o femeie plină de viaţă şi de dorinţă. Nu avea nici un sens.

Ajuns la masă, comandă încă un rând de băuturi. Făcând eforturi pentru a o scoate pe Kathleen din mintea lui, Cody îşi trase scaunul lângă Tiffany şi-i înconjură umerii cu un braţ. Ea îi zâmbi seducător, lucru care altă dată i-ar fi făcut sângele să fiarbă... Se îndoia că nu a luat-o razna.

îşi bău încet paharul în timp ce asculta neatebt povestirile lui Adam despre rodeo. Cody nu-i acordă nici o atenţie până când bărbatul nu se opri în mijlocul unei propoziţii.

— Dumnezeule, zise Adam uimit în timp ce ochii lui negri

urmăreau pe cineva din încăpere. Am fost plecat prea mult timp. Cine este îngerul care a intrat în bar, Cody?

Cody se întoarse nemulţumit în direcţia indicată de Adam şi aproape căzu de pe scaun. Kathleen stătea lângă uşă, destul de timidă, dar mai frumoasă decât îşi imaginase el vreodată că este. N-o văzuse îmbrăcată decât în blugi şi cămăşi largi, iar acum îşi dădea seama exact ce pierduse.

Fusta ei mulată de blugi îi contura perfect şoldurile şi se oprea mai sus de genunchi pentru a-i dezvălui picioarele lungi şi zvelte. Bluza cu mâneci lungi era bleu şi o făcea să arate sexy, accentuând culoarea ochilor şi mulându-se pe sânii frumoşi.

Cel puţin aşa i se părea lui Cody. Ce naiba căuta Kathleen aici? Ultimul loc în care trebuia să se afle o femeie singură era un bar plin de cowboy în căutare de distracţii. Dacă cineva trebuia să-i spună asta, atunci el va fi acela.

Se ridică în momentul în care John şi Mattie apărură în spatele ei. Căzând înapoi în scaun, Cody luă paharul de pe masă şi-l dădu peste cap.

Adam se ridică şi îi aruncă o privire aspră lui Cody.

— E rudă cu John sau cu Mattie?

— E sora lui John, răspunse el sec.

Adam se strâmbă şi lovi cu pumnul în masă.

— Mulţumesc, zise el înainte de a începe să traverseze sala.

Cody îşi puse coatele pe masă şi îşi frecă faţa cu mâinile. Era o
situaţie aproape amuzantă. Adam era un lup în căutarea prăzii şi Kathleen un mieluşel neştiutor. Dumnezeule, de ce seara trebuia să se termine rău?

— Te simţi bine, Cody? Degete lungi îi mângâiau spatele. Tiffany. Uitase de ea. Când intrase mai devreme în bar îşi spusese că ea este femeia care-l va face să se liniştească, dar acum trebuia să recunoască faptul că se înşelase. Ceea ce căuta nu va găsi niciodată în braţele ei generoase.

— Bună, Cody. Ce surpriză să te găsesc aici în seara asta.

Privi în sus şi o văzu pe Mattie care-i zâmbea.

— Pot spune acelaşi lucru şi despre tine.

— Ne-am gândit că trebuie să-i arătăm lui Katie viaţa de noapte locală, spuse John.

— De fapt, e singura pe care o poate oferi Wolfe Creek, le explică Adam. Dar e destul de bună pentru un orăşel. Staţi cu noi, nu-i aşa?

John încuviinţă.

— Sigur.

Se aduceau scaune de la celelalte mese în timp ce Adam făcea prezentările. Când se aşezară cu toţii, Cody nu rămase surprins s-o vadă pe Kathleen ocupând scaunul de lângă Adam, dar la celălalt colţ al mesei. O putea vedea destul de bine şi observă că cerceii ei de aur sclipeau în lumina becurilor. Ce naiba îşi făcuse la păr? Era strâns într-o coafură interesantă şi nu mai părea atât de vulnerabilă în timp ce discuta cu Adam Harrison. Dădea impresia că e mai mult decât capabilă să aibă grijă de ea însăşi.

Cody se ridică repede în picioare şi întinse o mână spre Tiffany.

— Hai să dansăm.

Descoperi în curând că ringul de dans nu era destul de departe de masă şi că privirile lui erau mereu atrase de grupul aflat acolo.

John şi Mattie se hotărâseră şi ei să danseze lăsând-o astfel pe Kathleen singură cu Adam. Braţul lui era întins pe speteaza scaunului pe care stătea ea, iar Kathleen îşi aplecase capul spre el în semn că asculta cu atenţie ceea ce i se spunea. Formau un cuplu ciudat şi Cody îşi dorea să poată face ceva ca să-i despartă.

—Vrei să plecăm? îi sugeră Tiffany în timp ce-i mângâia gâtul cu degetele ei subţiri. Putem merge în camera mea.

Era o idee. Tot ce trebuia să facă era să se îndrepte spre uşă la braţ cu femeia incredibil de senzuală de lângă el. Putea pune pariu că după ce va petrece câteva minute în braţele ei va uita complet de Kathleen Hunter. Cel puţin îşi va domoli dorinţele pe care i le stârnise ea.

Se opri din dans şi o privi. Nu înţelegea obsesia pentru Kathleen, dar până va reuşi să înţeleagă ştia că trebuie să plece oriunde cu Tiffany sau cu oricare altă femeie.

— îmi pare rău, spuse el blând în timp ce-şi punea mâinile pe umerii ei. Eşti o femeie frumoasă, dar nu cred că e o idee prea bună să mergem în camera ta.

Un zâmbet atotştiutor înflori pe buzele ei.

— M-am gândit că asta vei spune, zise ea înconjurându-i gâtul cu braţele. Cred că am început bine, dar tu te-ai pierdut undeva pe drum.

El râse încet.

— E un fel de-a spune.

— Păcat, spuse ea oftând cu regret. Putea fi o noapte minunată.

— Nu mă îndoiesc, murmură el. Simţi cum este tras de mâinile ei şi sărutat aşa cum şi-ar fi dorit orice bărbat să fie. Cody îşi amintea că altădată n-ar fi rezistat unei asemenea tentaţii.

Tiffany îl eliberă şi zâmbi.

— Nu poţi învinui o femeie pentru că a încercat.

— Haide, spuse el conducând-o înapoi la masă. îţi voi oferi un pahar.

— Comandă-l tu, zise ea. Eu trebuie să mă duc la toaletă.

Când ajunse la masă îl găsi numai pe John.

— Unde este Mattie? întrebă el în timp ce se aşeza.

John arătă spre ringul de dans.

— E acolo cu Joe. I-am spus că poate dansa toate melodiile săltăreţe cu alţi bărbaţi, dar să le păstreze pentru mine pe cele lente.

Cody zâmbi.

— Mi se pare normal.

Privi spre ringul de dans spunându-şi că n-o caută pe Kathleen, dar când o localiză nu-şi mai putu lua ochii de la ea. Adam încerca s-o înveţe câţiva paşi şi ea îi încerca stângace, împiedicându-se şi agăţându-se de el pentru a-şi menţine echilibrul. Bărbatul îi cuprinse talia şi Cody făcu un mare efort pentru a rămâne pe scaun.

— Pe cine urmăreşti? îl întrebă John.

— Pe nimeni, răspunse aspru Cody în timp ce li se serveau băuturile. îşi luă paharul şi bău jumătate din el dintr-o înghiţitură.

John ridică o sprânceană şi îşi întoarse privirile spre ringul de dans.

— Katie pare că se distrează de minune, spuse el bucuros.

— Kathleen ar face mai bine să aibă grijă ce mesaje transmite pentru că altfel se va trezi într-o încurcătură căreia nu-i poate face faţă, preciză Cody cu asprime.

John îşi frecă bărbia.

— Nu ştiu. Are treizeci şi patru de ani şi cred că şi-a dat seama de lucrurile cărora le poate face faţă.

— Bărbaţii de aici sunt diferiţi de cei pe care-i cunoaşte ea. Nu sunt gentlemenii rafinaţi pe care i-a întâlnit ea până acum.

Joe îşi privi prietenul.

— Te incluzi şi pe tine în această categorie, Cody?

Cody îşi goli paharul şi îl trânti pe masă cu zgomot.

— Mai ales pe mine, spuse el ridicându-se.

Melodia se schimbase într-una lentă si dansatorii umpluseră ringul. Când realiză că Adam si Kathleen nu aveau de gând să se întoarcă la masă, Cody se avântă în mulţime.

* * *

Kathleen nu-şi reamintea să se mai fi distrat vreodată atât de bine. Era sigură că nu se simţise niciodată atât de bine în compania lui Gary. Reuşise să se relaxeze ca si când nu mai avea nici o grijă. îşi spuse că asta se putea întâmpla numai din cauza influenţei lui Adam. Ea îi privi figura atrăgătoare şi el îi zâmbi făcând-o să se simtă ca o femeie senzuală. Era mulţumită de asta, pentru că niciodată nu se simţise dorită din punct de vedere emoţional şi fizic, însă ceva din privirile lui Adam o făcea să creadă că nu este o femeie care poate lăsa indiferent un bărbat.

— Vă supăraţi dacă vă întrerup?

Kathleen privi în sus şi simţi cum noile ei sentimente se evaporă. îl catalogase deja pe Cody Washington alături de Gary şi de tatăl ei: un bărbat autoritar care doreşte să-i controleze pe cei din jurul lui.

— Termină, Cody, îl dojeni Adam. Abia începeam să ne cunoaştem mai bine unul pe altul.

— Mi-am dat şi eu seama de asta, i-o întoarse Cody. Poartă-te ca un gentleman, Adam. {tiu că e greu, dar încearcă

măcar.

Kathleen simţi cum Adam se încordează la auzul acelei insulte. Ea oftă şi îl privi supărată pe Cody.

— E-n regulă, Adam, spuse ea zâmbindu-i. De ce nu te întorci la masă pentru a-mi comanda încă un pahar cu ceea ce am băut mai înainte?

El ezită, în cele din urmă îi cedă locul lui Cody, privindu-l supărat înainte de a pleca de pe ringul de dans.

— Câte pahare ai băut? o întrebă Cody când o luă de mână şi o trase mai aproape de el.

Ea se asigură că între ei rămăsese o oarecare distanţă în timp ce începeau să danseze.

— Nu ştiu, recunoscu ea, dar sunt sigură că nu am băut nici jumătate cât tine.

— Nu încape îndoială, mormăi el studiind-o. Dacă obrajii îţi sunt roşii şi ochii îţi strălucesc din cauza băuturii, îţi sugerez s-o iei mai încet.

— Si amândoi ştim cât de mult te pricepi să dai sfaturi.

— Ei bine, din moment ce sunt atât de priceput ai face bine să mă asculţi şi să mă laşi să-ţi mai sugerez ceva, spuse el ignorând zâmbetul ei. Ai grijă în privinţa starului de rodeo. Nu e atât de dulce şi de inocent pe cât doreşte el să pară.

— Chiar aşa? i-o întoarse ea. Voi lua în considerare acest lucru.

El scutură din cap.

— Când o face plopul pere. Nu ai de gând să mă asculţi şi amândoi ştim asta foarte bine.

— Ei bine, de ce te-aş asculta? Mă avertizezi în legătură cu Adam, dar tu aproape ai devorat-o pe femeia aceea roşcată, chiar în mijlocul ringului de dans.

El ridică o sprânceană.

— Eşti geloasă, Kathleen?

— Scuteşte-mă! exclamă ea ridicând ochii în tavan. Te flatezi singur, Cody.

El nu făcu decât să zâmbească superior, lucru ce o enerva la culme. Lăsă privirea în jos şi abia atunci realiză că el reuşise într-un fel să se apropie de ea, fără a mai lăsa nici un centimetru între ei. Simţi cum sânii ei erau presaţi de pieptul lui şi senzaţiile ciudate pe care i le trezea acest lucru. Era uimitor, pentru că Adam o ţinuse mult mai
strâns în braţe şi nu simţise absolut nimic în acele momente. încercă să se retragă, dar Cody îşi încordă braţul care-i înconjura spatele.

Ridică privirea spre el şi-l văzu fixând-o cu o intensitate care îi alungă orice gând logic.
încercând să treacă peste acest moment tensionat, îl întrebă:

— De ce simţi mereu nevoia să-mi dai ordine?

El oftă.

— Nu ştiu. Mi se pare un lucru necesar.

Ea râse amuzată.

— Ei bine, nu e necesar, pentru că am primit ordine întreaga mea viaţă. Recent m-am hotărât că e timpul să iau singură iniţiative şi să trăiesc aşa cum doresc. Nu am nevoie de tine sau de alt bărbat ca să-mi spună ce pot şi ce nu pot să fac.
Kathleen îl simţi încordându-se şi realiză că îl deranjase remarca ei. Când îi întâlni din nou privirea, văzu că ochii lui verzi erau îngheţaţi.

— Te pot asigura că nu am intenţia să intervin în viaţa ta în vreun fel, o informă el cu răceală. Părerea mea personală este că ar fi mai bine pentru tine să te întorci cât de curând la Chicago. Nu aparţii acestui loc şi nu vei aparţine niciodată. Eşti

prea fragilă pentru o asemenea viaţă.

Kathleen reuşi să se elibereze din îmbrăţişarea lui cu forţa pe care i-o dădu furia.

— Să nu-mi mai spui niciodată ce trebuie să fac, zise ea ridicând tonul. Nu dau doi bani pe părerile tale sau pe sugestiile pe care mi le faci. Voi călări ce cal vreau. Voi rămâne în Montana dacă aşa hotărăsc. Voi dansa cu cine vreau. De fapt, dacă vreau să mă culc cu toţi bărbaţii din această încăpere, aşa am să fac!

în jur se auziră urale ca răspuns la afirmaţia ei. Clipi uimită. Fusese atât de nervoasă încât uitase unde se află şi acum era clar că mulţimea auzise impresionantul ei discurs, deoarece melodia era pe terminate.

Un cowboy care parcă mersese săptămâni întregi prin praf se apropie de ea.

— Mă ofer voluntar să fiu primul, doamnă, spuse el zâmbind plin de speranţă.

Kathleen îl privi, oripilată de ceea ce făcuse.

— îmi pare rău, prietene, interveni Cody făcând un pas spre el. Doamna a fost luată de val, continuă el în timp ce-o lua de braţ şi pornea spre uşă. Kathleen ştia că ori merge alături de el ori va fi târâtă. Aerul rece de afară era minunat şi Cody nu încetini pasul, iar Kathleen se strădui să se ţină după el.

Când ajunseră la camioneta lui, Cody o lipi de portieră după care îi eliberă braţul şi-i cuprinse capul cu mâinile în timp ce-i apăsa trupul cu al lui, ţinând-o ca într-o capcană.

— Dacă trebuie să fie cineva primul, eu voi fi acela, rosti el înainte de a o săruta.

Kathleen fu cuprinsă imediat de mii de senzaţii. Nu era nici o urmă de tandreţe în acest sărut, ci numai o forţă posesivă care o făcu să-i răspundă cu aceeaşi pasiune. Degetele lui se

plimbau acum prin părul ei şi o ţineau tot captivă pentru a smulge şi ultima picătură de pasiune. El îi trezi dorinţe nebănuite şi dori să-l atingă, însă braţele îi erau prinse la spate.

într-un târziu, Cody se îndepărtă de ea. Auzi un suspin în timp ce el îşi rezema fruntea de a ei şi îşi mişca neîncetat degetele în părul ei. Putea să-i audă respiraţia sacadată şi putea simţi mişcările pieptului lui însetat de aer.

Kathleen simţea o multitudine de emoţii contradictorii care o făceau să nu mai poată gândi. încerca doar să respire normal şi să-şi susţină trupul pe genunchii care îi tremurau.

Cody o eliberă şi se îndepărtă. Aerul rece o împresură şi-i linişti nervii, dar trebui să-şi frece braţele cu mâinile pentru a se încălzi.

— Kathleen...

— Cred că am văzut camioneta lui aici, John, se auzi vocea lui Mattie la o oarecare distanţă.

Kathleen îl auzi pe Cody oftând cu acelaşi regret pe care-l auzise în vocea lui când îi rostise numele. O durea prea mult ceea ce vedea acum în ochii lui.

—Ar fi mai bine să pleci, murmură el.

Kathleen ezită înainte de a ridica ochii spre el. Faţa îi era ascunsă de umbrele din jur şi ea nu realiză că el se mişcă decât când mâna lui îi mângâie blând obrazul. Se aplecă încet şi o sărută tandru pe buze.

— Noapte bună, Kathleen, îi şopti el.

Rămase uimită şi descoperi că era mai dezorientată din cauza tandreţii lui decât de forţa pe care o arătase mai devreme. Plecă agale de lângă el şi când îi întâlni pe John şi pe Mattie, Cody părăsea deja parcarea în camioneta lui.

* * *

— Mamă? Cât timp vom rămâne aici? întrebă Heather.

Kathleen împacheta argintăria în şerveţele de hârtie şi se opri
pentru a-şi îndrepta atenţia spre fiica sa.

— Nu suntem aici decât de trei săptămâni, dragă.

— Mi s-a părut că au trecut trei ani.

Kathleen zâmbi şi se întoarse la treburile ei.

— Heather, chiar nu te-ai simţit bine, sau vrei să fii urâcioasă?

—Aşa şi sunt, insistă ea. Mi-e dor de prietenii mei din Chicago şi...

Kathleen îi aruncă o privire curioasă.

— Si? insistă ea.

— Mi-e dor de tata, se plânse ea. De ce n-a sunat de când suntem aici? I-ai spus că venim aici, nu-i aşa?

— Stii foarte bine că i-am spus. Kathleen oftă, neştiind cum să răspundă întrebărilor fiicei sale. Chiar dinainte de terminarea divorţului, Gary nu le mai contactase regulat pe fiicele lui. Ea nu fusese deloc surprinsă, dar fetele fuseseră dezamăgite, mai ales Heather. Kathleen trebuise să găsească explicaţii plauzibile pentru perioadele lungi în care tatăl lor nu le căuta.

— Crezi că tata se va căsători cu Jackie? întrebă Heather supărată.

Numai dacă va fi destul de deşteaptă ca să rămână însărcinată,
îşi zise Kathleen în sinea ei. Regretă imediat acest gând deoarece Jackie Ward nu fusese motivul real pentru care se despărţise de Gary; acest lucru se întâmplase cu mult timp înainte de apariţia ei.

— Cred că va trebui să-l întrebi pe tatăl tău. Eu nu-ţi pot oferi nici un răspuns, zise Kathleen în timp ce-şi termina treaba.

— Ţi-a fost vreodată dor de el?

Kathleen îşi privi mirată fiica deoarece auzise provocarea din tonul ei şi trebuia să-i dea un răspuns adecvat.

—Când vei mai creşte, Heather, toate aceste lucruri îţi vor fi mult mai clare. Acum trebuie să înţelegi că în situaţia dată nu există învingători, spuse ea mângâind obrazul lui Heather. De asemenea, nu suntem duşmani. Nu mă mai învinui pe mine de toate cele întâmplate.

Heather o privi un timp, după care se îndepărtă de ea.

— Te-ai schimbat de când am venit aici, spuse fata cu o voce stinsă.

— M-am schimbat? rosti surprinsă Kathleen. în ce sens?

Heather oftă.

— Pari mai fericită aici, ca şi când ai dori să rămâi.

— Ei bine, presupun că ai dreptate şi poate că voi dori să rămân.

Kathleen realiză că făcuse o greşeală, când văzu privirea de adolescent rebel din ochii lui Heather.

— Nu vreau să rămân aici, anunţă ea. Trebuia să-ţi dai seama de asta. îl voi suna pe tata chiar acum şi voi pleca să locuiesc la el.

— Heather...

—Nu, nu vreau să te ascult, o întrerupse ea nervoasă. Te gândeşti numai la tine. Nimic nu mă va face să rămân aici.

înainte ca mama ei să se poată mişca, Heather ieşea din sala de mese trântind furioasă uşa vechii clădiri.

Kathleen îşi frecă tâmplele. La naiba! De fiecare dată când credea că face un progres cu Heather, se trezea în mijlocul

unei bătălii. Aceasta începuse din seara în care ea şi Gary îşi anunţaseră fetele că divorţează. După discuţia pe care o avuseseră atunci cu Heather rămăseseră fără replică şi Gary, ca de obicei, o lăsase pe Kathleen să rezolve problema. El nu avea timp pentru scene emoţionale, asta era treaba soţiei lui.

în toiul evenimentelor, Kathleen nu stătuse să se gândească de ce fusese Gary atât de generos. La început era atât de naivă încât să creadă că el dorea ca ea şi fetele să nu ducă lipsă de nimic, dar apoi îşi dăduse seama că nu făcuse decât să-şi plătească vina. O plătise ca să-l lase în pace şi ea fusese atât de proastă încât nici măcar nu realizase asta.

Căsătoria lor se terminase cu mulţi ani în urmă, dar el rămăsese tatăl fetelor, indiferent dacă îi convenea sau nu. Problema lui Heather nu se va rezolva până când el nu va avea curajul să discute sincer cu ea.

Kathleen nu se îndoise niciodată de faptul că Heather va dori să se întoarcă la Chicago, dar ştia foarte bine că Gary nu-i va permite asta niciodată. Mai ştia şi că Heather va fi şocată de răspunsul lui şi că tot ea va fi învinuită pentru asta. Va fi vina ei pentru că ea hotărâse să vină în Montana.

Kathleen era într-o situaţie imposibilă, dar avea de gând să stea aici. Era timpul să-i dea un telefon soţului ei pentru a lămuri câteva lucruri.

Capitolul 4

Zgomotul unor paşi o trezi pe Kathleen din visare şi aşteptându-se să fie unul dintre oaspeţi, se întoarse zâmbind. Când îl văzu pe Cody zâmbetul îi dispăru şi pulsul i se acceleră.

— Si mie îmi pare bine să te văd, remarcă el sec.

— Credeam că ai căzut în vreo prăpastie sau că ai păţit ceva, i-o întoarse ea.

Trecuse aproape o săptămână de când se întâlniseră la barul lui Dillon şi nu-l mai văzuse de atunci. Ea încă nu-şi dădea seama ce simte în legătură cu ce se întâmplase atunci, senzaţiile o copleşeau şi nehotărârea o enerva mai mult ca altădată.

— Am fost ocupat. Cody înaintă câţiva paşi în cameră şi ea se trezi admirând liniile frumoase ale trupului lui. îşi ţinea pălăria în mâini şi părul lung îi cădea pe frunte într-o dezordine fermecătoare. Bărbatul din faţa ei crea iluzia unui cowboy romantic, şi aproape că oftă când el se apropie încă puţin. Ce fraieră era!

Făcându-şi de lucru cu argintăria, se îndepărtă cât de mult putea.

—Ei bine, ai venit după ceva anume, sau numai ca să mă hărţuieşti pe mine?

—Am venit să-ţi vorbesc. Crezi că se poate?

—Vrei să vorbeşti cu mine? întrebă ea neîncrezătoare. Eşti sigur că nu mă confunzi cu altcineva? Credeam că tot ce vrei să faci este să ţipi la mine.

Văzu cum el se încordează şi regretă ceea ce spusese.

— Bine, admise ea venind lângă el. Despre ce vrei să vorbim?

El se relaxă puţin.

— Cred că ar fi mai bine să facem o plimbare călare până la mine acasă. El avu o ezitare şi îşi strânse pălăria în mână. Tatăl meu doreşte să te cunoască.

Kathleen îl privi înmărmurită.

— Tatăl tău?

— Mda.

Cody se fâstâci şi lăsă privirea în jos ca şi când era jenat de această situaţie.

— De ce? întrebă ea, suspicioasă.

în ochii lui verzi apăru un licăr de iritare. Nu ştia dacă îl enervase ea sau tatăl lui.

— Mi-a spus că vrea s-o cunoască pe femeia pentru care m-am făcut de râs în public.

Kathleen ridică din sprâncene.

— Este un eveniment atât de rar încât necesită o prezentare? se miră ea.

—Rar? zise el râzând amuzat. Să spunem inexistent. De fapt nu-mi aduc aminte să fi fugit vreodată împreună cu o femeie de pe ringul de dans. Făcu o pauză şi o privi lung. Si asta pentru că n-a existat nici o femeie care să mă provoace astfel.

— De ce spui asta? întrebă ea curioasă. Niciodată n-a reacţionat cineva faţă de mine aşa cum ai făcut tu. Nu am provocat niciodată vreun conflict.

De fapt, întreaga ei viaţă fusese lipsită de emoţii. Gary nu ridica prea des tonul, îşi impunea ordinele şi dorinţele pe un ton indiferent.

Nu avea importanţă faptul că ea se enerva deoarece el îi sugera cu autoritate că este proastă şi imatură. Tot ce nu era în ordine era din vina ei, sau aşa dorea el s-o facă să creadă.

Cody îşi puse pălăria pe cap.

— Să spunem că asta se datorează caracterului meu şi

să lăsăm lucrurile aşa, sugeră el. Vrei să mergi cu mine, sau nu?

Ea ezită privind ochii lui strălucitori, după care oftă.

— Sigur. De ce nu?

— Mulţumesc, ripostă el sarcastic în timp ce se îndrepta spre uşă. Mă duc să-ţi pregătesc un cal.

— Să fie Buttercup.

El încetini pasul, dar nu se opri din drum.

* * *

Kathleen se aştepta ca el să locuiască într-o cabană la marginea pădurii, simplă şi funcţională pentru stilul de viaţă a doi bărbaţi singuri. Nu era pregătită să vadă scena din faţa ei când trecură de un deal şi apăru o vale însorită.

Atenţia îi fu atrasă de pajiştea cu iarbă grasă întinsă pe acri întregi şi străbătută de garduri albe care delimitau grajdurile şi locurile pentru păscut. Lucerna înaltă unduia în bătaia vântului şi aspersoarele ridicau o uşoară ceaţă la orizont.

Drumul pavat ajungea la casă şi la garajul în care se aflau trei maşini. Flori multicolore înconjurau casa alb cu bleu, dându-i un farmec deosebit. Chiar dacă era o extravaganţă în aceste locuri, totul părea perfect.

Kathleen îl privi pe Cody şi-l văzu examinând-o.

— Am impresia că sunt multe lucuri pe care nu le ştiu despre tine, zise ea mirată.

El îşi ridică pălăria mai sus pe frunte.

— Pot spune chiar că nu ştii aproape nimic despre mine.

— Ceea ce ţi-ai şi dorit.

El oftă şi privi în jur.

— Earl mi-a spus că nu ai un post anume la ferma Four Aces.

în acel moment Cody întoarse ochii spre ea.

— Nu ţi-am spus niciodată că lucrez acolo.

— Nu, însă eu mi-am imaginat că lucrezi pentru fratele meu.

El oftă din nou.

— Dacă m-ai fi întrebat ţi-aş fi spus cum stau lucrurile.

Kathleen îşi spuse că era cel mai enervant bărbat din câţi cunoscuse şi respiră adânc pentru a reuşi să se calmeze.

— Bine, te întreb acum. Ce legătură există între tine şi John?

Lightning era neliniştit şi Cody îl struni.

— John a venit aici pentru a-şi realiza un vis. Tot ce am făcut a fost să-l ajut s-o facă.

—Aşa că i-ai dat bani pentru asta sau ce ai făcut?

— A fost un aranjament de afaceri, Kathleen. De fapt, eu sunt numai omul de legătură. Afacerea e încheiată între John şi tata. Eu doar le-am făcut cunoştinţă.

—Tatăl tău, spuse ea gânditoare în timp ce privea valea superbă din faţa ei. Oare numele lui îmi este cunoscut?

— Depinde. Dacă ştii ceva despre lumea artei, s-ar putea să fi auzit de el.

—Am muncit o vreme ca voluntar la un mic muzeu din Chicago, care se ocupa de arta western.

—Atunci probabil că-i vei recunoaşte numele.

— Olan Washington, şopti ea.

— Exact.

Ei bine, asta explica opulenţa din faţa ei. Olan Washington era unul dintre cei mai mari artişti americani şi stilul lui unic împreună cu talentul înnăscut îl făcuseră cunoscut în lumea artei mondiale. în decursul anilor pictase sute de tablouri cu Vestul lui iubit şi natura care îl înconjura.

— Bunicul meu s-a stabilit aici, îi explică el. Casa pe care a construit-o se află mai la nord, într-o pădurice, zise Cody arătând în acea direcţie, dar ea nu reuşi să vadă decât forma acelei cabane prin umbra copacilor. Acolo locuiesc eu. A fost modernizată şi am tot ce-mi trebuie acolo.

— Deci tatăl tău locuieşte singur în casa cea mare?

— Mai mult sau mai puţin. Mama a murit acum patru ani şi când trăia îi plăcea să primească vizite. Se pare că există tot timpul câte cineva în trecere pe la noi.

— E o treabă destul de complicată. Tatăl tău are timp pentru aşa ceva? Sau tu eşti cel care se ocupă de oaspeţi?

Cody scutură din cap.

— E clar că talentul tatălui meu este altul. Bunicul meu era foarte mândru de realizările lui, chiar dacă pentru el pământul era singura dragoste. Când am crescut, şi-au dat cu toţii seama că nu am moştenit nimic din talentul tatălui meu ci numai dragostea bunicului pentru acest pământ. Era în sângele meu, aşa cum fusese în al lui, spuse Cody zâmbind satisfăcut. Datorită carierei tatălui meu am avut posibilitatea de a călători prin lume, dar niciodată nu m-am îndoit că numai aici voi găsi ceea ce-mi doresc. Dădu pinteni calului. Haide. O să-ţi arăt împrejurimile.

Câteva minute mai târziu, Kathleen se trezi în holul răcoros al casei. Aşa cum se aşteptase, stilul arhitectural era rustic, cu podele de lemn lustruit şi carpete indiene. Scara spre etaj era chiar în faţa ei, la stânga se afla sufrageria, iar la dreapta era o cameră cu uşi glisante, care părea a fi un birou. Chiar în faţa acelor uşi era un şemineu din piatră a cărui frumuseţe era accentuată de tabloul minunat agăţat deasupra lui.

— Intră, o invită Cody. Mă duc să-l caut pe tata.

Kathleen intră în cameră şi se îndreptă direct spre tablou, intrigată de frumuseţea lui. Era Montana în cea mai splendidă postură: munţi în nuanţe bleu cu gri la poalele cărora păşunile verzi erau străbătute de cai şi o călăreaţă al cărei păr negru strălucea în lumina apusului.

— Vă place?

Kathleen se întoarse când auzi întrebarea, şi-l văzu pe bărbatul care stătea în pragul uşii. Fiul lui îi semăna perfect şl, cu toate că era în vârstă, Olan Washington se mişca graţios, cu uşurinţa unui tânăr.

— Este minunat, spuse ea. Mi-ar plăcea să văd locul unde l-aţi pictat.

Ochii lui verzi erau plini de regrete când scutură din cap.

— Mi-e teamă că nu pot împărtăşi asta cu nimeni. Această mică parte din rai există numai aici, zise el ducând o mână la cap. Si aici, adăugă punând mâna deasupra inimii. Este paradisul meu personal.

Kathleen îşi îndreptă din nou atenţia spre tablou şi zâmbi.

—Atunci cred că e şi mai frumos.

El îi întoarse zâmbetul şi întinse mâna.

—Mulţumesc. Trebuie să fiţi Kathleen Hunter. Eu sunt Olan Washington.

— E o plăcere să vă întâlnesc.

—Ei bine, sper să nu credeţi că sunt un şantajist, dar eram nerăbdător s-o cunosc pe femeia care a fost destul de curajoasă pentru a-l provoca pe fiul meu.

Kathleen roşi.

—Nu cred că a fost vorba de curaj, recunoscu ea cu un aer necăjit. Cred că am băut prea mult.

El râse amuzat.

— Am admirat întotdeauna femeile care au reuşit să fie

sincere, chiar şi în detrimentul lor, zise el eliberându-i mâna. Vă pot oferi şi eu un pahar?

—Jenny aduce imediat băuturile, zise Cody intrând în încăpere. Cred că v-aţi cunoscut.

— Da, spuse Olan privindu-şi fiul. Am discutat despre peisajul pe care l-am pictat aici.

— Ah, peisajul fantastic. Ai împărtăşit secretul cu ea?

— Da.

Cody ridică o sprânceană privind-o pe Kathleen.

— Ar trebui să fii onorată. Tata n-a mai împărtăşit cu nimeni poveştile fantastice ale acestui tablou încântător, zise el privindu-şi amuzat tatăl şi lăsând-o uimită de expresia incredibilă de pe faţa lui. Dacă ar fi privit-o astfel vreodată s-ar fi topit la picioarele lui.

— îmi periclitezi reputaţia, îl certă Olan. Ce va crede oaspetele nostru? Te rog, spuse el întreptându-se spre canapea. Ia loc, Kathleen. îţi pot spune Kathleen?

— Da, desigur.

Ea se aşeză pe un scaun tapiţat cu brocart de un albastru regal.

— Si tu trebuie să-mi spui Olan, nu vreau să aud nici un domnule Washington deoarece mă simt bătrân când mi se spune astfel, zise el aşezându-se pe canapea, aproape de scaunul ei.

Kathleen râse uşor.

— N-aş vrea să vă fac aşa ceva.

în cameră intră o tânără aducând o tavă plină cu pahare şi Cody o luă din mâinile ei pentru ca s-o aşeze pe masă.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbindu-i.

—Jenny, zise Olan ridicându-se. Vino să ţi-o prezint pe

Kathleen.

Se făcură prezentările şi Kathleen rămase uimită de frumuseţea clasică femeii care nu arăta mai în vârstă de douăzeci şi cinci de ani; pielea ei era trandafirie, ochii de un albastru adânc şi buclele roşu- auriii îi curgeau pe umeri până la talie.

— Sunt încântată să te cunosc, Kathleen. Mă bucur că ai venit pe la noi. îţi imaginezi doar că nu avem prea mulţi musafiri.

Cody le servi ceaiul cu gheaţă în timp ce Jenny se aşează pe canapea lângă Olan şi cu toate că nimeni nu-i spusese cine era această femeie, Kathleen avea impresia că ocupă un rol important în gospodărie.

—Aşadar, îţi place în Montana? o întrebă Olan rezemându-se de braţul canapelei.

— E foarte frumos aici. După ce am trăit toată viaţa în Chicago, nu eram sigură că-mi va plăcea, dar acum mă gândesc chiar să rămân aici.

— Minunat! exclamă Olan. E destul loc pentru încă o persoană.

— Pentru încă trei, nu-i aşa? zise Jenny. Cody mi-a spus că ai două fete gemene.

—Da, aşa este. Heather şi Holly. Au paisprezece ani, spuse Kathleen, după care luă o înghiţitură de ceai. Holly e pregătită să rămână aici, dar Heather nici nu vrea să audă.

— Ei bine, nu e uşor să ai paisprezece ani, chiar dacă totul este frumos în viaţa ta, comentă Jenny.

Kathleen încuviinţă.

— A fost un an plin de schimbări pentru toate trei. Heather nu s-a adaptat aşa cum credeam eu că se va întâmpla. Se opri şi-l privi curioasă pe Cody care se uita pe

geam.

— Nu-l lua în seamă pe fiul meu, zise Olan urmărindu-i privirea. Are un spirit neliniştit. S-a născut cu un secol sau două mai târziu.

—Pentru un bărbat care trăieşte în vest, interveni Jenny. De fapt, amândoi aţi fost născuţi cu un secol mai târziu.

— E adevărat, oftă Olan. Aş fi vrut să văd pământurile acestea înainte a veni noi şi a le distruge. Singurii oameni care apreciază şi înţeleg natura sunt indienii, iar noi le-am furat ce era al lor.

— Nu începe din nou, tată, spuse Cody întorcându-se de la fereastră. Am luat-o pe Kathleen de la treburile pe care le avea în sala de mese şi Mattie mă va omorî dacă n-o duc înapoi până la începerea pregătirilor pentru prânz.

Jenny o privi pe Kathleen.

— Dacă te hotărăşti să rămâi în Montana, vei locui şi vei munci la fermă?

Kathleen clătină din cap.

—John mi-a oferit această alternativă, dar nu cred că ar fi o idee prea bună. Nu pentru că nu mi-ar plăcea să muncesc. Sunt multe lucruri de făcut acolo şi vom fi cu toţii ocupaţi. Pur şi simplu simt că trebuie să fac ceva pe cont propriu, fără ajutorul unui tată, al unui soţ sau al unui frate. Din nefericire, nu prea se găsesc posturi pentru o casnică.

Simţi cum roşeşte. De ce naiba se destăinuia? Chiar dacă oamenii pe care-i cunoscuse erau drăguţi, se îndoia că erau interesaţi de viaţa ei personală şi Cody începuse s-o privească plin de răceală. De ce naiba continua să se facă de râs când se afla în prezenţa lui?

— Nu ai spus că ai lucrat la un muzeu din Chicago? întrebă Cody.

— Numai ca voluntar, îi reaminti ea repede.

— La ce muzeu? se interesă Olan.

— La muzeul artei Vestului. Nu era un muzeu prea mare.

—Cred că le-am donat două dintre tablourile mele, zise el repede.

—Da. Kathleen zâmbi, bucuroasă că el îşi reamintise. Sunt amândouă cu câmpul de bătaie al lui Custer.

Olan încuviinţă gânditor.

— Da.

— Mi-au plăcut acele tablouri din prima clipă în care le-am văzut, spuse Kathleen. Nu le-am apreciat în totalitate până când n-am văzut cu ochii mei acele locuri în drum spre fermă. Abia după aceea mi-am dat seama de importanţa evenimentelor petrecute acolo şi am realizat cât de emoţionante sunt picturile dumitale...

Se opri în mijlocul frazei privindu-l pe Olan, Jenny şi apoi pe Cody. El venise mai aproape şi o privea intens făcând-o să dea înapoi.

—îmi pare rău, zise ea privindu-şi mâinile. Cred că m-a luat valul.

— Te rog, nu te scuza, Kathleen, spuse Olan.

Când ridică ochii spre el îl văzu zâmbind şi întinzând o mână spre a ei.

— Nu e nimic mai plăcut pentru un artist decât să audă cum opera lui este descrisă cu atâta pasiune. Nu mulţi oameni sunt emoţionaţi la vederea unui tablou. Tu, Kathleen, se pare că eşti unul dintre norocoşii care simt pasiunea zugrăvită acolo.

— Aşa este, spuse ea privindu-l în ochi şi găsind un fel de înţelegere între ei. Mă simt ca şi cum păşesc în tablou şi sunt o parte a lui. Nu pot să descriu acest sentiment.

Olan încuviinţă ca şi cum o înţelesese perfect.

—Ai încercat vreodată să pictezi?

— Oh, nu. Nu am talent.

— Eşti sigură?

— Da, eu...

Se opri şi-l privi fix. Era sigură? Odată, cu mult timp în urmă, luase lecţii de artă la muzeu. Reuşise să participe la două dintre ele înainte ca Gary să insiste să renunţe pentru a-şi petrece serile acasă, cu fetele. Când Kathleen îi spusese că-i place să meargă la acele ore, râsese de ea spunându-i să înceteze să creadă că va deveni un alt Picasso.

Se ridică în picioare tremurând. Toată viaţa ei fusese inutilă, lipsită de preocupări şi de frumuseţe. Unde fusese timp de treizeci şi patru de ani? Se putea ierta pentru anii în care a fost dominată de tatăl ei, dar nu înţelegea cum reuşise să trăiască cincisprezece ani cu un bărbat care făcuse să-i dispară şi respectul de sine. Era singura vinovată pentru existenţa ei anostă şi pentru că nu protestase în faţa autorităţii unui bărbat departe de a fi perfect.

— îmi pare rău, spuse ea cu o voce tremurând'. Trebuie să plec.

îşi plecă repede capul şi ieşi din cameră.

* * *

Cody o găsie pe verandă, unde stătea rezemată de unul din stâlpii de susţinere.

— Nu ştiu unde este calul meu, spuse ea fără a se întoarce spre
el.

El îi auzi lacrimile din voce şi inima i se strânse. Nu înţelegea de ce simţea toate aceste lucruri pentru ea şi îi era din ce în ce mai greu să descifreze enigma.

Se opri lângă ea ezitând un moment, apoi ridică mâinile şi

le puse încet pe umerii ei. O simţi cum tremură şi, surprinzându-l, Kathleen îşi lăsă capul pe pieptul lui. Părea mică şi fragilă, făcându-l să-şi dorească s-o strângă la pieptul lui pentru a-i oferi siguranţă. îşi dădu seama din instinct că ea n-ar aprecia gestul deoarece nu căuta puterea oferită de altcineva, ci propria ei putere de a merge mai departe.

— L-am lăsat să ia totul, Cody, spuse ea cu vocea sfârşită. Timp de cincisprezece ani de zile l-am lăsat să mă umilească şi să mă jignească. Vreau să fiu furioasă pe el, dar cum aş putea? Niciodată n-am încercat să-l opresc. Sau dacă am încercat, n-am făcut-o niciodată cu destulă tărie.

Cody se încordă. Chiar era furios pe fostul ei soţ şi dacă acesta s-ar fi aflat lângă el, i-ar fi arătat-o. Gary Hunter era un nemernic.

— Nu mai privi în urmă, Kathleen, dacă nu cumva îţi doreşti s-o iei de la capăt. încearcă să priveşti înainte şi uită trecutul.

Ea respiră adânc.

— Cum?

— în acelaşi fel în care ai făcut-o de când ai venit aici. Ai făcut multe progrese, ştii asta. Fără să-şi dea seama, începu să-i mângâie încet umerii şi dorinţa crescu repede în el. Fizic eşti puternică, acum nu mai pari atât de fragilă, şi gândeşte-te de câte ori ai fost nevoită să mă înfrunţi pe mine. Pun pariu că n-ai făcut niciodată acest lucru cu fostul tău soţ.

— Nu, recunoscu ea lăsându-l să-i mângâie pielea fină de la baza gâtului. Nu m-am certat niciodată cu Gary. Am discutat numai, şi apoi am făcut aşa cum a vrut el.

— Vezi câte progrese ai făcut? N-ai făcut nimic din ce ţi-am spus eu şi argumentele tale au fost rostite clar şi tare.

— Si tu numeşti asta progres?

— Desigur. îi strânse părul într-o mână şi îşi apăsă uşor

buzele pe fruntea ei. Fostul tău soţ e un prost, Kathleen, murmură el. Ai multe calităţi pe care nu le-a luat niciodată în considerare.

Ea se îndepărtă pentru a coborî scările.

— Vrei să-mi aduci calul, te rog?

Tonul ei era rece şi el îşi încrucişă braţele la piept, rezemându-se de stâlp.

— încă nu.

Kathleen se întoarse spre el, privindu-l cu ochii roşii din cauza lacrimilor.

— Vreau să mă duc acasă, Cody. Acum! rosti ea furioasă.

— De ce eşti supărată?

Ea îl privi tăcută şi Cody văzu că era mai mult nehotărâtă decât furioasă.

—Stiu că nu sunt frumoasă şi aş aprecia dacă ţi-ai păstra complimentele pentru prietena ta roşcată.

— Nu am nici o prietenă roşcată. Si cred că eşti frumoasă.

— Vrei să-mi aduci calul?

—Cine ţi-a spus că nu eşti frumoasă? o provocă el. Acelaşi bărbat care ţi-a spus că nu ai nici un talent?

Ea îl privi fix, surprinsă de această idee. Cody coborî încet treptele observând reacţia pe care i-o stârniseră cuvintele lui. Când se opri în faţa ei, ochii lui Kathleen erau plini de confuzie.

Cody îi cuprinse faţa cu mâinile.

— Nu ţi-a spus decât minciuni, Kathleen. Eşti o femeie frumoasă, talentată şi descurcăreaţă. Nu sunt singurul care crede asta.

Emoţiile o copleşiră în momentul în care el o sărută uşor pe buze şi începu să-i mângâie braţul. Cody ar fi vrut să intensifice acest sărut până când va reuşi să-i alunge din

minte totul în afară de persoana lui, dar ceva îi spunea că ea are nevoie acum de tandreţe şi nu de pasiune.

Când se îndepărtă, încă mai văzu nesiguranţa în ochii ei. Se enervă, însă realiză că nu putea şterge într-o clipă lucrurile care i se băgaseră în cap o viaţă întregă. Ea îi căută ochii şi, în cele din urmă şopti:

— Nu am nevoie de mila ta, Cody.

— Dacă tu crezi că toate astea au vreo legătură cu mila, înseamnă că mai ai multe de învăţat despre mine. Gândeşte-te la asta, Kathleen, şi vezi la ce concluzie ajungi. O eliberă şi-i întoarse spatele. Aduc imediat caii.

Capitolul 5

Zile întregi auzi ecoul cuvintelor lui Cody şi uneori îşi spunea că el le rostise numai pentru a o face să se simtă mai bine, dar îşi reaminti privirea lui intensă când îi spusese să se gândească mai bine. Bărbatul acesta se juca nestingherit cu mintea ei şl Kathleen nu ştia cum să-i facă faţă.

Nu-l mai văzuse decât de câteva ori după vizita la fermă şi doar pentru câteva minute, întrebându-se dacă el îi dădea timp de gândire sau dacă avea chiar el nevoie de timp.

Kathleen nu cunoscuse prea mulţi bărbaţi şi nu ştia să se poarte cu ei. Se măritase cu Gary când avea optsprezece ani şi nu avusese vreo relaţie serioasă înaintea lui. îi era greu să-şi dea seama ce însemnau sentimentele pe care i le trezea Cody; putea fi vorba de o atracţie fizică sau de altceva...

* * *

Călătoria lui Kathleen la Bozeman din miercurea următoare nu a fost încurajatoare. Existau câteva locuri de muncă, dar erau prost plătite şi banii nu i-ar fi ajuns pentru ea şi pentru fete. Nu era calificată pentru posturile plătite mai bine. Stia că s-ar descurca pe un post de secretară, dar nimeni nu dorea să-i acorde o perioadă de probă.

Kathleen se întoarse la fermă uşor dezamăgită şi obosită, nerăbdătoare să-şi schimbe hainele cu blugi şi o cămaşă.

Abia parcase maşina, când Heather porni spre ea. Kathleen observă zâmbetul satisfăcut al fiicei sale şi realiză că ceva a bucurat-o enorm.

— A sunat tata, anunţă Heather când mama sa trânti portiera maşinii. Ghici unde a fost?

— Nu ştiu, zise ea făcând un efort pentru a vorbi firesc. Unde?

— La Paris! A fost în vacanţă cu Jackie timp de două săptămâni. A spus că ne-a adus daruri mie şi lui Holly.

Kathleen se întreba de ce încă o mai doare. Gary nu

avusese niciodată timp să călătorească atunci când erau căsătoriţi. De fapt nu avusese timp pentru nimic din ce le-ar fi făcut plăcere ei şi fetelor. Acum se părea că devenise o prioritate pentru el s-o facă pe Jackie fericită.

— Ţi-a spus despre ce e vorba?

— Nu. Ne-a spus că e o surpriză pentru reîntoarcerea noastră acasă. După ce-i oferi aceste informaţii, Heather porni spre sala de mese. Mă duc să-i spun lui Holly.

— Când a sunat?

— Acum câteva minute. Am închis cu puţin timp înainte de sosirea ta.

Kathleen îşi privi fiica alergând pe alee. Dacă era norocoasă îl mai putea prinde pe Gary şi poate că acesta, fiind relaxat după o astfel de vacanţă, va fi mai flexibil ca altă dată.

Intră în birou şi formă numărul lui Gary, muşcându-şi nervoasă buzele. I se răspunse imediat.

— Bună, Gary. Sunt Kathleen.

— Ah, te-ai întors. Holly mi-a spus că nu ştie unde ai plecat.

Tipic, îşi spuse ea.

—Am avut nişte treburi de rezolvat, îi explică ea rece. Si ai vorbit cu Heather, nu cu Holly.

— Stiu, zise el repede. Le-am încurcat numele. Ce doreşti?

Kathleen se rezemă de biroul lui John şi încercă să nu se mai
gândească la nimic.

— Trebuie să punem la punct nişte lucruri, începu ea. Fetele au fost supărate că nu ai sunat. Mai ales Heather. îi este dor de tine.

— Si lui Holly nu? ripostă el imediat.

— Ba da, sunt sigură că da, dar nu aşa cum îi este lui

Heather. N-ai venit să le vezi înainte de plecare şi nu ai sunat de când am ajuns aici. Ar trebui să iei legătura cu ele fără ca eu să aranjez asta.

— Sunt sigur că le poţi explica exigenţele postului meu.

Ea respiră adânc.

— Da, pot, dar nu vreau. Nu încetezi să mă pui la mijloc, Gary, şi nu e corect. Sunt şi copiii tăi.

— Kathleen, te porţi prosteşte. Nerăbdarea din vocea lui era clară; tonul acesta era cel pe care-l ura ea de ani de zile, ştiind că atunci când Gary îl folosea însemna că o învinovăţea de ceva. Trase de firul receptorului şi îşi reaminti că el nu mai are nici o putere asupra ei şi că ea va lua hotărârile fără să ţină seama de nimeni şi de nimic.

— Nu mă port prosteşte. Heather n-a suportat prea bine evenimentele prin care a trecut. Are nevoie de atenţia ta mai mult ca niciodată. Ea... îmi face multe probleme.

—E responsabilitatea ta să le ţii în frâu, îi reaminti el cu asprime.

Kathleen simţi cum se enervează când îşi aminti toţi anii în care îi suportase autoritatea. Părerile lui nu mai contau pentru ea, era liberă să-i răspundă cum dorea.

— Poate că eu le am în custodie, dar tu eşti tatăl lor. Ai şi tu responsabilităţi.

— Bine. Când te întorci acasă voi încerca să le văd cât mai des.

—Am hotărât să rămân în Montana. Nu era prea sigură până acum
că asta vrea, dar în clipa în care făcu anunţul realiză că asta îşi dorea.

Pe fir era tăcere.

— Aşa cum am spus, când vii acasă...

— Nu mă asculţi, îl întrerupse ea. Am hotărât să rămân

aici şi s-o iau de la zero. Nu mai am de ce să mă întorc la Chicago.

— Cum ai putut lua o hotărâre atât de prostească? întrebă el de parcă i se adresa unui copil. Eşti imatură şi influenţată de alţii. Sunt sigur că atunci când te vei întoarce acasă vei uita de ideea asta prostească. Am planificat să vă văd sâmbătă. Atunci vom clarifica totul.

Kathleen râse. Nu se mai putea abţine. Gary începea din nou să aranjeze lucrurile aşa cum îi convenea lui, insultând-o ca întotdeauna. Singura diferenţă era că acum nu mai ştia cu cine are de-a face. Si, ca să fie sinceră, nici ea nu mai ştia.

— Ce e atât de amuzant? o chestionă el enervat.

— Tu, îi răspunse ea. Nu mă întorc, Gary. Nici sâmbăta asta, nici altă dată. Zilele în care îmi spuneai tu ce să fac s-au terminat. Voi face numai ce vreau eu. Vreau să rămân în Montana şi voi rămâne aici. Aceasta e casa mea acum.

— Aşadar ai de gând să le smulgi pe fete din rădăcini, fără să ţii cont de sentimentele lor? Ce mamă iubitoare eşti, Kathleen!

Ea oftă. Trebuia să-l înfrunte o dată pentru totdeauna ca să-l facă să înceteze s-o învinovăţească mereu pe ea.

— Holly e încântată de această idee. Nu te-am minţit în ceea ce-o priveşte pe Heather. Ea nu este fericită, dar nu a mai fost fericită de mult timp.

— Mie mi s-a părut în regulă când am vorbit cu ea.

— Asta pentru că vorbea cu tine. îi este dor de tine. Trebuia să mai iei legătura cu ea şi cu Holly.

— Si cum puteam face asta, Kathleen, când te afli la sute de kilometri depărtare?

—Ei bine, există telefon. Eşti pilot. Din ceea ce mi-a spus Heather mi-am dat seama că ai călătorit destul de mult cu Jackie în ultimul timp.

— Kathleen...

Auzi avertismentul din vocea lui, însă îl ignoră. Era satisfăcută că îl supărase.

— Sau te pot vizita fetele oricând, concluzionă ea.

Urmă o pauză lungă.

— Adică vor veni aici, la mine acasă? întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Exact, Gary. Sunt fiicele tale. De ce eşti atât de surprins?

— îmi cunoşti programul. Cine va rămâne cu ele când voi fi plecat în delegaţii?

— Ei bine, ar fi o prostie să te viziteze când eşti plecat, i-o întoarse ea tăios. Ar putea veni când ai concediu, pentru că atunci vei avea timp să stai cu ele.

— Kathleen, n-are nici un sens. Ce crezi că realizezi dacă rămâi în Montana? Nu are sens. De ce vrei să laşi în urmă modul obişnuit de viaţă?

— De ce, Gary? Pentru că aşa vreau.îmi place aici.

Ea îl auzi râzând nervos.

— Chiar aşa? Dacă faci asta pentru a te reîntoarce la mine, nu mă impresionezi deloc.

De ce naiba era atât de sigur de el?

— Nu are nici o legătură cu tine. Singurul motiv pentru care te-am sunat a fost ca să mă ajuţi în legătură cu Heather. Văd că am cheltuit banii degeaba.

— Nu te pot ajuta dacă tu eşti acolo şi eu aici. Dacă vei veni acasă...

—Montana e casa mea acum. Spune-mi dacă nu vrei să mă ajuţi. Dacă nu pot conta pe tine pentru un oarecare suport emoţional, ar trebui să-mi spui asta.

—Ce naiba s-a întâmplat cu tine? Nu-mi place această nouă atitudine.

— Nu dau doi bani pe ce-ţi place ţie, strigă ea. Am o problemă care te priveşte şi pe tine. Ori mă ajuţi s-o rezolv, ori

mă laşi în pace.

Se lăsă tăcere şi Kathleen crezu că el îi va închide telefonul, apoi îi auzi vocea.

—Aşadar ai început să zgârii de când ai plecat, Kathleen? E foarte uşor să fii iraschibilă când te afli la patru sute de kilometri depărtare.

— Mda, poate că ai dreptate, zise ea nervoasă. Dar nu eu sunt problema, ci fiica ta. Cred că ar trebui să-ţi spun că Heather m-a anunţat deja că va veni să locuiască la tine dacă eu mă hotărăsc să rămân aici. Eşti pregătit să discuţi cu ea când te va suna?

— La naiba, Kathleen, am putea evita toate aceste prostii dacă tu ai asculta de raţiune. Rămâi cu fetele în Chicago pentru câţiva ani şi apoi ele vor fi destul de mari pentru ca tu să poţi pleca oriunde doreşti. Ce te-a atras atât de mult acolo? îţi place de vreun cowboy?

Ea deveni furioasă.

— Conversaţia noastră s-a terminat. Sună-mă când eşti hotărât să discuţi despre problemele copiilor tăi, anunţă ea trântind receptorul cu degete tremurânde.

Rămase lângă telefon, încercând să se calmeze. îi venea să plângă şi să râdă în acelaşi timp. Când auzi ţârâitul telefonului, se sperie, dar nu răspunse. După câteva clipe intră robotul şi nu avu nici o surpriză când auzi vocea lui Gary.

— Kathleen, ştiu că încă mai eşti acolo. Ridică receptorul. Acum, Kathleen. M-am săturat de prostiile tale. El făcu o pauză în timp ce ea privea ca hipnotizată robotul telefonic. Termină odată, Kathleen, şi vorbeşte cu mine. Stiu că eşti acolo. El se opri din nou, dar ea nu se mişcă. îl auzi mormăind ceva şi apoi legătura se întrerupse.

Ea se simţi uşurată şi începu să râdă, simţindu-se minunat pentru prima dată după mulţi ani.

— Eşti o femeie deşteaptă.

Kathleen tresări şi se întoarse spre uşă, unde John stătea

rezemat de toc şi o privea amuzat.

— Am auzit telefonul şi am venit în grabă ca să răspund, zise el intrând în cameră. Apoi te-am văzut stând lângă el şi bucurându-te de efectul cuvintelor tale.

— Chiar asta am făcut, râse ea bucuroasă. Cred că am câştigat această bătălie. Cel puţin am rezistat în faţa ordinelor lui.

John încuviinţă.

— Foarte bine ai făcut, spuse el privindu-i obrajii îmbujoraţi. A fost o adevărată victorie.

— Mă simt minunat, de parcă m-aş fi eliberat de o greutate pe care o duceam pe umeri de prea mult timp, oftă ea privindu-l. Sună cam ciudat, nu?

— Nu. Cred că ai găsit calea prin care să scapi de greutăţile pe care Gary ţi le-a agăţat de gât.

—Ai dreptate, zise ea plină de încredere în timp ce-şi privea ceasul. Ar fi mai bine să mă schimb ca să mă duc s-o ajut pe Mattie în sala de mese.

—Nu-ţi face griji pentru asta în această seară. Olan se află la grajduri şi mi-a spus că vrea să-ţi vorbească.

—Bine. Ea simţea că trebuie să-şi ceară scuze faţă de Olan şi Jenny pentru felul în care fugise din casa în urmă cu două săptămâni. Mă schimb şi cobor imediat.

* * *

—Nu ne datorezi nici o explicaţie, Kathleen, zise Olan cu blândeţe, sau vreo scuză. Eu şi cu Jenny te-am înţeles.

— Ei bine, mulţumesc, dar mă simt ca o proastă.

— Nu ai de ce.

Mergeau pe lângă grajduri, pe aleea din spatele cabanelor. Umbrele serii îi înconjurau şi Kathleen se simţea mai bine în ţinuta lejeră formată din blugi şi tricou.

— John mi-a spus că azi ai fost la Bozeman în căutarea unei slujbe, zise Olan.

— Am fost, dar n-am găsit nimic.

— N-ai găsit nimic?

—Ba da, dacă aş fi dorit să fac carieră pregătind hamburgeri, spuse ea râzând nervos. Mi-e teamă că standardele mele sunt mai ridicate. Oricum, cu pregătirea pe care-o am nu pot aspira la ceva mai bun.

—Ce-ai spune dacă te-aş anunţa că am o slujbă potrivită pentru tine?

Ea se opri din mers şi-i aruncă o privire suspicioasă.

— Aş spune că e o coincidenţă prea mare.

— Nu mă privi ca şi cum am complotat împreună cu fratele tău. El habar nu are de ce te-am aşteptat ca să discutăm, nu le-am menţionat despre ideea mea nici lui Cody şi nici lui Jenny. Am vrut să vorbesc cu tine mai întâi.

încordarea ei dispăru şi Olan ridică o sprânceană, gest care-l făcu să semene cu fiul lui.

— Vrei să mă asculţi atent? o întrebă el.

— Da, desigur. N-am vrut să par suspicioasă, doar că nu-mi imaginez cu ce v-aş putea ajuta.

El zâmbi şi dădu din cap.

— Kathleen, nici măcar nu ţi-ai descoperit adevăratul potenţial, zise el pornind la drum. Hai să mergem mai departe.

Ea îl însoţi gândindu-se la o mie de întrebări în timp ce el părea să-şi caute cu grijă cuvintele şi nedându-i şansa de a-l întrerupe.

— în urmă cu câţiva ani m-am gândit să deschid un muzeu pentru arta Vestului, în care să expun lucrările mele şi ale altor artişti din zonă. A fost ideea soţiei mele, Sara, şi când ea a murit, nu am mai putut continua acel plan. Mai întâi pentru că era numai un vis şi apoi, pentru că nu aveam timp să mă ocup de un astfel de proiect. De asemenea, nu cunoşteam pe nimeni care să aibă timpul necesar şi voinţa de

a face efortul la care era dispusă Sara. Făcu o pauză şi o privi pe Kathleen. Asta până când te-am întâlnit pe tine.

Kathleen se opri şi îl fixă cu atenţie.

— Cred că glumeşti. Nu ştiu nimic despre organizarea unui muzeu sau despre felul în care se conduce. Nu m-am implicat prea mult în activitatea mea ca voluntar.

—Aşa că îmi refuzi oferta fără să te gândeşti?

— Olan, nu sunt calificată pentru aşa ceva.

— Dacă doream o persoană supercalificată, nu aveam nici o problemă s-o găsesc, Kathleen. Trebuia numai să deschid gura pentru a avea o listă lungă de personal calificat, însă nu caut aşa ceva. Caut o persoană care să se implice din tot sufletul, o persoană care simte arta fără să o fi studiat în profunzime. Tu te-ai născut cu acest simţ, nu te-ai străduit să-l înveţi, spuse el privind-o intens. Eşti la fel ca Sara şi sunt convins că eşti destul de inteligentă pentru a învăţa restul. Presupun că trebuie să mă întreb dacă vei avea curajul să accepţi provocarea.

Kathleen privi lacul strălucitor în lumina soarelui.

— Cred că şi eu mă întreb acelaşi lucru, admise ea.

— Nu-ţi făceam această ofertă dacă nu credeam în tine, Kathleen. Cred că tu poţi face asta, şi încă foarte bine.

El zâmbi.

— Si tu te-ai gândit că-ţi ofer o slujbă pentru că te compătimesc, chicoti el. Mâine plec la New York pentru câteva zile. De ce nu foloseşti acest timp pentru a te gândi la propunerea mea? Te voi căuta când mă întorc.

Ea încuviinţă înclinând din cap.

— Bine, fu el de acord. Ne vedem peste câteva zile.

Olan porni pe aleea pe care veniseră şi Kathleen îl urmări până dispăru. Avea nevoie de timp de gândire.

Capitolul 6

Kathleen era sigură că nu se gândise niciodată atât de mult la viaţa ei cum o făcuse de când venise în Montana. Bărbaţii din familia Washington făceau tot posibilul ca să-i pună mintea la contribuţie. Mai întâi fiul şi acum tatăl. Unul cerea sărutări şi altul o provoca. Nu era sigură că poate face faţă, dar era tentată să încerce.

Stătea pe marginea lacului, privind apusul soarelui în spatele muntelui verde. Din când în când câte un peşte sărea din apă, tulburând oglinda nemişcată a lacului.

Un muzeu pentru lucrările lui Olan Washington. Ideea o încânta din ce în ce mai mult, dar era conşientă că nu are experienţă pentru aşa ceva. Fusese foarte eficientă ca voluntar la muzeul din Chicago, dar acolo nici nu fusese băgată în seamă, pe când aici trebuia să se implice total. Era uimitor, însă acest gând n-o mai îngrozea ca în urmă cu o jumătate de oră.

Era important să gândească raţional şi să realizeze că era proiectul lui Olan, nu al ei. El se va ocupa de detaliile financiare şi o va îndruma spre ceea ce dorea să realizeze. Ea nu trebuia decât să urmeze instrucţiunile şi bunul mers al afacerii o dată cu deschiderea muzeului.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât părea mai tentant.

—Aproape că pot vedea cum ţi se învârt rotiţele.

Speriată, privi în jur şi-l zări pe Cody care se afla în spatele ei. Fusese atât de adâncită în gânduri încât nici nu-l auzise apropiindu-se.

— M-ai speriat, îl acuză ea.

— îmi pare rău, dar n-am avut intenţia să mă furişez. Am făcut destul zgomot pentru a fi auzit, oftă el privindu-i chipul. La ce te gândeai?

— La viaţă, spuse ea vag. Ce cauţi aici?

— Te căutam pe tine. Aş vrea să facem o plimbare.

— Să facem o plimbare? repetă ea îngrijorată.

— Nu fi atât de suspicioasă, o tanchină el. Nu mi-am planificat să te răpesc. Vei fi în siguranţă.

Ea se îndoia de asta pentru că i se părea periculos să fie aproape de acest bărbat. Se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa la el.

— Unde mergem?

— Vreau să-ţi arăt locul pe care mama l-a cumpărat pentru muzeu.

Kathleen oftă.

— Olan mi-a spus că nu ţi-a destăinuit planurile pentru muzeu.

— Nu el mi-a spus, o asigură Cody. însă am ştiut din ziua în care ai venit la ferma noastră că te va ruga să preiei tu organizarea. Erai atât de prinsă în descrierile tale încât nu ai văzut strălucirile din ochii lui.

— încă nu am fost de acord, Cody, îl avertiză ea. Nu am calificarea necesară pentru această slujbă.

El scutură din cap şi micşoră încet distanţa dintre ei.

— Nici mama n-o avea, Kathleen, nici măcar nu avea studii superioare. A fost nevoită să renunţe la studii când avea şaisprezece ani deoarece mama ei s-a îmbolnăvit şi nu mai avea cine să aibă grigă de cei cinci fraţi şi surori mai mici. Mama nu avea multă şcoală, dar iubea oamenii, arta şi istoria. Eşti sigură că nu întruneşti calităţile ei?

El nu purta pălărie şi Kathleen îi putea vedea bine faţa, rămânând uimită de strălucirea ochilor lui. Cody credea în ea şi era mirată de suportul moral pe care i-l acorda. Era copleşită de emoţii în timp ce-şi spunea că habar nu are de sentimentele lui.

— Haide, spuse el încet. Nu-ţi cer să iei chiar acum o

hotărâre, vino numai să vedem locul.

Ea nici măcar nu mai ezită, realizând că probabil l-ar urma pe acest bărbat şi pe Lună dacă i-ar cere-o.

* * *

Cody ajunse la şoseaua spre Wolfe Creek şi apoi coti pe un drum lăturalnic unde evită cu greu gropile mari în timp ce Kathleen se ţinea strâns de mânerul de lângă scaunul pasagerului.

Cody îi zâmbi.

— Primul lucru pe care îl vom face va fi să pavăm acest drum.

Ajunseră într-o pădurice de pini şi la sfârşitul acesteia Kathleen
nu se putu împiedica să nu exclame, clipind uimită. Chiar în faţa ei, strălucind în ultimele raze ale soarelui, se afla o casă colonială cu etaj. Se înălţa maiestuoasă pe fundalul unor munţi superbi.

Cody opri în faţa casei şi scoase cheia din contact în timp ce-o privea. Era satisfăcut de ceea ce vedea şi ea coborî repede din maşină, fără să mai spună ceva.

— Trebuie zugrăvită, comentă el când o ajunse din urmă şi ea studie cu atenţie faţada, întrebându-se câte kilograme de vopsea trebuia cumpărate.

— E fantastică, spuse încântată Kathleen în timp ce privea cele şase coloane care susţineau portalul de deasupra. Chiar şi fără a fi renovată arăta superb.

— Aşteaptă să vezi interiorul, zise Cody urcând pe trepte, cu cheia în mână. Deschise uşa şi aprinse lumina înainte de a-i face semn lui Kathleen să intre prima.

Ea intră în holul mare care se întindea pe amândouă niveluri şi respiraţia i se tăie. Deasupra ei era un candelabru de cristal care strălucea ca diamantele, iar în faţă se afla o scară curbată care se termina într-un balcon. Se vedea clar

cât de elegantă era această intrare.

—După cum vezi, ne-am oprit în mijlocul renovării, spuse Cody. Am lucrat ceva la ea în decursul anilor, dar mai sunt multe de făcut.

Kathleen îl privi peste umăr.

— Cum a murit mama ta?

— într-un accident de maşină, răspunse el închizând uşa în urma lor.

— Când s-a întâmplat?

—în decembrie se vor împlini patru ani. El încercă să se îndepărteze, dar se opri imediat când simţi mâna ei peste a lui. Când îi întâlni privirea, lumea din jur dispăru. Realiză că îşi dorea din tot sufletul să ia parte la emoţiile pe care le citea în ochii ei.

— Hai să facem un tur complet, zise el aproape în şoaptă. Ea încercă să-şi retragă mâna, dar degetele lui o prinseră imediat. O conduse spre o uşă dublă care se deschidea într-o sufragerie mare cu un şemineu deosebit de frumos.

— Parterul are un plan circular, îi spuse Cody conducând-o pe sub o arcadă. Aceasta era probabil sala de mese, zise el arătând spre două uşi franţuzeşti aflate pe peretele opus. Acestea dau pe veranda mare care înconjoară toată casa.

Trecând pe sub o altă arcadă, spuse:

—Această încăpere era o bucătărie imensă. După cum vezi, noi am desfiinţat-o.

— De ce nu ai terminat lucrările în amintirea mamei tale?

— Am crezut că o vom face, zise Cody gânditor. Pentru el, perioada care a precedat moartea mamei lui era destul de întunecată. Tata nu a trecut uşor peste moartea ei şi s-a închis în sine. în ziua înmormântării şi-a închis atelierul, pentru a-l

deschide abia după doi ani. Pur şi simplu, nu a mai creat nimic.

— Ce trist, murmură Kathleen.

— Mama crease o galerie acasă. Picturile de acolo erau cele pe care nu dorea să le arate nimănui. Tata o tachina spunându-i că vor muri de foame dacă nu îl lasă să-şi vândă tablourile, iar ea îi răspundea că vor avea mereu de toate. Galeria era întotdeauna deschisă oaspeţilor. Ea îi conducea acolo şi se oprea în faţa câte unui tablou pentru a le spune povestea lui. I-am văzut pe oameni cum rămân uimiţi la cuvintele ei care transformau scena din tablou în realitate. N-am mai auzit pe nimeni vorbind astfel până când ne-ai spus ce ai simţit văzând tabloul cu câmpul de bătaie al lui Custer. Fac parte din colecţia privată şi erau preferatele mamei. Dacă nu erai atât de stânjenită, puteai vedea cât de impresionat a fost tatăl meu.

Kathleen îşi coborî privirea, nu înainte ca el să vadă lacrimile strălucitoare care-i apăruseră în ochi. Dorea s-o ia în braţe pentru a-şi găsi împreună liniştea. Nu înţelegea nici acum dorinţa care crescuse în el de când o întâlnise pe această femeie. Simţise de multe ori simpla dorinţă, dar cu Kathleen era ceva mai complicat, ceva periculos şi nu mai avea mult până să-şi piardă controlul.

Se îndepărtă deliberat şi dădu drumul mâinii ei, simţind un regret adânc. Stia că e o reacţie prostească, dar nu putea face altceva şi îşi vârî mâinile în buzunare ca nu cumva s-o îmbrăţişeze din nou.

Kathleen îşi ridică privirea care devenise limpede.

— Nu a mai suportat să lucreze la acest muzeu, nu-i aşa? întrebă ea blând.

— Nu. Din câte ştiu eu, n-a mai pus piciorul în această

casă de la moartea ei. La un moment dat, după înmormântare, a venit cu ideea de a vinde sau a dona tablourile din galeria mamei şi apoi această casă. Aşa au ajuns cele două tablouri la muzeul unde ai lucrat tu; au fost singurele care au ieşit din casă înainte de a-l opri eu. Cred că voia să şteargă orice urmă din ceea ce-i plăcuse mamei ca să nu-l mai doară atât de mult dispariţia ei, însă mi-am dat seama că va dori cândva să termine ceea ce începuse ea. Cody făcu o pauză şi o privi lung pe Kathleen. Chiar şi acum, nu cred că va putea pune piciorul aici, dar se pare că are destulă încredere în tine ca să te lase să lucrezi în locul lui.

Kathleen se îndreptă spre o fereastră.

— Dar Jenny? întrebă ea. De ce n-a ales-o pe ea?

— A întâlnit-o pe Jenny acum un an şi ştiu că o iubeşte, dar ea este total diferită de mama. E foarte tânără şi vine dintr-un mediu privilegiat. Jenny admiră talentul tatălui meu, însă nu-l înţelege. Pentru ea, el pictează tablouri frumoase şi atât. Nu am nimic împotriva ei şi sunt sigur că tata a optat pentru ea deoarece nu-i aminteşte deloc de mama, oftă Cody. Nu ştiu, poate mă înşel, dar Jenny nu iubeşte arta aşa cum o iubea mama, sau cum o iubeşti tu.

Kathleen oftă şi-şi frecă braţele, iar Cody îi privi reflexia în geam datorită nopţii care se lăsase afară, văzând clar nehotărârea ei.

—Mi-e teamă că tu şi cu Olan aşteptaţi prea multe de la mine, zise ea aproape în şoaptă. Dacă pe parcurs veţi constata că nu fac faţă?

— Te voi ajuta eu, se oferi Cody imediat, în timp ce se întreba dacă nu cumva şi-a pierdut minţile.

Ea scutură din cap.

— Nu mă asculţi. Dacă nu mă descurc? Dacă undeva, la mijlocul drumului, îţi dai seama că nu am calităţile pe care te-

ai bazat? Dacă nu sunt ca mama ta?

— Nu ţi-am vorbit despre mama pentru a te influenţa, Kathleen, spuse el încet. Pur şi simplu vreau ca tu să pui bazele acestui proiect. Tatăl meu n-a făcut nimănui o asemenea ofertă şi e clar că a găsit la tine ceva care l-a îndemnat să aibă încredere, iar eu sunt de acord cu el.

— Dacă vă înşelaţi amândoi?

El se apropie de Kathleen şi o privi insistent, dar ea refuză să se întoarcă de la fereastră.

— Ti-e teamă să nu dai greş, Kathleen sau ţi-e teamă să încerci? o întrebă el cu blândeţe.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Se întoarse şi când îl privi cu ochii ei albaştri inima lui tresări, dându-şi seama că fusese prins într-o vrajă foarte puternică, o vrajă pe care ea nici nu realiza că o posedă.

— Nimeni n-a crezut vreodată în mine, spuse ea încântată.

— Acum a venit timpul să creadă cineva. Singurul mod în care poţi da greş e să nu încerci.

— Stiu, dar mi-e teamă.

El zâmbi.

— Este normal. Te voi ajuta cât voi putea de mult.

Ea îl studie încercând să găsească ceva în spatele acestor cuvinte în timp ce-i mângâia cu degetele subţiri braţele. Cody simţea că atingerile ei îi ard pielea şi respiraţia i se îngreună când o privi în ochii sinceri, ştiind în acelaşi timp că trebuia să se îndepărteze.

O îmbrăţişă şi îi mângâie cu o mână pielea mătăsoasă de la baza gâtului unde pulsul ei bătea nebuneşte. Când îi privi buzele, Kathleen încetă să mai respire şi când le atinse cu ale lui, ea dădu capul pe spate închizând ochii.

Cody simţi invitaţia nerostită şi-i mângâie uşor spatele

lipind-o din ce în ce mai mult de trupul lui. Voia s-o simtă mereu lângă el, să cunoască fiecare formă a corpului ei frumos, s-o atingă în cele mai intime locuri... Gemu de frustrare.

Nu făcu decât să-i atingă buzele şi se îndepărtă privindu-i ochii plini de aceeaşi dorinţă care îi străbătea fiecare venă.

— Cody...

Vocea ei era o şoaptă; numele lui era rostit ca o rugăciune, ca o promisiune. Kathleen îl îmbrăţişă şi se înălţă pe vârfuri pentru a-l săruta.

Pasiunea puse stăpânire pe el aşa cum nu se mai întâmplase niciodată şi buzele lui înfometate o sărutau căutând răspunsuri la toate întrebările nerostite. Ea îi răspundea cu aceeaşi dorinţă şi călătoreau amândoi spre nişte culmi neatinse.

Timpul parcă se oprise şi lumea din jur dispăruse din cauza puterii cu care îi răspundea femeia care-l făcuse să simtă ce nu mai simţise niciodată. Parfumul ei, gustul buzelor ei, toate îl atrăgeau cu o forţă pe care n-o mai putea învinge.

Era prea mult. Gândul acesta străbătu mintea tulburată a lui Cody şi-i atrase atenţia. Dorea să-l ignore dar era prea puternic. Ea era vulnerabilă şi el prea plin de pasiune. Era prea devreme pentru amândoi.

Cu un efort suprem reuşi să ridice capul şi s-o privească. Aproape că cedă din nou văzându-i buzele umede, ochii întunecaţi, plini de dorinţă şi obrajii roşii. Gemu când îi lipi capul de pieptul lui.

— Dumnezeule, Katie, murmură el. M-ai ameţit.

Ea nu-i răspunse, dar îl îmbrăţişă tremurând. Cody încerca să-şi controleze simţurile în timp ce-i mângâia uşor spatele. Nu putea descrie tot ce simţise, nu existau cuvinte pentru aşa ceva; trecuse într-o lume fantastică plină de mistere

delicioase, o lume pe care n-o mai cunoscuse, o lume pe care dorea s-o descopere împreună cu Kathleen, numai cu Kathleen.

Capitolul 1

— Mamă!

Strigătul lui Holly o trezi pe Kathleen la realitate.

— Eşti gata de plecare? o întrebă Holly. Autobuzul trebuie să apară şi unchiul John a spus că trebuie să te duci acolo.

Kathleen privi în jur spunându-şi că dacă nu era atât de prinsă în gândurile ei ar fi reuşit să aranjeze toată lenjeria. Acum trebuia să plece în oraş şi să continue treaba după aceea.

— Poţi să termini acum dacă vrei, spuse Cody făcându-le pe Kathleen şi pe Holly să se întoarcă repede spre uşă. îşi schimbase hainele obişnuite de muncă şi purta o pereche de blugi albi şi o cămaşă cu model marinăresc.

îşi scoase pălăria şi ridică o sprânceană.

— Mă mai spăl şi eu uneori, spuse el sec.

Kathleen clipi des şi-i întoarse spatele. Dumnezeule, se holba la el ca o adolescentă. De ce ameţea mereu în prezenţa acestui bărbat? Pentru a-şi ascunde stânjeneala, se întoarse la împăturitul prosoapelor.

— Mamă, trebuie să plecăm, insistă Holly.

—Tu te poţi duce, spuse repede Cody. Mama ta poate veni cu mine.

Holly se întoarse spre mama ei.

— N-ai nimic împotrivă?

Kathleen ezită şi-l privi pe Cody.

— Nu mergi cu autobuzul în mod normal?

— Nu. Când se merge cu autobuzul cineva trebuie să-l urmeze cu camioneta în caz că apar probleme, zise el zâmbind. S-a dovedit a fi o soluţie perfectă.

Kathleen încuviinţă şi se întoarse spre Holly.

— Poţi să pleci. Spune-i lui John că voi veni cu Cody.

— Bine, spuse Holly ieşind din cameră.

—Durează câteva minute, spuse Kathleen întorcându-se la treaba ei.

—Avem destul timp, zise Cody apropiindu-se. Autobuzul merge destul de încet pentru ca noi să-l putem prinde oricând din urmă.

Inima lui Kathleen se opri când el se apropie pentru a lua un prosop de pe sârmă. îşi ţinu capul plecat, dar se trezi îndreptându-şi atenţia spre mişcările îndemânatice ale mâinilor lui care împătureau cu uşurinţă lucrurile. Era ridicol, îşi spuse ea. Orice bărbat o putea face şi nu înţelegea de ce o treabă atât de simplă îi provoca asemenea reacţii, dacă nu cumva gândul că aceste mâini se puteau plimba la fel de bine pe pielea ei.

Reuşi să îndepărteze acest gând, nepermiţându-şi să continue pe această linie periculoasă. Dar dacă i se părea periculos, de ce rămăsese aici, singură, cu el? Era o întrebare de o mie de puncte.

— Dacă nu te relaxezi, te poţi sparge într-un milion de bucăţi, spuse el rupând liniştea.

— Sunt relaxată. Nu vreau decât să termin treaba cât mai repede.

— Se va termina. Calmează-te.

îşi dorea să fie aşa. El avea darul de-a o emoţiona. Parfumul lui, trupul lui fierbinte o tulburau prea mult. Din motive necunoscute, nu mai putea gândi clar când se afla în prezenţa lui. Era o nebunie.

—Am o idee, spuse el punând o mână pe ceafa ei şi făcând-o să-l privească.

Kathleen deschise gura pentru a vorbi, dar nu reuşi şi când el se aplecă pentru a o săruta închise ochii ştiind că dacă

doreşte se poate opri chiar în acea clipă. Trebuia să controleze situaţia fugind sau îndepărtându-se de el.

Degetele lui îi mângâiau uşor gâtul şi ea deschise ochii pentru a-l privi cu ochii strălucitori ca smaraldele. Ştia că aşteaptă ca ea să ia o hotărâre deoarece n-o influenţa cu nimic. Realiză că tot ce se va întâmpla în continuare va fi alegerea ei.

— Mă faci să simt lucruri pe care nu le-am mai simţit niciodată, admise ea tremurând.

El zâmbi

— Asta e bine, pentru că şi tu mă faci să simt la fel.

îl privi cu atenţie, întrebându-se dacă nu cumva glumea. Era posibil? Putea să-i trezească sentimente pe care nu reuşise niciodată să i le trezească lui Gary?

în timp ce-l privea, văzu cum zâmbetul lui dispare.

— Nu mă compara cu el, Kathleen, murmură Cody.

Ea scutură din cap.

— Nu semeni absolut deloc cu el.

Răspunsul ei păru să-l mulţumească şi privirea lui intensă o făcu să se întrebe ce căuta. Oare ce vedea când o examina cu atenţie?

— Sărută-mă, îi ordonă el.

îl privi uimită şi şocată. La început avu impresia că glumeşte, dar apoi văzu cât de serios este. O privea provocator în timp ce se îndepărta.

— Cody, eu...

— Nu, o întrerupse el. Nu vreau să aud nici o scuză, vreau doar să mă săruţi aşa cum îţi doreşti.

— Când am spus că vreau să te sărut? i-o întoarse ea încercând să nu intre în panică.

— Nu trebuia să spui, răspunse el pe un ton aspru. Pot vedea asta în ochii tăi când mă priveşti.

— Cred că ar trebui să-ţi pui ochelari, zise ea încercând să se îndepărteze, dar oprindu-se din drum când îl auzi vorbind.

—încă te mai controlează, Kathleen, şi tu îl laşi s-o facă. Oare regula era ca el să iniţieze orice contact afectuos? El conducea şi tu trebuia să te supui?

Se înfurie pentru că el văzuse prea mult şi se ura pentru că fusese atât de transparentă.

— Gary nu mai are nici o influenţă asupra mea, zise Kathleeb zguduită în timp ce se întreba pe cine vrea să convingă: pes sine sau pe Cody.

— Minţi. E un lucru să mă minţi pe mine, dar e de neiertat să continui să te minţi pe tine însăţi.

— Cine naiba te crezi? Nu ştii destule despre mine sau despre viaţa mea pentru a mă judeca astfel.

— Stiu mai multe despre tine decât vrei tu însăţi să recunoşti. De aceea eşti supărată pe mine acum. Stii că am dreptate. Poate că ai făcut câţiva paşi pentru a scăpa de influenţa lui, dar el încă se mai află între tine şi ceea ce-ţi doreşti cu adevărat. în mintea ta tot el este acela care-ţi spune ce trebuie şi ce nu trebuie să faci, ce vrei şi ce nu vrei, iar singurul motiv pentru care el încă te mai controlează, este că tu îl laşi. încă mai eşti jucăria lui şi o ştii prea bine.

Palma ei care atinse obrazul lui răsună în cameră. Ochii lui verzi se îngustară şi îi zâmbi zeflemitor.

— Foarte impresionant, o ironiză el. Dar preferam să mă săruţi.

Kathleen privi urmele degetelor ei imprimate pe obrazul lui.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea cu privire la viaţa mea personală, zise ea furioasă.

— Te rog să mă ierţi, zise Cody cu o politeţe exagerată.

Am înţeles, încuviinţă el îndepărtându-se. Dacă mai vrei să mergi în oraş cu mine să ştii că plec în cinci minute.

Nu se întoarse să-l privească pentru că şocul şi furia o făcuseră să tremure. Era şocată de reacţia pe care-o avusese la cuvintele lui; nu se înfuriase niciodată pe cineva în aşa hal. Furia venea din adâncul fiinţei sale, era dureros de intensă şi nu era direcţionată asupra lui Cody, ci asupra ei însăşi. El avusese dreptate, iar ei îi fusese ruşine să recunoască.

Şi acum rămăsese să se întrebe dacă nu cumva mândria ei prostească distrusese fragila prietenie care se înfiripase între ei.

* * *

Serbarea aniversării oraşului Wolfe Creek era, fără îndoială, cel mai important şi mai mare eveniment social al anului. Festivităţile începeau la şase dimineaţa cu un mic dejun la care se mâncau clătite şi se termina seara târziu cu focuri de artificii. între timp erau organizate jocuri pentru copii şi adulţi, un rodeo, expoziţii de artă şi, pe scena instalată în piaţa oraşului, dansau toţi cei care doreau. Era destulă mâncare şi băutură pentru localnici şi pentru prietenii aflaţi în trecere.

Cele treizeci de minute cât durase drumul până în oraş împreună cu Cody fuseseră mai insuportabile decât îşi imaginase Kathleen. Amândoi erau tensionaţi, dar nici unul nu părea dispus să încerce să aplaneze lucrurile. Kathleen ştia că-i datorează scuze şi îşi propuse să i le prezinte înainte de a ajunge în oraş, însă Cody adoptase o atitudine plină de curtoazie, lăsând-o să creadă că nici o scuză nu era suficientă pentru el.

Ajunseră la timp pentru a se întâlni cu grupul din autobuz chiar în faţa acestuia. John le spuse tuturor unde şi când se vor întâlni pentru a se întoarce acasă şi apoi grupul se

despărţi.

Cody rămase cu ei, spre surprinderea şi încântatarea lui Kathleen.

—Ei bine? De unde începem? întrebă Heather privindu-şi unchiul.

El zâmbi.

— De ce să nu mergem pur şi simplu prin oraş, ca să vedem în ce încurcătură intrăm?

— Pentru mine e perfect, fu de acord Heather în timp ce îşi lua sora de braţ. Haide, Holly, să mergem.

John îşi privi sora şi pe cele două fete care se îndepărtau.

— Mi se pare mie sau Heather se bucură de acest eveniment?

Kathleen chicoti.

— Nu cred că ţi se pare.

— Ar fi mai bine să mergem, pentru că altfel vom rămâne în urmă, zise John luând-o de mână pe Mattie şi urmându-le pe gemene.

Kathleen simţi privirea lui Cody şi se întoarse spre el.

— Te superi dacă mă alătur grupului vostru astăzi? întrebă el politicos.

Ea simţi că i se strânge inima.

—Sigur că nu mă supăr, răspunse ea privind ochii lui reci şi ducând dorul căldurii pe care era obişnuită s-o găsească acolo. Cody, eu...

— Ar fi mai bine să mergem, o întrerupse el alăturându-i-se. Crezi sau nu, dar sunt multe de văzut.

Oftând, Kathleen îl urmă.

* * *

Cody ridică paharul cu o băutură răcoritoare la gură şi-l bău pe tot în timp ce stătea pe unul din scaunele de metal şi-şi întindea picioarele, după care o privi pe Kathleen care se afla din nou în braţele eroului local de rodeo.

Gelozia era un sentiment necunoscut lui Cody, însă acum îl copleşise cu toate că la început nici nu-l recunoscuse, nefiind obişnuit cu el. Nu ţinuse niciodată atât de mult la cineva încât să-i pese mai mult decât trebuia de acea persoană sau decât dorea să admită chiar pentru sine.

—Dacă vei continua să te încrunţi aşa, vei rămâne cu riduri pe faţă.

Cody ridică privirea şi-l văzu pe John zâmbind în timp ce-şi trăgea un scaun fără a fi invitat să se aşeze.

— Unde sunt Mattie şi fetele? întrebă Cody.

— Când m-am despărţit de ele se aflau la roata lui Ferris. Eu prefer să călăresc mai întâi pe spinarea lui Adam Harrison.

Cody chicoti. Si el simţea la fel.

— Katie pare să se distreze de minune, observă John. Cred că a dansat cu toţi bărbaţii din oraş, chiar şi tânărul Jimmy Johnson pare să fi avut tupeul s-o invite.

— Aşa este, de două ori chiar.

John ridică din sprâncene.

— Tii socoteala?

— Nu prea am altceva de făcut în timp ce stau aici.

—Vrei să-mi spui că n-ai fost capabil să inviţi o doamnă din oraş pe ringul de dans?

Cody oftă.

— Câteva.

John studie chipul prietenului său.

— Ai încercat s-o inviţi şi pe Katie?

Cody scutură din cap.

— Se pare că farmecul meu nu dă roade în ceea ce-o priveşte pe sora ta.

John râse.

— Cu ce ai supărat-o?

— I-am dat câteva sfaturi gratuite despre fostul ei soţ şi

nu le-a apreciat, zise el mângâindu-şi obrazul cu degetele. Ei bine, Gary nu e un subiect prea plăcut pentru ea. M-am convins pe pielea mea.

Cody îşi privi prietenul.

— Ştii că încă o mai influenţează, nu-i aşa?

John încuviinţă.

— Puţin, dar face progrese. Trebuie s-o crezi când îţi spune asta.

— Poate, spuse Cody îndreptându-şi din nou atenţia spre ringul de dans. Muzica se oprise şi Kathleen discuta cu Adam, privindu-l ca şi cum acel bărbat îi putea spune toate secretele din lume.

— Dă-i puţin timp, Cody, sugeră John. Cincisprezece ani de influenţă rea nu dispar peste noapte.

— Presupun că nu, murmură Cody. Când Adam se aplecă pentru a o săruta pe Kathleen, simţi cum fiecare muşchi i se încordează. O clipă mai târziu, Kathleen pleca singură de pe ringul de dans şi Cody încercă să se relaxeze.

Kathleen străbătea ringul de dans spunându-şi că se distra foarte bine. Era amuzant să danseze cu bărbaţi diferiţi şi îi plăcea în special compania lui Adam. Era atrăgător, fermecător, entuziast şi interesant, dar avea o mare problemă: nu era Cody.

La început fusese iritată de aceste sentimente şi nu înţelegea cum de a ajuns Cody Washington să joace un rol atât de important în viaţa ei pentru a-i umbri pe toţi ceilalţi. însă nu putea face prea multe în legătură cu asta, sau nu voia să facă.

îl văzuse dansând cu alte femei şi simţise o oarecare invidie când le zâmbea familiar. Nu avea nici un sens. Toată viaţa făcuse ceea ce doriseră alţii şi se purtase aşa cum voiau alţii. Dacă avea de gând să afle ce doreşte ea însăşi cu

adevărat, trebuia să înceapă de la Cody. Nu ştia unde o vor duce sentimentele noi pe care acesta i le trezise, dar trebuia să afle. Bine sau rău, trebuia să afle.

Ajunse la marginea ringului exact când orchestra începea să cânte o altă melodie şi se opri chiar în faţa lui Cody privindu-l fix şi oftând. Era un bărbat dificil, dar o atrăgea ca un magnet.

— Vreţi să dansaţi, domnule Washington? întrebă ea plină de politeţe.

El o privi mult timp înainte de a se ridica de pe scaun. Kathleen îl conduse pe ringul de dans şi se întoarse în braţele lui. Nu o ţinea strâns, dar ea îşi ridică braţele pentru a ajunge cu degetele pe gâtul lui, după care îşi lăsă capul pe umărul lui, lăsând muzica să-şi facă efectul magic.

îi mirosea parfumul şi îi putea auzi inima bătând sub urechea ei simţindu-l cum se relaxează treptat până când dansă uşor cu ea pe ritmul muzicii. Mâinile lui coborâră încet pentru a-i ajunge pe coapse şi a trezi din nou pasiunea familiară dintre ei.

Când se termină melodia, Cody o luă de talie ca pentru a o îndepărta, dar ea rămase în aceeaşi poziţie şi începu să-i mângâie părul mătăsos de pe ceafă, în timp ce el o privea mirat.

Se auzea o nouă melodie şi ea se îndepărtă puţin pentru a vorbi, dar când deschise gura simţi o mână care-i prinde braţul. Se întoarse şi-l văzu pe Adam.

— Ce zici de încă un dans, dragă?

Ea râse.

— Nu, mulţumesc, Adam. Nu mai am de gând să dansez.

— Eşti sigură? întrebă el prinzându-i mâna.

— Foarte sigură, răspunse ea eliberându-şi mâna şi întorcându-se spre Cody. Rămase uimită când se trezi singură

şi privi neliniştită mulţimea fără a-l zări.

Se opri la marginea ringului şi privi strada plină de lume. Praful se ridicase şi abia reuşi să-l vadă îndreptându-se spre parcare. Sări de pe platformă şi se grăbi să-l ajungă. El era deja lângă maşină când reuşi să-l prindă, cu răsuflarea întretăiată.

— De ce m-ai lăsat acolo? întrebă ea.

Cody deschise portiera, îşi scoase pălăria şi-şi trecu degetele nervoase prin păr.

— Credeam că ai terminat cu mine, mormăi el.

— Voiam să-ţi vorbesc. Tocmai încercam să-ţi sugerez asta când a apărut Adam.

— Nu prea am chef de vorbă, zise el scoţând cheile din buzunar. Mă duc acasă.

— Eşti pe punctul de a mă părăsi, îl acuză ea.

— Te poţi întoarce acasă cu autobuzul.

— Dar credeam că trebuie să-l urmezi pentru a interveni dacă e vreo problemă.

— Sunt sigur că totul va fi bine, spuse el urcându-se în maşină şi aplecându-se pentru a închide portiera pe care ea o prinse repede cu mâna.

— încă nu pleci, spuse ea, cu corpul între el şi portieră. Vreau să-ţi vorbesc.

Cody o privi tăcut mult timp, după care îşi rezemă capul de scaun şi începu să râdă.

Kathleen se strâmbă.

— Ce e atât de amuzant? întrebă ea supărată.

— Toată situaţia aceasta, spuse el dând din cap. Faci experienţe pe mine, Kathleen? Ce ai găsit la mine de te-a făcut să crezi că e în regulă să-ţi testezi noile tehnici de comportare cu mine?

Ea îl privi spunându-şi că a fost o proastă când s-a simţit

rănită de cuvintele lui. Nu reuşi să-i răspundă pentru că avea un nod în gât. îi întoarse spatele şi închise portiera, hotărâtă să nu-i arate cât de stânjenită este. Porni spre oraş clipind furioasă ca să-şi alunge lacrimile din ochi.

Nu făcu nici zece paşi când îl auzi pe Cody strigând-o. Mai reuşi să meargă puţin înainte ca braţul lui s-o oprească.

— Haide, zise el conducând-o spre maşină. Vom lămuri totul chiar acum.

Merse lângă el, dar nu-l privi, sperând că întunericul îi ascunde faţa şi că lacrimile din ochi îi vor dispărea până la destinaţie.

Ajunseră la camionetă şi el coborî uşiţa portbagajului ca s-o ia de talie şi s-o urce în remorcă.

— Stai jos, îi ordonă el şi ea sări în picioare realizând că îl asculta.

— Nu vreau să stau jos, anunţă ea, hotărâtă.

Cody o privi lung şi apoi oftă.

— Bine. Voi sta eu, zise el aşezându-se. Acum, vrei să-mi spui despre ce voiai să vorbim?

gl privi fără să găsească nimic încurajator în atitudinea lui. Cody stătea cu braţele încrucişate pe piept şi arăta ca şi cum şi-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte.

Kathleen trase aer adânc în piept şi scutură din cap.

— E o prostie, şopti ea. Du-te acasă, Cody. Nu meriţi să asculţi toate prostiile mele.

El nu vorbi şi nu se mişcă, ci continuă s-o privească mirat şi insistent. Kathleen nu reuşi să se uite în altă parte şi se întrebă ce vede el când o studiază astfel. Vedea oare ceva atrăgător în caracterul ei slab şi nesigur?

Inima îi bătea mai tare ca niciodată în timp ce se apropua de el. Degetele ei tremurânde se îndreptară spre obrazul pe

care-l loviseră.

—îmi pare rău pentru azi-dimineaţă, spuse ea cu blândeţe. N-am mai făcut niciodată aşa ceva. îmi pare rău că s-a întâmplat tocmai cu tine pentru că sunt sigură că nu meriţi un astfel de tratament.

Dacă se aştepta ca scuzele ei să rezolve imediat lucrurile între ei, înseamnă că se înşelase amarnic. Nu-l putea învinovăţi pentru asta; ea fusese cea care greşise provocându-l tot timpul şi acum se întreba de ce o făcuse. De ce o făcea să se enerveze când părea cel mai corect bărbat pe care-l cunoştea?

Hotărându-se să rişte să-şi piardă şi ultima urmă de mândrie care-i mai rămăsese, îi înconjură gâtul cu mâinile. Rezistenţa lui se topi puţin când îl trase spre ea privindu-i ochii strălucitori şi mirându-se de nehotărârea pe care o văzu acolo. închise ochii şi îl sărută.

Răspunsul lui era rece, dar Kathleen nu renunţă. îşi lăsă buzele să-l încălzească uşor în timp ce-şi plimba mâinile pe muşchii lui puternici. Reuşi cu răbdare să-i înfrângă reticenţele şi să-l facă să-i cuprindă capul cu mâinile.

Poate că ea stârnise totul, dar acum el preluase controlul trăgând-o într-un vârtej de senzaţii nestăpânite. O lipi de el şi o sărută cu o pasiune arzătoare.

Kathleen îi răspunse abandonându-se complet în braţele lui. Niciodată nu simţise aşa ceva: pământul, cerul, noaptea dispăruseră şi nu mai rămăsese decât bărbatul care o ţinea în braţe. Era o nebunie şi emoţiile care-i răscoleau trupul o purtau spre necunoscut.

O explozie deasupra capetelor lor o făcu să tresară speriată. Deschise ochii şi văzu o umbrelă de lumini strălucitoare şi multicolore care umplea cerul.

— Uite ce ai făcut de data asta, îi murmură Cody la

ureche.

Ea îl privi uimită şi văzu strălucirile minunate ale ochilor lui.

— Eu am făcut asta? întrebă ea mirată.

— Oh, da! Numai pentru că m-ai sărutat s-au aprins aceste artificii.

Văzând-o cât de încurcată este, Cody începu să râdă.

— Haide, spuse el urcându-se în camionetă şi trăgând-o şi pe ea după el. Se întinseră unul lângă altul şi capul ei se odihnea ca pe o pernă pe umărul lui. Kathleen se relaxă în timp ce-l îmbrăţişa.

Stăteau cu faţa în sus şi priveau artificiile minunate de deasupra lor. Kathleen era încântată de frumuseţea lor, dar nimic nu se asemăna cu mulţumirea pe care o simţea în braţele lui.

Capitolul 8

— Nu pot să cred că m-ai convins să fac asta, mormăi Kathleen.

—îmi poţi mulţumi mai târziu, o asigură Cody. Nimic nu se compară cu răsăritul soarelui în Montana.

Ea abia mai putea respira în timp ce el părea să se simtă foarte bine. Merseseră pe o potecă destul de abruptă şi ea abia putea să urmeze paşii lui mari. Aproape că alerga în urma lui şi era gata să-i spună să încetinească, în momentul când el coti spre pădure.

Kathleen se opri.

— Unde mergem?

— Pe aici vom ajunge într-un loc din care vom avea o privelişte splendidă.

—John mi-a spus să nu părăsesc niciodată poteca, îi reaminti ea, bucuroasă că găsise puţin timp pentru a-şi trage sufletul.

Cody se opri ca s-o privesc'.

— Nu ni se va întâmpla nimic, ştiu unde mergem. Când văzu că ea nu-l urmează, se întoarse. Ai încredere în mine, spuse el întinzând mâinile spre ea şi aşteptând până când Kathleen le prinse.

Cody o conduse spre o stâncă acoperită de iarbă şi întinse pătura. Kathleen se îndreptă spre margine pentru a putea vedea cât de sus sunt. Versantul era abrupt, dar pentru un alpinist experimentat ar fi fost floare la ureche.

Se întoarse şi îl văzu pe Cody stând confortabil pe pătură.

—Ia loc, o invită el punându-şi pălăria ceva mai încolo. Spectacolul trebuie să înceapă.

Kathleen se aşeză lângă el.

— E incredibil, şopti ea, prea încântată pentru a putea

vorbi mai tare.

— încă n-ai văzut nimic, zise el venind mai aproape şi arătând spre munţi. Soarele va urca printre cele două vârfuri de acolo. Va urca asemenea unei mingi de foc până când va ajunge sus, pe cer. Nici nu-ţi dai seama cât de extraordinar este momentul în care soarele risipeşte umbrele care întunecă munţii.

Kathleen privi în direcţia menţionată de el şi văzu cele două vârfuri. îşi înconjură genunchii cu braţele şi nerăbdarea puse stăpânire pe ea.

El o trase mai aproape şi-i lipi capul de umărul lui în timp ce-i mângâia părul cu degetele. Oare inima lui bătea atât de tare sau a ei?

Liniştea din jurul lor era deplină şi natura parcă aştepta nemişcată începerea unei noi zile. Kathleen văzu mingea roşie apărând din locul indicat de Cody. Era un spectacol extraordinar de raze rozalii şi roşii care dădeau nuanţe ciudate pinilor din împrejurimi. Soarele îşi continuă ascensiunea printre cele două vârfuri.

Razele aurii alungau repede noaptea şi dădeau o formă concretă munţilor care-şi conturau vârfurile şi văile pe măsură ce umbra se risipea. Păsările începură să cânte şi pădurea se umplu de zgomote. Kathleen asculta această orchestră minunată şi îşi spunea că niciodată nu se va mai îndoi de frumuseţea unui răsărit de soare.

— A meritat să faci atâta drum?

— Da, răspunse ea întorcându-se spre Cody.

El ridică o mână şi-i mângâie obrazul.

— Plângi.

Kathleen nu-şi dăduse seama de asta, dar nu era deloc surprinsă. Frumuseţea, sub orice formă, avea puterea s-o

impresioneze.

El o trase mai aproape şi o sărută la fel de blând ca această dimineaţă minunată în timp ce ea îşi ridica mâinile spre umerii lui pentru a-l îmbrăţişa. Dorinţa crescu repede în ea şi primi acelaşi răspuns fierbinte ca razele soarelui care începea să-şi arate puterea.

Buzele lui trecură peste obrazul ei şi apoi spre gât. Kathleen nu se împotrivi datorită magiei acestor sărutări care o umpleau de emoţii necunoscute. Pasiunea creştea din nou în ei şi promitea extazul mult aşteptat.

Cody nu-şi amintea să mai fi sărutat o piele atât de dulce şi simţi cum pulsul ei se accelerează. Mâinile lui se plimbară pe spatele ei pentru a ajunge la talie. Materialul pulovărului ei gros de lână era moale în palmele lui, dar el voia să simtă mai mult, dorea să-i atingă tot trupul şi îşi vârî mâinile sub el, impresionat de plăcerea de a-i simţi căldura pielii.

Kathleen gemu surprinsă de atingerea lui neaşteptată. Aşteptă nerăbdătoare mângâierile lui urcând spre sânii ei pe care începu să-i atingă uşor ca s-o facă să-l sărute cu mai multă pasiune şi să se piardă în îmbrăţişarea lor.

Nu-şi imaginase niciodată că poate trezi pasiunea unui bărbat, dar acum era sigură că Cody o dorea pentru că îi răspundea cu o pasiune mult mai intensă ca a ei. I se părea că tot ce trăise împreună cu acest bărbat avea o intensitate neaşteptată.

Cody gemu când ea îşi arcui corpul lipindu-se şi mai mult de el în timp ce-i mângâia umerii. El cunoscuse pasiunea foarte bine, dar nici o femeie nu-l făcuse să simtă ceea ce simţea acum. Fostul ei soţ fusese orb din moment ce nu văzuse senzualitatea pe care o emana ea. Ei bine, Cody nu era un prost şi ştia că dacă nu stingea acest foc vor exploda

împreună cu muntele pe care se aflau.

Făcând un efort, reuşi să se îndepărteze de ea, dar Kathleen îi cuprinse faţa cu mâinile şi începu să-l sărute. Cody simţi că nu se mai poate controla, dar reuşi să se îndepărteze din nou. Ea nu dorea să se oprească şi îl împinse uşor pe pătură. Slaba lui rezistenţă dispăru când buzele ei le atinseră pe ale lui cu insistenţă.

Kathleen nu experimentase niciodată puterea senzualităţii. I se părea că dorinţa pe care nu o simţise atâţia ani se adunase acum pentru a fi împărtăşită cu acest bărbat, în acest loc. Stând deasupra lui îşi putea da seama de dorinţa pe care i-o trezise. Trupul lui tremura uşor, pasiunea era pentru ea, era al ei şi nimic nu mai conta.

Cu mişcări iuţi, descheie nasturii cămăşii lui şi i-o ridică pentru a-şi plimba mâinile prin părul creţ de pe pieptul lui. Respiraţia lui era fierbinte şi din când în când, în momentul în care îl atingea în punctele mai intime, era sigură că se opreşte. Ridică ochii spre el şi se trezi privită aspru, realizând astfel că ea deţinea controlul situaţiei numai dacă îi dădea el voie.

îi zâmbi şi începu din nou să-l mângâie, dar simţi cum el se încordează. Intrigată îl mângâie din nou, în aşteptarea unui răspuns din partea lui, care veni câteva secunde mai târziu când mâinile lui le îndepărtară pe ale ei.

—Ajunge, mormăi el.

— Mda, arăţi de parcă ai suferi, îl tachină ea. îşi eliberă mâinile şi începu să-şi descheie nasturii puloverului.

Uimit, Cody îi privea degetele care eliberau şi ultimul nasture pentru ca pulovărul să fie pus deoparte. Kathleen îşi duse mâinile la spate şi-şi desfăcu sutienul.

Cody încremeni când văzu cum soarele străluceşte pe

pielea ei fină şi în buclele blonde, făcând-o să arate ca un înger. Mâinile lui se îndreptară automat spre sânii ei şi îi smulse un geamăt de plăcere.

Kathleen era sigură că nu simţise niciodată ceea ce simţea acum; toate inhibiţiile dispăruseră şi se simţea liberă în prezenţa lui, ca şi când se aflau împreună într-un univers necunoscut unde nu aveau altceva de făcut decât să-şi împărtăşească pasiunea. Niciodată n-o cuprinsese dorinţa la atingerea unui bărbat şi nici nu se aşteptase la asta.

Când simţi că nu mai suportă se aplecă spre el şi se întinse peste trupul lui, înconjurându-i gâtul cu braţele în timp ce-l privea în ochi.

— Vreau să fac dragoste cu tine, şopti ea.

Mâinile lui începură să-i mângâie spatele în timp ce se gândea că dorise de nenumărate ori să facă dragoste cu ea, dar îşi imagina că totul se va întâmpla într-un loc obişnuit. Voia ca totul să fie perfect pentru ea, să împărtăşească împreună cea mai mare tandreţe, dar se părea că ea alesese deja acest loc din mijlocul naturii liniştite unde soarele le încălzea pielea cu razele lui.

Când văzu că el nu-i răspunde imediat, Kathleen începu să-l sărute şi vraja îl cuprinse din nou. Cody îşi spuse că dacă ea avea de gând să-l seducă, el nu avea de ce să se împotrivească.

îl aduse în culmea nebuniei în câteva clipe, experimentând noua putere pe care realizase că o are. Buzele şi mâinile ei se mişcau pe tot corpul lui şi îl ţineau captiv în timp ce-i promiteau mai mult decât îşi putea imagina.

Cody nu realiză când dispărură hainele de pe ei, ci numai faptul că acum erau complet dezbrăcaţi şi avu un moment de

luciditate.

— Katie... murmură el când buzele ei fierbinţi îi sărutau pătimaş gâtul, făcându-l să nu mai ştie nimic. Se gândise la ceva important şi dacă va avea o secundă de luciditate îşi va aduce cu siguranţă aminte despre ce era vorba.

Ea îşi ridică încet capul şi îl privi cu ochii albaştri care ardeau de dorinţă.

—Te voi iubi aşa cum nu te-a iubit nimeni, niciodată, promise ea.

Mâna lui tremura când se îndreptă spre obrazul ei.

— Ai făcut-o deja, zise el atingându-i buzele şi amintindu-şi ce voia să-i spună. Am în buzunar ceva care să te protejeze.

Ea scutură din cap şi-l privi cu ochi întunecaţi.

— Nu e nevoie, şopti ea. Sunt tot timpul protejată.

El o privea întrebător, dar ea îl sărută şi nu fu capabil decât să-i răspundă. Unirea lor era perfectă şi nu se mai gândeau la nimic în afară de senzaţiile minunate pe care le trăiau.

* * *

Cody simţi lacrimile ei pe piept şi o îmbrăţişă mai strâns. Inima lui bătea foarte tare şi ea încă mai tremura. Nu putea descrie în cuvinte ceea ce trăise împreună cu Kathleen. Privea cerul senin spunându-şi că viaţa lui căpătase o altă semnificaţie şi era uimit să realizeze că îi plăcea acest lucru.

El se întoarse ca s-o facă să stea cu faţa în sus şi să-i vadă chipul scăldat de lacrimi. Le şterse uşor cu mâna şi o sărută tandru pe buze, după care se îndepărtă şi dădu din cap.

— Eşti o femeie extraordinară. N-am trăit asemenea clipe niciodată. Se opri când văzu nesiguranţa din ochii ei care îl enerva la culme. Nu te-am minţit niciodată, Katie, zise el cu sinceritate. Nu voi începe să o fac acum.

Ea îi mângâie obrazul.

— {tiu, murmură ea. îţi mulţumesc că am mers până la capăt. Cred că iar am făcut experimente pe tine.

Cody se strâmbă.

— Cu plăcere, iubito. Spune-mi când vei vrea să se mai întâmple şi voi veni imediat.

Kathleen îl îmbrăţişă.

— Dumnezeule, Cody, a fost fantastic, spuse ea cu blândeţe. Nu am crezut vreodată că poate fi aşa.

— Ti-am spus că nu tu ai fost de vină. Nu e nimic în neregulă cu tine, Kathleen, şi niciodată nu a fost.

Ea îl privi fix.

—Acum, când mi-am dat seama ce am pierdut în toţi aceşti ani, am intenţia să recuperez, zise ea zâmbind. Te oferi voluntar să mă ajuţi?

— Doamnă, cred că voi putea să vă ofer ceea ce vă doriţi.

— Da? Kathleen începu să-l mângâie şi rămase impresionată când trupul lui răspunse. El era şi mai mirat pentru că nu-şi amintea ca vreo femeie să-i fi trezit pasiunea aşa cum o făcea ea. Emoţiile lui se accentuau în prezenţa ei şi în una din zilele următoare va sta să se gândească bine la ele. O va face, dar nu acum. Acum avea alte gânduri.

— Uite ce ai făcut acum, zise el îmbrăţişând-o. Ştii că nu poţi lăsa astfel un bărbat.

Ea făcu ochii mari.

— Nu? întrebă ea mirată. Presupun că trebuie să faci tot ce e necesar pentru a remedia situaţia.

— Cred că aşa voi face, replică el pregătindu-se să-i arate că a doua oară poate fi chiar mai bine decât prima.

Când se ridicară de pe pătură, soarele dimineţii era destul de sus pe cer şi când se pregăteau să părăsească locul, ea se

opri o clipă pentru a privi înapoi înainte de-a intra în pădure.

Cody o privi cum se uită la acel colţişor de rai.

— Mai putem reveni aici? întrebă ea întorcându-se spre el.

Cody îi zâmbi încântat de faptul că o dorea din nou. Kathleen
arăta ca o femeie care se împlinise prin iubire, părul îi era în dezordine şi el se îndoia că buzele ei îşi vor recăpăta forma obişnuită până când vor ajunge la fermă. N-avea importanţă. Probabil că dacă s-ar uita în oglindă, şi el arăta la fel.

— Ne vom întoarce, promise el. Cât mai curând.

Ea râse şi porni pe drumul de întoarcere constatând că-i era mult mai uşor să coboare muntele. Cody se mişca la fel de repede şi ea se întrebă dacă nu era chiar deloc obosit. Nu-şi amintea să fi fusese vreodată atât de energică, nici nu se gândise că se va simţi cândva atât de bine. Probabil că era adevărat ceea ce-i spusese el despre sex.

Se opri asupra acestui gând. Fusese doar sex? Putea trece prin aceleaşi emoţii cu alt bărbat? De exemplu cu Adam? Se gândi o clipă la asta şi-şi răspunse cu siguranţă că nu. Aşa cum Gary nu a fost capabil niciodată să-i trezească pasiunea, aşa nu putea nici Adam.

Era ceva mai mult între ea şi Cody din moment ce totul fusese perfect.

— Ce ai aflat până acum? o întrebă el trezind-o din visare.

Ieşiseră din pădure şi urmau cărarea mare.

— Ce? întrebă ea cu inocenţă.

— în legătură cu gândurile care te îngrijorează, răspunse el aspru. Pot vedea că încerci să pui totul la punct.

Ea oftă.

— Mă gândeam la mai multe lucruri.

Cody o privi ridicând din sprâncene.

— Te superi dacă îţi dau nişte sfaturi?

— Nu.

— Nu încerca să etichetezi ceea ce ai simţit în dimineaţa asta şi, de asemenea, nu încerca să mă încadrezi în vreo categorie. N-ai nici o şansă să găseşti un răspuns acum.

Ea îl privi şi se opriră din drum când auziră zgomotele care veneau de la fermă. El îi liberă mâna şi-i mângâie obrazul pentru ca apoi s-o sărute uşor pe buze, făcându-i inima să bată nebuneşte.

Cody zâmbi.

— Aranjează-ţi părul, şopti el. Arată de parcă un bărbat şi-a trecut mâinile prin el.

Ea începu să-şi aranjeze părul sub privirile lui curioase.

— Poate că ar fi mai bine să porţi o pălărie de câte ori ne întâlnim. E greu să acoperi toate semnele, zise el amuzat. Păcat că nu putem face nimic pentru buzele tale roşii.

Ea îşi duse mâna la gură şi îşi dădu seama cum îi arată buzele. Cody o luase înaintea ei şi Kathleen îl privea cu admiraţie, ştiind cum arăta trupul lui şi dorindu-l din nou. Se gândi că nu era prea uşor să aibă de-a face cu un bărbat cum era Cody Washington.

El se întoarse spre ea.

— Haide! strigă el. Probabil că deja se pregătesc să plece în căutarea noastră.

Ea îl urmă întrebându-se pentru prima dată dacă ce se întâmplase în dimineaţa asta nu fusese cumva o mare greşeală.

* * *

— Heather, ştii că nu fac asta numai ca să te supăr, zise Kathleen încercând să fie rezonabilă.

Fata o privea cu răutate de pe canapeaua unde stătea alături de Holly.

— Ti-am spus că nu vreau să rămân aici, se plânse ea. De ce ne faci asta?

— Si eu ţi-am spus că-mi place aici...

— Dar cu noi cum rămâne? insistă Heather. Tot timpul vorbeşti numai despre tine. Când te vei hotărî să te gândeşti şi la noi?

— Mă gândesc la tine. Voi putea avea grijă de tine şi de Holly. Domnul Washington mi-a făcut o propunere pentru un loc de muncă şi aş face o prostie dacă n-aş accepta.

— Ce e atât de special? De ce nu poţi avea această slujbă la Chicago? Ai lucrat la un muzeu de acolo. Nu te poţi întoarce la asta?

— Ei nu mă plăteau, Heather. Lucram ca voluntar.

— Nu-mi pasă! exclamă Heather sărind de pe canapea. Ne-am descurcat destul de bine şi fără ca tu să lucrezi. Tata va avea grijă de noi.

Kathleen respiră adânc şi se rezemă de biroul lui John. Ei bine, nu putea spune că era surprinsă de reacţia fiicei sale, cel puţin nu mai mult decât se aştepta.

— Nu vreau să mă întreţină tatăl vostru, îi explică ea cu răbdare. Este important să mă pot întreţine singură şi să vă pot asigura şi vouă un trai decent.

Heather se întoarse spre ea cu ochii plini de lacrimi.

— Mamă, de ce nu ne putem întoarce acasă? întrebă ea cu vocea pierdută. Stiu că dacă ai vrea să te întorci, ai putea discuta cu tata şi s-ar rezolva totul. Stiu că putem fi din nou o familie.

Kathleen scutură din cap.

— Draga mea, asta nu se va întâmpla niciodată. Nu ne mai putem împăca şi tu trebuie să renunţi la această idee.

— De ce? o chestionă Heather cu faţa plină de lacrimi. Stiu că dacă te întorci şi vorbeşti cu el te va primi înapoi. Sunt sigură că te va ierta dacă...

—Heather! Kathleen îşi scutura fiica de umeri şi aceasta se sperie de puterea neaşteptată de care dădea dovadă mama ei. E timpul să înţelegi unele lucruri, zise Kathleen cu fermitate. Nu vreau să mă întorc la tatăl tău. Nu am nevoie de iertarea lui, nu o doresc. Partea aceea a vieţii mele s-a terminat.

— Dar cum poţi să renunţi atât de uşor? Toţi anii în care am fost o familie nu au însemnat nimic pentru tine?

Kathleen dădu din cap.

— Acum nu mai înseamnă nimic, zise ea supărată. S-a terminat, dragă. Trebuie să accepţi asta.

Heather se eliberă din mâinile ei şi fugi spre uşă.

— Urăsc aceste locuri şi nu voi rămâne aici, concluzionă ea cu emfază. îl voi suna pe tata şi mă va primi să locuiesc cu el, continuă ea în timp ce deschidea uşa pentru a ieşi din cameră.

Kathleen privi uşa deschisă în timp ce îşi masa tâmplele cu mâna. Nu ştia dacă trebuia să ţipe, să plângă sau să spargă ceva. Nu putea ajunge la nici o înţelegere cu fiica sa cea încăpăţânată şi nu-şi putea imagina cât de rău va fi când Gary îi va spune acesteia că nu poate veni să locuiască la el.

— Mamă?

Kathleen îşi reaminti că Holly încă mai era acolo.

— îmi pare rău, draga mea. Cred că părerea ta nu a mai fost ascultată.

Holly zâmbi.

— Sunt obişnuită să se întâmple aşa.

Kathleen îşi îmbrăţişă fiica mângâindu-i părul auriu în timp ce-i mulţumea lui Dumnezeu că aceasta nu semăna deloc cu Heather.

— Mă duc să vorbesc cu Heather, se oferi Holly. Poate că mă va asculta.

— Mulţumesc, zise Kathleen oftând şi mângâindu-i obrazul. Dar tu, draga mea? Eşti de acord cu hotărârea mea?

— Eu sunt fericită aici, o asigură Holly. Crezi că unchiul John mă va lăsa să lucrez la fermă când ne vom muta?

— Sunt sigură de asta. Vom vorbi cu el.

— Bine, spuse Holly zâmbind. Mă duc s-o caut pe Heather, continuă ea în timp ce se îndrepta spre uşă. Tata n-o va primi să locuiască la el.

Kathleen realiză că fiica ei nu punea o întrebare, ci era sigură de ce spunea. Ca de obicei, Holly ştia foarte bine cu cine are de-a face când era vorba de tatăl ei.

— Nici eu nu cred, zise Kathleen cu tristeţe. Mi-e teamă că Heather va fi foarte dezamăgită.

— Chiar mai rău, oftă Holly. De ce nu poate vedea cum este el în realitate?

Kathleen ezită şi respiră adânc.

— Cred că a încercat din greu să se convingă că el este aşa cum vrea ea să fie. Nu pot să-mi explic şi nu ştiu de ce se încăpăţânează să nu vadă realitatea.

— Crezi că măcar ne-a iubit vreodată?

Inima lui Kathleen se strânse. Holly avusese întotdeauna reticenţe, observa totul şi trăgea concluzii. Maturitatea şi bunul ei simţ o impresionaseră pe Kathleen de mai multe ori. Era ca şi cum se născuse deşteaptă şi, uneori, ea şi-ar fi dorit să nu se fi întâmplat aşa.

— Cred că te-a iubit cât de mult a putut, zise Kathleen cu

mare efort.

Holly se gândi puţin la spusele mamei sale şi le acceptă ca şi când ar fi fost adevărate.

— Mă duc s-o caut pe Heather, zise ea înainte de-a ieşi pe uşă.

Capitolul 9

Kathleen oftă şi se îndreptă spre fereastră pentru a privi terenurile din spatele fermei. De aici putea vedea caii păscând şi, în depărtare, un cowboy care repara gardul. Şi, mult mai departe era un grup de călăreţi care participau la una din întrecerile organizate la fermă.

Plouase noaptea trecută şi praful fusese spălat pentru ca strălucirea noii zile să fie şi mai frumoasă. Dacă, în urmă cu un an, i-ar fi spus cineva că va dori să locuiască într-un ţinut atât de sălbatic, ar fi râs de acea persoană. Crescuse în Chicago şi credea că va rămâne acolo toată viaţa. Spre deosebire de John, ea nu se născuse purtând în inimă dragostea pentru sălbăticie, ci trebuise s-o vadă cu ochii ei ca s-o poată iubi. într-un fel, aici era împăcată cu sine.

— Dau un bănuţ pentru gândurile tale.

Se sperie când auzi vocea adâncă, foarte aproape de ea, şi îşi puse mâinile în şolduri.

— îmi pare rău, se scuză Cody înainte de a o săruta fierbinte pe gât. Nu mi-am dat seama că eşti atât de adâncită în gânduri.

Ea oftă şi închise ochii în timp ce se lipea de el fără a se mai gândi la nimic.

— Mă gândeam doar cât de mult iubesc acum aceste ţinuturi.

El o îmbrăţişă cu putere.

— Ei bine, nu sunt prima persoană care se bucură la auzul acestei destăinuiri.

Kathleen zâmbi şi se lăsă prinsă în vraja îmbrăţişării. N-ar fi renunţat pentru nimic în lume la momentele de tandreţe pe care le petreceau împreună. Sentimentele pe care le avea pentru el creşteau pe zi ce trece, dar nu dorea să le

definească. îi era de ajuns timpul pe care-l petrecea în compania lui, zi de zi, şi felul în care o făcea să se simtă. Era de ajuns pentru moment.

— Am auzit un zvon, murmură el. Se pare că te-ai hotărât să rămâi definitiv în Montana.

— Nu e nici un zvon. E adevărat. Am acceptat azi-dimineaţă slujba pe care mi-a oferit-o tatăl tău.

— Le-am văzut pe fete la grajduri. Cred că le-ai spus şi lor ce hotărâre ai luat, din moment ce una dintre ele nu pare prea fericită.

Kathleen oftă.

— Da, mi-e teamă că una dintre ele este foarte supărată.

— Dar Holly? Ea ţi-a acceptat hotărârea?

— Da, însă Heather e încăpăţânată şi nu ştiu ce să fac în legătură cu ea.

— Poate că e timpul ca tatăl ei să se implice mai mult.

Kathleen râse nervos.

— E cam târziu pentru asta. Din păcate, tatăl nu vrea să se implice.

— Mi-a spus că se va întoarce la Chicago pentru a locui în casa lui. E adevărat?

Kathleen îl privi fix.

— Heather vrea să creadă asta, dar nu-mi imaginez că Gary va fi vreodată de acord, pentru că ea l-ar incomoda.

Cody începu să-i mângâie părul.

— Nu l-am cunoscut pe acest bărbat, dar îţi pot spune că îl urăsc.

— Gary e foarte egoist, dar ceva îmi spune că poate m-am înşelat crezând asta tot timpul. Poate că s-a purtat altfel cu alte femei, poate că e altfel şi cu Jackie, femeia care stă acum cu el. Poate că eu am fost motivul...

— Kathleen, încetează! îi ordonă Cody.

— Nu, ascultă-mă puţin, zise ea punându-şi mâna pe pieptul lui. Nu mi-am dat seama cât de minunată e iubirea până când nu te-am cunoscut pe tine. Nu i-am răspuns niciodată lui Gary aşa cum am făcut-o cu tine ieri dimineaţă. Poate că aşa a păţit şi el, poate că nu este atât de egoist cu Jackie. Poate că relaţia mea cu Gary nu a făcut decât să scoată la suprafaţă ce e mai rău în noi.

Cody o privea neîncrezător.

— Cred că eşti prea blândă cu acest individ, mormăi el. Se pare că încă mai cauţi scuze pentru purtarea lui.

Ea coborî privirea şi încercă să se îndepărteze, dar el nu-i dădu voie.

—Adevărul, Kathleen, e că nu dau doi bani pe fostul tău soţ, dar mă deranjează faptul că şi-a rănit fiicele şi te-a lăsat pe tine să rezolvi toate problemele. Aş fi mai mult decât fericit dacă acest individ n-ar pune niciodată piciorul în Montana, spuse el mângâindu-i ceafa. Tu eşti aici, cu mine, şi asta e tot ce contează acum.

* * *

Orchestra cânta una dintre melodiile formaţiei Eagle. Kathleen îşi pusese capul pe pieptul lui Cody şi se lăsa purtată de muzică în braţele lui. Era uimitor cum îşi schimbase părerile despre el în ultimele săptămâni. îşi reamintea cât de mult încercase să-l evite când venise prima dată aici şi era îngrijorată că acum nu dorea decât să fie cât mai aproape de el.

Buzele lui îi sărutară tâmpla.

— Oare de ce am impresia că mai ai puţin şi adormi în braţele mele? îi şopti el la ureche.

Ea zâmbi şi se îndepărtă puţin.

— Când sunt atât de aproape de tine mă simt foarte

liniştită.

— Atunci cred că ar fi mai bine să fac ceva care să te trezească, hotărî el. Nu doresc să te liniştesc prea mult.

— Oh? Dar ce doreşti? N-am fost de acord decât în privinţa dansului.

El îşi îngustă ochii studiind-o.

— Sunt foarte multe feluri în care poţi dansa, îi zise el cu o voce seducătoare.

Ea simţi fiori pe şira spinării când auzi cuvintele lui pline de pasiune. Melodia se termină şi Kathleen se eliberă din braţele lui.

— Hai să discutăm despre asta la un pahar, sugeră ea.

Cody o urmă la masă ţinându-şi un braţ pe talia ei şi o admiră câteva secunde pentru că nu mai găsea la ea nimic din femeia care venise în Montana în urmă cu câteva săptămâni. Lângă el, Kathleen se transformase într-o femeie minunată. Stia că nu e singurul care vede asta pentru că toată seara surprinsese priviri admirative din partea bărbaţilor aflaţi în bar. Ea nu dădea semne că ar fi observat aceste priviri, dar Cody le răspunsese: „Doamna e ocupată... lăsaţi-o în pace”.

îi atrase atenţia chelneriţei şi comandă băuturi înainte de a se aşeza lângă Kathleen. îi luă mâna în a lui şi-i mângâie degetele.

— Mă laşi să-ţi spun că în seara asta eşti minunată? întrebă el.

Ea privi repede în altă parte şi el îi mângâie mâna.

— Nu face asta, îi ordonă el. O studie atent şi observă că ea încă nu se obişnuise cu asemenea lucruri. Cody oftă în timp ce-i apropia mâna de buzele lui ca s-o sărute.

— De ce ţi-e atât de greu să accepţi un compliment? o întrebă el, ducând mâna ei spre masă.

— Presupun că e din cauză că n-am primit prea multe în trecut, răspunse ea cu sinceritate.

— Crezi că dacă îţi voi face cât mai des complimente, ai să te obişnuieşti cu ele?

—Sper să mă obişnuiesc şi să nu obosesc niciodată să aud lucruri frumoase de la tine.

Porniră în linişte.

Când ajunseră la răscruce, Cody încetini şi opri încet maşina. Kathleen îl privi înfiorată şi-l văzu cum se uită prin parbriz, fără să ştie sigur pe unde s-o ia. El se întoarse spre ea şi se priviră îndelung prin umbrele din interiorul camionetei.

Ea simţi întrebarea nerostită dintre ei şi, fără să se gândească, îi luă mână şi o îndreptă spre buzele ei pentru a-i săruta palma.

— Fă dragoste cu mine în noaptea asta, îi ceru ea cu simplitate.

El o strânse cu putere de mână, pentru ca apoi să pornească
maşina şi să fie atent la drumul care ducea spre cabana pe care el o numea casă.

Kathleen avea impresia că trăieşte un vis. El o conduse până în cabană şi nu făcu efortul de-a aprinde luminile, reuşind să se mişte ager prin întuneric.

Ea habar nu avea unde este şi acest lucru o excita. Totul era cuprins de întuneric, chiar şi bărbatul care se apropiase de ea pentru a-i cuprinde tandru faţa cu mâinile şi a o săruta cu o pasiune parcă mai intensă ca altă dată.

Din cauza întunericului simţurile i se scuţiseră şi parfumul lui o atrăgea ca o şoaptă seducătoare. Ridică mâinile şi-i mângâie gâtul şi spatele.

îi şopti numele cu pasiune şi îl mângâie pentru a-l apropia mai mult, dar el îşi continuă mângâierile aşa cum dorea.

Respiraţia i se opri când degetele lui începură să-i mângâie spatele şi inima o luă la trap când simţi cum sutienul cade de pe ea. Lumea dispăruse din nou pentru a lăsa loc extazului.

Dorinţa incontrolabilă o făcea să se arcuiască în timp ce el îi săruta fiecare centimetru al corpului cu o tandreţe inimaginabilă. Abia reuşi să-şi menţină echilibrul, prinzându-l strâns de umeri în momentul când sângele începu să-i clocotească. Tot corpul îi tremura incontrolabil în aşteptarea unei explozii pe care nu şi-o imaginase niciodată.

El o ridică în braţe, păşi de câteva ori şi apoi se aplecă dându-i senzaţia că va cădea dacă nu-l strânge mai tare în braţe, dar fu aşezată cu grijă pe un pat moale. O lăsă acolo, înconjurată de linişte şi de întuneric. Pe deasupra bătăilor puternice ale inimii ei putea auzi respiraţia lui sacadată în timp ce-şi scotea hainele.

îi şopti numele şi el veni repede lângă ea, lăsându-o să-l strângă în braţe ca s-o asigure că este iubitul ei Cody. Mâinile ei îi mângâiau pieptul şi spatele ca pentru a fi sigură, iar apoi buzele lui le găsiră pe ale ei pentru a o duce din nou în vârtejul pasiunii. Nu mai exista nimic în jurul lor; erau într-o lume misterioasă şi senzuală pe care el o crease special pentru ea.

Nu-i mai oferi nici un pic de tandreţe şi ea nu-i ceru asta. Mâinile lui erau posesive şi o striveau aşa cum făceau şi buzele lui cu ale ei. O conducea departe în lumea întunecată şi plăcerea devenise prea intensă pentru a mai putea fi suportată, ajungând pe culmile unui extaz necunoscut.

înainte de punctul culminant, el se opri şi o întrebă cu asprime:

— Cine te iubeşte, Katie?

— Cody, suspină ea lipindu-se de el. Numai Cody.

în următorul moment erau înlănţuiţi şi treceau într-o nouă

dimensiune care-i primea cu o explozie de lumini strălucitoare.

Capitolul 10

Cody simţi tremurul uşor al trupului ei şi o cuprinse în braţe în timp ce-i mângâia spatele. Ea oftă în părul de pe pieptul lui.

El era sigur că nu fusese niciodată în viaţă atât de satisfăcut. Femeia aceasta îi atinsese sufletul şi ştia că niciodată nu va mai fi aşa fără ea. Fusese fantastic şi dragostea lor era completă.

— De ce e atât de întuneric aici? întrebă ea ameţită.

— Copacii din jur şi draperiile groase opresc lumina lunii.

— E un pic cam ciudat, admise ea. M-am simţit ca şi când iubitul meu e o fantomă.

El chicoti.

— Un iubit fantomă, repetă el. Vrei să aprind luminile?

— Nu încă, spuse Kathleen apropiindu-se de el. încă îmi mai place această iluzie.

— în ceea ce mă priveşte, te poţi bucura de ea toată noaptea, însă îţi amintesc că trebuie să te duc acasă în curând.

— Ştiu. Am două fiice la care trebuie să mă gândesc şi cărora trebuie să le ofer un exemplu bun.

— Eşti un exemplu minunat, o asigură el.

— De fapt, nu am avut nici o problemă în a fi un exemplu bun înainte de a te întâlni pe tine, zise ea gânditoare. M-ai corupt, Cody Washington.

— Si mi-a plăcut fiecare clipă.

Ea râse uşor.

— Si mie.

Cody îi sărută părul spunându-şi că această apropiere era nouă pentru el. Nu-şi amintea să fi dorit vreodată să rămână

în braţele unei femei, dar Kathleen era diferită de femeile pe care le cunoscuse el, era una dintre femeile la care un bărbat putea găsi căldură chiar şi în nopţile geroase de iarnă, o femeie pentru care un bărbat era în stare să renunţe la burlăcie pentru a împărţi viitorul cu ea. îl uimea faptul că el era chiar în această situaţie.

Nu mai fusese niciodată îndrăgostit, dar acum recunoştea acest sentiment în care se cufunda din ce în ce mai adânc, cu fiecare clipă pe care o petrecea în compania ei. Inima lui fusese luată de această femeie care încă mai trăia în trecut, cu toate că se gândea la ziua de mâine.

închise ochii şi respiră adânc. Dorea să-i spună tot ceea ce simte pentru ea, dar ştia că nu va fi corect faţă de ea, deoarece Kathleen abia îşi recăpătase libertatea şi începea să se regăsească pe sine. Nu avea nici un dubiu că şi ea ştia cât de special era ce împărtăşiseră amândoi, dar se îndoia că ea doreşte ca această relaţie să devină permanentă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în timp ce-i mângâia braţul. Eşti încordat.

El scutură din cap şi încercă să se dezmeticească. Primul pas trebuia făcut de Kathleen pentru că el n-avea de gând să pună stăpânire pe viaţa ei prin dragostea pe care i-o purta. Trebuia să aştepte pentru a vedea ce rezolvă timpul.

—Trebuie să te duc acasă, zise el. Cred că e aproape două noaptea.

Ea se ridică într-un cot şi-i mângâie obrazul.

— Eşti sigur că e vorba numai de asta? Nu eşti supărat pe mine?

—Katie, zise el plin de regret. Am tendinţa să mă enervez repede. Când am izbucnit astă seară, n-am făcut-o din cauza

ta, ci din cauza fostului tău soţ. Ţi-a spus o grămadă de prostii pe care ar trebui să încetezi să le mai crezi.

— Dă-mi puţin timp, Cody, zise ea conturându-i buzele cu un deget. Fac progrese, dar nu pot uita aşa repede totul. Ajută-mă când consideri că mă întorc la vechile obiceiuri, dar nu te supăra pe mine.

— îmi pare rău, şopti el înconjurându-i faţa cu mâinile. Eşti deosebită şi vreau să fii atât de fericită pe cât meriţi.

Ea îl îmbrăţişă şi-i găsi repede buzele pentru a-l săruta cu pasiune. El o dorea din nou, speriat că nimic din ceea ce face nu mai are logică.

— încă o dată, sopti ea frenetic. Iubeşte-mă, Cody.

O întinse pe spate cu o mişcare rapidă.

—Aşa voi face, murmură el plin de dorinţă. întotdeauna, Katie.

* * *

Câteva zile mai târziu, Kathleen încă mai auzea ecoul cuvintelor lui. Era posibil ca el să-i fi arătat adevăratele sentimente în acea secundă? Sau voia să se convingă că aşa fusese?

—Aştepţi să iasă cineva din dulap pentru a te ruga să te îmbraci cu ceva? o întrebă curioasă Holly.

Kathleen se trezi la realitate, îngrijorată că se făcea de râs privind în gol.

—Mi-ar fi de ajutor din moment ce nu mă pot hotărî, zise ea jenată.

Holly se apropie de ea şi, fără a ezita, luă o bluză din mătase de culoarea piersicii şi pantaloni asortaţi.

—Astea îţi vin foarte bine, constată ea.

— Mulţumesc, zise Kathleen luând hainele din mâinile fiicei sale.

Holly oftă.

— Pentru nimic, zise ea întreptându-se spre pat şi aruncându-se pe burtă în el.

— Unde este Heather? întrebă Kathleen în timp ce-şi îmbrăca bluza.

—încearcă să-l sune pe tata. I-am spus să mă anunţe şi pe mine dacă primeşte vreun răspuns.

Kathleen încheia nasturii din perle ai bluzei. Heather încercase să ia legătura cu Gary din ziua în care ea îi spusese că s-a hotărât să rămână în Montana, în urmă cu două săptămâni, iar Kathleen se enervase din cauză că el evita să intervină. Nu avea cum să fie plecat de atâta timp şi să nu-şi fi verificat mesajele de unde se afla. Dacă nici astăzi nu avea de gând să-i răspundă fiicei lui, care-l căutase în fiecare zi, era tentată să zboare până la Chicago pentru a-i smulge inima de piatră din piept.

—Crezi că îşi va aminti măcar de ziua noastră de naştere? întrebă Holly cu gravitate.

Kathleen vârî bluza în pantaloni şi închise fermoarul.

— Nu ştiu, zise ea cu blândeţe. Nu-l mai pot înţelege.

Uşa se deschise şi apăru Heather, care părea foarte supărată.

— Unde poate fi? Dacă i s-a întâmplat ceva? Stiu unde să ne anunţe?

—Jackie ştie, îi reaminti Holly.

— Dacă erau împreună şi li s-a întâmplat ceva?

— Heather, avem multe cunoştinţe în Chicago, care ştiu unde să ne găsească, spuse liniştită Kathleen. Sunt sigură că tatăl tău nu a păţit nimic.

— Atunci de ce nu mă sună? se văită Heather aşezându-se pe marginea patului. Nu pot să cred că n-a primit nici unul din mesajele mele. De ce nu ne sună ca să ne spună la mulţi ani sau ca să ne spună că ne-a trimis cadourile?

Kathleen oftă şi îşi trecu mâinile prin păr.

— Nu ştiu, Heather, răspunse ea cu sinceritate.

— N-a uitat niciodată de ziua noastră.

Pentru că eu am fost întotdeauna acolo pentru a-i reaminti, îşi spuse Kathleen supărată, şi acum nu mai sunt. Să-l ia naiba! De ce era atât de egoist când era vorba de fiicele lui? De ce nu se putea gândi măcar o dată întâi la ele şi după aceea la sine? Chiar dacă îşi punea aceste întrebări, ştia clar că nu are cum să găsească răspunsuri, pentru că acestea nu existau.

Se întoarse de la oglindă şi le zâmbi.

— Hai să sărbătorim fără el, sugeră ea. O singură dată împliniţi cincisprezece ani. Vom petrece toată noaptea şi îi vom spune cum a fost când va suna.

Holly se ridică din pat.

— Mi se pare o idee bună, zise ea privind-o pe Heather.

Aceasta ezită o clipă, după care zâmbi puţin.

— Am auzit că Mattie şi Lonny ne-au pregătit un tort.

—Chiar aşa? întrebă Kathleen arcuindu-şi sprâncenele. Pun pariu că e foarte bun.

— Tot ce face Mattie e fantastic, spuse Holly.

— Ei bine, să mergem să-l gustăm, zise Heather ridicându-se repede şi uitând parcă de supărările ei.

Mattie şi Lonny aduseră cu grijă tortul care ajungea pentru toţi invitaţii. Jumătate din el era de ciocolată cu îngheţată de cacao şi jumătate de frişcă, cu îngheţată de vanilie. Partea cu ciocolată era pentru Holly şi cealaltă pentru Heather. Cele cincisprezece lumânări străluceau puternic deasupra lui.

Fetele suflară fiecare pe partea ei şi toţi aplaudară când lumânările se stinseră; îşi împreunară palmele şi şoptiră închizând ochii:

— O dorinţă.

Rămaseră aşa o clipă, după care deschiseră ochii, îşi zâmbiră şi se aşezară la locul lor.

Kathleen avea lacrimi în ochi şi clipi repede pentru a le lunga. O mână îi atinse umărul şi se uită în sus pentru a vedea ochii întrebători ai lui Cody.

— Despre ce e vorba? întrebă el.

Ea râse scurt.

— E o tradiţie pe care au învăţat-o de la Gary la prima lor aniversare. E uimitor că au ţinut-o minte şi au repetat-o în fiecare an. El
o numea dorinţa specială a gemenelor.

Cody văzu lacrimile din ochii ei şi-i mângâie uşor obrazul. Era clar că Gary Hunter încă mai avea un loc în viaţa ei, chiar dacă îl merita sau nu şi nu-i plăcea deloc sentimentul pe care i-l dădea acest gând. Era tentat s-o strângă în braţe, dar ştia că ea n-ar aprecia gestul în prezenţa atâtor persoane. Nu fusese niciodată un bărbat nesigur, dar acum exact aşa se simţea.

— Mamă, tu vei primi prima felie! strigă Holly. Vrei frişcă sau ciocolată?

— Şi una şi alta.

— Bine.

Mattie şi Lonny serveau tortul. în curând toţi invitaţii se distrau de minune. Gemenele vorbiseră cu toţi cei aflaţi în marea sală de mese. Kathleen ştia cât de repede se adaptase Holly la viaţa de la fermă şi auzise de la angajaţi şi de la oaspeţi cât de bine se înţelegeau, însă Heather pierduse mult prin atitudinea ei răutăcioasă.

— Katie?

Kathleen se întoarse repede auzind tonului aspru al lui John, care se îndrepta nervos spre ea. Deschise gura ca să-i răspundă la fel când o auzi pe Heather strigând de bucurie şi traversând în fugă camera. Rămase încremenită în timp ce-şi privea fiica sărind în braţele bărbatului care-l urma pe John.

Gary îşi luă fiica în braţe şi declară:

— Doar nu credeai că am uitat de ziua voastră, nu-i aşa?

— Nu, ştiam că n-ai uitat. De ce nu ne-ai spus că vii?

— Am vrut să-ţi fac o surpriză. Râse şi o aşeză pe Heather cu picioarele pe pământ. Holly se apropiase încet de el şi primi o privire întrebătoare. Ai o îmbrăţişare şi pentru bătrânul tău tată, Holly?

Ea îi zâmbi slab şi-l îmbrăţişă mult mai rece decât a surorii sale. Când se îndepărtă, el îşi îndreptă atenţia spre Heather.

— Ce naiba ţi-ai făcut? o chestionă el.

Heather ridică repede o mână spre cap.

— Nu te enerva, zise ea neliniştită. Voiam să mă deosebesc cumva. Am crescut doar.

El o privea sceptic.

— Nu va rămâne aşa, nu?

Ea râse.

— Nu, e ceva temporar.

—Bine. Cel puţin acum pot să vă deosebesc, o tachină el râzând.

— Oh, tată! exclamă Heather îmbrăţişându-l din nou şi sărutân- du-l pe obraz. Sunt atât de fericită că ai venit. Ai făcut ca ziua asta să fie perfectă.

El îşi ridică puţin capul şi Kathleen simţi privirile întunecate plimbându-se pe trupul ei şi apoi prin grupul din spatele ei. De la John, rămase lângă ea pentru a o proteja, la Olan şi Jenny care îl priveau curioşi, până la Cody care rămăsese pe scaunul de lângă al ei. Ochii răi ai lui Gary îl măsurară cu atenţie înainte de a reveni asupra ei.

Porni spre ea zâmbindu-i generos.

— Bună, Kathleen, o salută el aplecându-se brusc pentru a o săruta pe obraz. Ea se îndepărtă repede şi el rămase uimit. Eşti surprinsă?

— De ce nu m-ai anunţat că vii? îl întrebă ea încordată.

— Să stric surpriza? întrebă el ridicând o sprânceană. E mult mai amuzant aşa, nu crezi?

Nu, nu cred, ar fi vrut Kathleen să-i strige în faţă. Nu era corect din partea lui să apară fără s-o avertizeze. Una era să-i vorbească la telefon şi alta să-l aibă în faţă. Nu era pregătită pentru asta şi se simţea deja în dezavantaj.

Ca de obicei, arăta ca şi când era desprins de pe coperta unei reviste de modă. Părul negru îi era tuns scurt şi aranjat perfect. Fusese înzestrat cu trăsăturile unui star de cinema. Cămaşa de mătase neagră îi accentua pieptul musculos şi umerii laţi, iar pantalonii gri din material subţire i se lipeau de şoldurile înguste. Trebuia să recunoşti că e un bărbat atrăgător, dar Kathleen ştia că aceasta e doar o mască sub care se ascund răutatea şi egoismul.

Heather îl luă de mână.

— Cât timp poţi să rămâi? îl întrebă îngrijorată.

— Oh, am câteva zile libere, răspunse el vag. M-am

gândit că trebuie să văd ce a găsit mama ta atât de încântător aici, continuă el privindu-l suspicios pe Cody înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Kathleen. Nu te superi, nu-i aşa, Kathleen?

Heather se grăbi să vorbească în locul mamei sale.

— Sigur că nu se supără. Unde vei sta?

Gary îi aruncă o privire zeflemitoare fostei sale soţii înainte de a se întoarce spre fiica sa.

— Credeam că voi găsi o cameră aici pentru câteva zile.

Heather se întoarse imediat spre John.

— Poate să stea în casă, nu-i aşa, unchiule John? Mai ai o cameră liberă, nu-i aşa?

John îi aruncă o privire disperată surorii sale, dar Holly fu cea care făcu repede o sugestie.

—Poate că te-ai simţi mai bine într-o cameră de motel la Bozeman, tată. Vei avea acces la telefon şi mai multă intimitate. Casa e cam aglomerată şi nu avem decât o baie.

— Oh, nu ştiu, zise Gary gânditor. Credeam că va fi plăcut să rămân aici câteva zile.

Cody o văzu pe Kathleen clătinându-se şi se ridică repede. Avea impresia că Gary Hunter joacă un joc murdar cu fosta lui soţie şi dacă ea nu-i punea capăt, o va face el.

I se alătură şi puse o mână pe spatele ei şi aproape înjură când o simţi tremurând.

— Nu ne-am cunoscut, îi zise el cu asprime bărbatului care-l privea cu răutate. Eu sunt Cody Washington.

— Gary Hunter, zise el mirat. Probabil Kathleen nu mi-a vorbit despre tine. Eşti unul dintre văcarii de la fermă?

— Poţi spune şi aşa, i-o întoarse Cody cu brutalitate. Dacă vrei să ne scuzi, Kathleen tocmai se ducea să-mi aducă

ceva din casă.

Ea îşi întoarse privirile spre el ca şi când s-ar fi trezit dintr-un
vis.

— Ce?

Cody o împinse înainte.

— Trebuia să-mi aduci o carte.

Ea încercă să protesteze, dar mâna lui îi prinse cotul forţând-o să-l urmeze. Nici nu-şi dădu seama că Heather începuse să facă prezentările în timp ce ea părăsea camera.

Ajunsă afară, Kathleen respiră adânc.

— Unde mergem? întrebă ea simţind cum creierul i se limpezeşte.

— Oriunde, departe de el, mormăi Cody.

Până la urmă se treziră în biroul lui John. Cody o lăsă să intre, după care închise uşa în urma lor şi se întoarse pentru a o privi cu ochii plini de sloiuri de gheaţă.

— Ai de gând să-l laşi să se poarte astfel cu tine? Acum este în casa ta, Kathleen şi nu ai de ce să i te mai supui.

— Eu... ştiu, şopti ea în timp ce-şi trecea o mână prin păr. M-a luat prin surprindere, atâta tot.

— Atâta tot? Aproape că te-a anihilat fără a face nici cel mai mic efort. Ce are el de te face să-ţi pierzi şi ultima urmă de curaj?

— Presupun că este un obicei! De ce strigi la mine?

— Pentru că e nevoie s-o facă cineva. De ce nu-l poţi înfrunta? Ştim amândoi foarte bine că n-ai avut nici o problemă să mă înfrunţi pe mine în tot acest timp.

— Tu nu eşti el.

— Şi nu voi fi niciodată, zise Cody, hotărât. între ei se

lăsă o tăcere grea şi Kathleen nu reuşi să înfrunte ochii lui acuzatori; se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre fereastră. Rămase acolo frecându-şi braţele cu mâinile pentru a alunga frigul ce o cuprinsese.

Cody respiră adânc şi înaintă spre biroul lui John pentru a se sprijini de el şi a o studia pe Kathleen o clipă. Cum naiba reuşise el s-o provoace mereu, din moment ce în prezenţa fostului soţ se dovedea a fi o laşă? Prefera să vadă furie şi nu laşitate din partea ei.

Cody îşi trecu o mână peste faţă şi oftă adânc.

— Nimeni nu-l poate înfrunta în locul tău, Kathleen, zise el îngrijorat. Trebuie să-ţi faci curaj.

— Stiu.

— El are de gând s-o folosească pe Heather pentru a avea un avantaj.

— Stiu şi asta.

— Ei bine, dacă le ştii pe toate, zise el cu asprime, atunci cred că ar trebui să te gândeşti unde va sta în Montana. Dacă nu ai de gând să-ţi spui părerea, te vei trezi cu fostul tău soţ ca oaspete în casa unde locuieşti. Oare îi poţi face faţă?

— Totul va fi bine, răspunse ea gânditoare. Fetele vor petrece mai mult timp cu el şi...

Cody lovi cu pumnul în biroul lui John şi o făcu să se întoarcă spre el. Traversă camera pentru a ajunge lângă ea şi a o prinde de umeri. Inima lui Kathleen se strânse când văzu furia din ochii lui, mai puternică decât altă dată.

— Termină! strigă el. La naiba, Kathleen! De ce continui să-i găseşti scuze? Cât vrei să mai continui aşa? Nu mai ai nici un pic de mândrie?

Furia puse stăpânire pe ea şi explodă cu forţă, făcându-l pe Cody să se îndepărteze repede.

— Nu ştii nimic despre toate astea! Gary mi-a călcat în picioare mândria cu mulţi ani în urmă şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să suport vizita lui, zise ea trecându-şi o mână tremurândă prin păr. Crezi că ai toate răspunsurile, Cody, dar nu este aşa. Vezi totul foarte simplu, dar relaţia mea cu Gary nu este deloc simplă, ci foarte complicată.

—Şi nu se va simplifica niciodată dacă nu ai de gând să-l înfrunţi. Trebuie să.

— Oh, încetează! strigă ea acoperindu-şi urechile cu mâinile. Nu mai insista. Nu pot fi femeia care doreşti tu să fiu şi nu mai suport să se facă presiuni asupra mea. Am nevoie de sprijinul tău. De ce nu mi-l poţi oferi?

— Nu ţi-l pot oferi din moment ce nici măcar nu vrei să te lupţi, zise el îndreptându-se spre uşă. Dacă vrei să faci faţă situaţiei lăsându-l să continue să te calce în picioare, n-ai decât. El făcu o pauză stând cu mâna pe clanţa uşii şi privind-o cu răceală. însă nu te aştepta ca eu să stau prin preajmă şi să privesc acest spectacol, pentru că nu pot face asta.

Uşa se trânti în urma lui şi Kathleen simţi că se prăbuşeşte. De ce n-o putea înţelege? Pentru că nu i-ai spus niciodată ce simţi, îi răspunse vocea interioară. Cody nu ştia tot adevărul despre relaţia ei cu Gary, pentru că întotdeauna i l-a ascuns, aşa cum alesese să nu spună nimănui nimic pe tot parcursul acelor ani.

Nu putea risca să se confeseze deoarece era convinsă că nimeni, nici măcar Cody, nu va fi capabil să înţeleagă de ce alesese acea viaţă. Totul era prea dureros şi prea ruşinos pentru a putea fi discutat.

Acum, când Cody plecase, numic nu mai conta.

Capitolul 11

Kathleen rămase surprinsă când ajunse la muzeu sâmbătă dimineaţa şi îl găsi pe Cody acolo. După ce se certaseră cu o seară în urmă, nu se mai aştepta ca el să vină, ceea ce însemna că nu-l cunoştea prea bine. Poate că era supărat pe ea, dar nu era genul de bărbat care lăsa sentimentele personale să intervină în înţelegerea pe care o făcuseră. Oricum, muzeul era foarte important pentru el.

Kathleen întrezări o oarecare speranţă când intră în hol. Poate aveau şansa de a discuta, şansa de a reveni asupra lucrurilor spuse cu o seară în urmă. După mai mult timp de gândire, ajunsese la concluzia că şi-ar fi dorit să găsească puţin curaj pentru a-i spune lui Cody totul despre viaţa ei împreună cu Gary, ceea ce însemna că va retrăi durerea şi ruşinea pe care voia cu disperare să le uite, dar poate că spunându-i, îi va fi mai uşor să înţeleagă de ce nu avea puterea să-l înfrunte aşa cum dorea el.

Kathleen intră în cameră.

— Se pare că ai terminat deja cu lemnăria. De când eşti aici?

— De câteva ore.

— Totul arată minunat.

— Aşa arată lemnul de stejar.

Nici măcar nu se uitase la ea. Oare îi era uşor s-o facă să dispară din viaţa lui? După tot ce împărtăşiseră, o putea ignora sau, mai rău, putea încheia relaţia lor? Oare destinul ei era să rămână în Montana, aproape de bărbatul pe care-l iubea şi care n-o va mai accepta niciodată pentru că nu era atât de puternică pe cât dorea el?

— Cody... El o privi şi vocea ei se pierdu în faţa adevărului. îl iubea pe acest bărbat. îl privea fără să poată

scoate vreun cuvânt. Cunoscuse atât de puţină dragoste în viaţă şi se întreba dacă era sigură de sentimentele ei. Panica îi acceleră pulsul şi nu reuşi să gândească limpede. îl iubea? Oare era adevărat? Oh, da, o asigură vocea ei interioară.

Cody se ridică şi o privi mirat.

— Kathleen, te simţi bine?

Ei îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

— Cody, eu.

Se opri, simţind cum e înconjurată de un zid de piatră. Ce făcea? Credea că el va aprecia declaraţia ei de dragoste? Chiar avea impresia că era prima femeie care-i spunea aceste cuvinte?

— Kathleen.

— Cody, eşti aici?

Kathleen se trezi din visare când auzi o voce necunoscută venind dintr-una din camerele goale. Cody lăsă lemnele din mână şi o privi repede.

— Este Randy Myers, care a venit pentru podele. Lasă-mă să-i arăt ce are de făcut şi apoi vom termina conversaţia.

— Nu. Nu era nimic important. Uită de asta, zise ea întorcându-se cu spatele înainte de a se face complet de râs. După o clipă îl auzi cum părăseşte camera.

Cody nu putea dormi. din nou. Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă. Soarele va răsări abia peste o oră, dar nu mai avea de ce să stea în pat. în ultimele nopţi nu prea reuşise să doarmă din cauza gândurilor care-l măcinau.

Nici nu merita altceva, îşi spuse el în timp ce se îndrepta spre bucătărie pentru a-şi pregăti o cană de cafea. O rănise pe Kathleen şi putea vedea asta de fiecare dată când o privea în ochi, dar nu avea puterea de a pune lucrurile la punct. Numai gândul că ea se afla sub acelaşi acoperiş cu fostul ei soţ îl

dezgusta. De ce îl lăsa pe acel bărbat să facă ce vrea cu ea? Ce influenţă avea asupra ei?

Cody se rezemă de bufet şi îşi masă tâmplele. îl durea foarte rău capul în această dimineaţă. Tot corpul îi era obosit şi asta pentru că lucra foarte mult şi dormea doar câteva ore.

Se îndreptă spre fereastra care oferea priveliştea casei mari.întunericul se ridica încet şi îi reamintea de răsăritul pe care-l admirase împreună cu Kathleen.în ciuda oboselii, trupul lui răspundea la amintirea felului în care făcuseră dragoste în acea dimineaţă. Ar fi dat orice ca s-o mai poată îmbrăţişa o dată. Ea îi aparţinea. Cel puţin acea parte din ea care nu mai era a lui Gary.

Luă o îngiţitură de cafea, sperând că se va simţi mai bine. Arăta ca naiba şi avea frisoane din cauza oboselii. Dacă s-ar putea odihni. Ei bine, n-avea importanţă. îi promisese lui John că-l va ajuta astăzi.

Poate că după o zi de muncă în aer liber va putea dormi.

* * *

— Ai reuşit foarte bine să mă eviţi, Kathleen.

Ea se înfioră când îl văzu pe Gary ieşind din biroul lui John şi ţinându-i calea. îl privi fix ţinând coşul cu lenjerie curată în faţa ei. Gândindu-se că este singură în casă, îşi făcuse treburile nestingherită.

— Nu te-am evitat, zise ea cu răceală. Am fost ocupată, aşa cum sunt şi acum, continuă ridicând o sprânceană. Scuză-mă.

Gary o studie câteva secunde, timp în care ea ar fi dorit cu disperare să dispară din faţa ei. Zâmbind zeflemitor, se dădu la o parte şi o lăsă să se îndrepte spre scări. La mijlocul drumului, realiză că el se află chiar în spatele ei. Inima îi bătea repede, dar luptă cu panica.

— Cred că ar trebui să insist să discutăm, spuse el când

ajunseră la uşa camerei ei.

Kathleen se întoarse spre el înainte de a deschide uşa.

— Bine. Aşteptă-mă jos, voi veni imediat.

— Nu, o contrazise el în timp ce deschidea uşa dormitorului. Putem discuta aici.

Ea îl privi alarmată, iar Gary râse de aerul ei speriat.

— Haide, Kathleen, o tachină el. De ce îţi este atât de teamă?

— Nu mi-e teamă.

— Nu? El întinse mâna şi o plimbă pe gâtul ei până când îi simţi pulsul. Oare dorinţa îţi face inima să bată atât de tare?

Atingerea lui îi provoca greaţă şi frică. Aşeză coşul pe un scaun şi se întoarse spre el. Gary închisese uşa şi se rezema de ea.

—Ţi-a făcut bine aerul de munte, Kathleen, spuse el gânditor. Arăţi foarte bine, continuă în timp ce o studia cu capul aplecat într-o parte. Poate că nu e vorba numai de aer, ci de văcarul care stătea lângă tine în seara când am venit. Spune-mi, Kathleen, ai un iubit?

— Viaţa mea personală nu te mai priveşte, zise ea pe un ton care-i contrazicea teama.

Gary oftă.

— Practic, ai dreptate, dar sunt foarte curios, spuse el apropiin- du-se şi prinzându-i bărbia cu degetele, ca s-o privească în ochi. Ai învăţat, în sfârşit, cum trebuie să-i răspunzi unui bărbat? Sau şi el a fost la fel de dezamăgit?

Ea se clătină ca şi când cuvintele lui o loviseră ca o palmă şi se urî pentru această reacţie. Gary nu mai avea nici o putere asupra ei şi o va răni numai dacă ea îl va lăsa.

El chicoti, scoţând sunetele pe care ea le urâse în toţi acei ani şi pe care le mai auzea când avea coşmaruri.

— Ai crezut că va fi altfel cu un alt bărbat? întrebă el cu răutate. Stii doar că nu ai cum să mulţumeşti un bărbat, n-ai putut s-o faci niciodată şi n-o vei putea face.

Lui Kathleen îi dădură lacrimile când auzi cuvintele lui pline de venin, dar auzi o voce care respinse repede acele afirmaţii: „Nu-l asculta! Te minte! Stii că te minte!” Era vocea lui Cody, sprijinul lui Cody.

— Lasă-mă în pace!

Gary ridică din sprâncene.

— Când o să vreau, murmură el. Cred că vreau să văd dacă iubitul tău te-a învăţat ceva.

Se aplecă spre ea făcând-o să încremenească, iar când buzele lui le atinseră pe ale ei, Kathleen nu schiţă nici un gest. în cele din urmă, Gary o eliberă şi oftă.

— Nici măcar nu cred că ai încercat. Hai s-o facem încă o dată cu puţin sentiment, bine?

Se aplecă din nou spre ea, dar Kathleen îşi întoarse faţa. Degetele lui se înfipseră în bărbia ei pentru a o forţa să se întoarcă.

— Nu ai cum să învingi, o avertiză el cu răutate. Sunt mult mai puternic ca tine, ştii asta.

Oh, sigur că ştia. Gary folosise forţa în câteva ocazii şi ea nu avusese cum să se împotrivească. învăţase că era mai bine să se supună fără a lupta. Forţa lui era mai mult cerebrală, îi plăcea s-o sperie, şi asta făcea şi acum.

„Te poate răni numai dacă îl laşi tu, îi reaminti vocea. Nu-l lăsa! Nu-l lăsa să te sperie!”

Kathleen îl privi fix, încercând să alunge panica.

— Zilele în care mă înspăimântai s-au terminat, Gary.

— Nu văd pe nimeni care să mă poată opri, o provocă el.

— Te avertizez. Lasă-mă în pace!

Ochii lui se măriră înainte de a-şi da capul pe spate pentru a râde cu poftă.

— Foarte impresionant, Kathleen. Mă avertizezi? Ar trebui să mă sperii?

— Dacă eşti deştept, zise ea cu răceală.

Deodată, amuzamentul dispăru de pe figura lui şi-i căută ochii pentru a vedea dacă există ceva real în spatele cuvintelor ei. Kathleen îi înfruntă privirea şi luptă împotriva slăbiciunii, ştiind că dacă dorea să învingă în această luptă, nu trebuia să-şi arate frica.

După un timp care ei i se păru o veşnicie, el o eliberă şi o împinse cu bruscheţe. Kathleen reuşi să se prindă de braţul balansoarului şi se întoarse pentru a-l vedea cum îşi trece o mână prin păr.

— La naiba, oare de ce mă mai chinuiesc? mormăi el. Te cunosc prea bine ca să ştiu că nu meriţi osteneala.

Ea se linişti, ştiind că învinsese. Rupsese lanţul care o legase atâţia ani. îl înfruntase pentru prima dată şi îl învinsese.

Gary se întoarse spre ea şi îşi vârî mâinile în buzunare.

— Trebuie să faci ceva în legătură cu Heather, zise el ca şi când nimic nu se întâmplase.

Kathleen se îndreptă făcând un mare efort pentru a sta în picioare şi rugându-se ca vocea să n-o trădeze.

— Cred că tu eşti cel care trebuie să rezolve problemele lui Heather.

— Nu, tu eşti cea care a smuls-o din rădăcini şi a adus-o aici. Tu să-i spui că nu poate veni să locuiască la mine.

Kathleen oftă.

— De ce nu poate? E şi fiica ta.

Gary râse nervos şi scutură din cap.

— Dar eu n-am dorit-o pe nici una dintre ele, admise el cu răutate. Copilul pe care l-am vrut eu l-ai ucis tu.

Atacul acesta fusese neaşteptat şi o făcu să tremure şi să înţeleagă că, de fapt, nu-l învinsese. Gary mai avea un as în mânecă, şi acesta era singurul lucru căruia ea nu-i putea face faţă.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat în ziua aceea, Kathleen? întrebă el cu o voce joasă, plină de maliţiozitate. Kevin a urlat toată dimineaţa şi tu nu te-ai dus la el? Sau l-ai ajutat să ajungă în mormântul acela micuţ?

Kathleen închise ochii şi scutură din cap.

— Nu, şopti ea oripilată. A fost moarte naturală. Medicul legist a confirmat asta.

—Aşa i-ai convins pe toţi, nu? în afară de mine. Eu ştiu adevărul, ştiu că mi-ai ucis fiul. Voiai să mă ai numai pentru tine şi ai crezut că aceasta era singura cale. Ştiu, Kathleen. Ştiu. Ţi-ai ucis propriul copil.

Durerea o copleşi, făcând-o să clacheze. Nu mai putea gândi limpede şi nu auzea cum repeta cuvântul „NU” până când disperarea o făcu să se lovească puternic cu pumnii în piept.

Nici nu realiză că în cameră intrase Cody, o luase în braţe şi încerca s-o calmeze. Nu-şi dădea seama că-i vorbea pentru a o linişti.

Nu mai ştia nimic din cauza durerii care îi cuprinsese sufletul. Cu timpul, reuşise să îngroape amintirea lui Kevin, împreună cu marea suferinţă pe care i-o adusese moartea prematură a acestuia. Reuşise să supravieţuiască pretinzând că nu se întâmplase nimic. îi fusese mai bine înainte ca Gary să aducă mereu la viaţă acele amintiri dureroare prin

cuvintele lui pline de ură şi de otravă, care o făceau să sufere din nou până când reuşea să le alunge în uitare.

* * *

Cody o strângea în braţe în timp ce frisoane îngrozitoare străbăteau corpul ei din care parcă se scurgea viaţa. Se rezemase de capul patului şi o trăsese lângă el pentru a o proteja de îngrozitorii demoni care o atacau.

Adevărul era că nu se simţise niciodată atât de nefolositor. N-o putea proteja de un duşman pe care nu-l putea vedea. Ar fi vrut să-l strângă de gât pe Gary Hunter, dar John fusese mai înţelept şi-l alungase pe acel bărbat din cameră şi din casă. După ceea ce văzuseră John şi Cody, Gary ar fi făcut mai bine să stea cât mai departe posibil de ferma Four Aces.

Cody închise ochii şi se rezemă de perete. Capul îl durea îngrozitor, dar nu avea de gând s-o părăsească pe Kathleen până când nu se încredinţa că totul va fi bine.

— Trebuie să crezi că sunt o mare laşă.

El îşi aplecă puţin capul ca s-o privească. Kathleen nu se mişcase şi vorbise atât de încet încât el abia îi auzise cuvintele. începu să-i mângâie părul cu o mână.

— Nu, nu cred asta.

— Am încercat să-l înfrunt, şopti ea. Chiar am crezut că l-am învins. Dumnezeule, ce proastă sunt. Nu-l pot învinge. Nu pot!

— Katie. Cody o trase mai aproape, neştiind ce să-i spună. Suferea pentru ea, dar nu ştia cum poate s-o ajute.

— Nu mi-am omorât copilul, spuse ea tremurând. N-aş fi putut face niciodată asta.

— Stiu. Spune-mi ce s-a întâmplat, zise el cu blândeţe.

Ea respiră adânc.

— Numele lui era Kevin şi în octombrie ar fi împlinit cinci ani. Era un copil atât de frumos, atât de fericit şi de mulţumit.

Naşterea lui a fost singurul lucru cu care l-am mulţumit pe Gary. I-a acordat, în cele două luni cât a trăit, mai multă atenţie decât le-a acordat vreodată fetelor. Vocea lui Kathleen se stinse şi Cody îşi apăsă obrazul pe fruntea ei.

— E în regulă, şopti el.

Ea încercă să-şi recapete controlul înainte de a continua.

— într-o dimineaţă, l-am culcat pe Kevin după ce a mâncat şi el nu s-a mai trezit niciodată. A adormit pentru totdeauna. Murise şi eu nu mai aveam ce să fac.

Cody simţi cum lacrimile ei îi udă cămaşa şi ar fi dat orice ca să-i poată alunga durerea şi amintirea zguduitoare.

— Gary m-a acuzat pe mine, zise ea cu asprime. Mi-a spus că n-am avut destulă grijă de copil. A putut să mă acuze că eu l-am omorât pe Kevin. Chiar şi când medicul legist a constatat că a avut sindromul morţii premature, Gary n-a încetat să mă acuze că mi-am omorât propriul copil. Lunile care au urmat morţii lui Kevin au fost cele mai grele. Gary mă acuza încontinuu şi, la un moment dat, am crezut că mi-am pierdut minţile. S-a jucat cu mintea mea până când n-am mai vrut să trăiesc. Dacă nu le-aş fi avut pe fete. Se opri brusc.

— Totul e-n regulă, o asigură Cody în timp ce-şi plimba mâna prin părul ei.

Trebuia să rămână calm şi să continue s-o strângă în braţe. Ar fi vrut să-l caute pe Gary Hunter şi să-l pedepsească pentru tot răul pe care îl făcuse acestei femei.

— Lui Gary i-a plăcut întotdeauna să se joace cu mintea mea, continuă ea tulburată. Cody închise ochii, dorind să nu mai audă nimic, dar incapabil s-o părăsească. La început eram atât de tânără şi de naivă încât nu mi-am dat seama ce face. Cu timpul, am realizat ce mi se întâmpla, dar nu-mi mai păsa. Eram prinsă într-o capcană din care nu vedeam nici o ieşire.

Mi-a spus mereu că l-am dezamăgit o dată cu naşterea fetelor şi la început mi-a fost teamă pentru ele. însă el nu le-a tratat niciodată cu cruzime, fiind doar indiferent şi lipsit de afecţiune.

Cody înghiţi în sec, simţind un regret profund faţă de ceea ce auzea. Cât de idealist fusese când trăsese concluzii despre trecutul ei şi despre felul în care se complăcuse în el. Fusese sigur că putea să scape de influenţa lui Gary dacă dorea cu adevărat. Dumnezeule, aroganţa lui era dezgustătoare şi jenantă. O influenţase să se schimbe imediat când, de fapt, aceste schimbări s-ar fi petrecut în ani. Oare l-ar putea ierta vreodată? Cum s-ar putea revanşa faţă de ea?

—Am încercat să fiu tare, Cody, murmură ea puţin mai liniştită. Am vrut să fiu puternică pentru tine. Am vrut să-ţi arăt că îl pot înfrunta, dar se pare că am eşuat. îmi pare rău că nu pot să fiu femeia pe care ţi-o doreşti tu.

— Nu, Katie, zise el ridicându-i capul pentru a-i privi ochii albaştri plini de lacrimi, simţind cum i se frânge inima. Eşti perfectă, spuse el cu o voce încărcată de emoţie. Am greşit, Katie. N-am înţeles cu cine ai de-a face. îmi pare rău. Te rog să mă ierţi.

— Ar fi trebuit să-ţi spun totul, dar voiam foarte mult să uit, spuse ea zâmbind trist în timp ce-i mângâia obrazul. M-ai făcut să mă simt atât de bine încât nu doream să las urâţenia trecutului să atingă relaţia noastră specială.

— Katie. El închise ochii şi-i sărută fruntea. Nu mai avea cuvinte şi nu-şi imagina ce i-ar putea spune.

Simţi cum trupul ei se relaxa din ce în ce mai mult. Nu dorea s-o părăsească. Voia ca ea să adoarmă liniştită în braţele lui, ca şi când prezenţa lui putea alunga demonii care-i puteau apărea în vis.

Mult mai târziu simţi o mână pe umăr şi când ridică ochii o văzu pe Mattie. Probabil că adormise pentru că încăperea era plină de umbrele după-amiezii târzii.

— Doarme, şopti Mattie. Vino jos, Cody.

El încuviinţă şi încercă să plece de lângă Kathleen fără s-o trezească. O aşeză cu grijă pe perne şi ea nici măcar nu murmură ceva când o acoperi cu pătura. O privi îndelung înainte s-o urmeze pe Mattie.

—Te simţi bine? îl întrebă aceasta în timp ce coborau scările. Când ajunseră jos, ea se întoarse spre el şi-i puse mâna pe frunte. Ai febră, îl anunţă ea.

— Mă simt bine, spuse el trecând pe lângă ea şi intrând în birou, unde îl găsi pe John. Cody se trânti într-un scaun şi începu să-şi maseze tâmplele care îl dureau.

— Ce s-a întâmplat cu Hunter? întrebă el.

—I-am sugerat să-şi găsească o cameră la Bozeman şi nu a protestat.

— I-ai rupt vreun os?

— Am vrut s-o fac, dar nu m-a lăsat Mattie.

— Ce păcat, mormăi Cody.

— N-ar fi rezolvat nimic, zise Mattie plină de logică. Cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să-l alungăm din casă.

— Ar fi fost mai bine să-l alungăm din acest stat. Cody îşi ridică repede capul şi rămase surprins să vadă că totul se învârteşte în jurul lui.

— Eşti bolnav, spuse repede Mattie. Ar trebui să te bagi în pat. Lasă-l pe John să te ducă acasă.

Cody scutură din cap.

— Lightning este în grajd. Mă pot descurca şi singur.

— Eşti un bărbat încăpăţânat, constată Mattie. Vrei cel

puţin să mănânci ceva înainte să pleci?

— Voi mânca ceva acasă, spuse el ignorând privirea lui Mattie şi uitându-se la John. Ştiai că s-a abuzat de Kathleen?

întrebarea lui îl surprinse pe John.

—Fizic?

— Nu sunt sigur, dar mental a avut parte de nişte experienţe care ar fi înnebunit pe oricine. Ştiai despre băiatul ei care a murit?

John scutură din cap şi se afundă mai mult în scaunul lui.

— Dumnezeule, oftă el. Când? Cum?

—Acum cinci ani. A avut sindromul morţii premature, îi răspunse Cody, rezemându-se de spătarul scaunului. Gary a acuzat-o că ea l-a omorât. Cred că a făcut asta cu orice ocazie. Este unul dintre jocurile emoţionale la care i-a făcut plăcere s-o supună timp de ani întregi.

— N-am ştiut, şopti John. Ar fi trebuit să ştiu, dar nu mi-a spus nimic.

Cody respiră adânc.

— Acum ştii, spuse el îngrijorat. Sora ta mai mică a trăit în iad timp de cincisprezece ani. Să-l ţii departe de ea pe nemernicul ăla. Dacă aş fi în locul tău, le-aş supraveghea şi pe fete. în momentul de faţă, am motive să cred că le-ar putea face să sufere şi pe ele.

John încuviinţă.

— Voi avea grijă de toate trei.

Cody se îndreptă spre uşă. Toată casa se învârtea cu el şi spera că aerul proaspăt de afară îl va ajuta să se dezmeticească pentru a putea ajunge acasă.

— Cody, te rog să ai grijă! strigă Mattie în urma lui.

îi răspunse ridicând mâna, după care ieşi pe uşă.

Capitolul 12

Cody auzi, undeva departe, zgomotul unor bătăi insistente la uşa din faţă şi, iniţial, crezu că nu sunt decât un efect al durerii de cap pe care-o avea, după care realiză că cineva bătea într-adevăr la uşa lui.

Căscând cu zgomot, se dădu jos din pat şi-şi trase blugii pe el.

— Imediat! strigă el când auzi alte bătăi. Deschise uşa şi lumina îl lovi cu putere în ochi.

— Arăţi ca naiba, observă John.

— Lasă-mă în pace, zise Cody încercând să închidă uşa pe care John o prinse repede cu o mână.

—Cred că Mattie a avut dreptate, spuse John privindu-i părul vâlvoi şi barba nerasă, apoi blugii şifonaţi şi picioarele lui goale.

Cody îi întoarse spatele şi se îndreptă spre bucătărie.

—Ar fi mai bine să ai grijă, îl avertiză el. S-ar putea să fie o boală contagioasă.

— Fără îndoială, încuviinţă John rezemându-se de uşa bucătăriei şi păstrând distanţa. L-am adus pe Lightning acasă.

— Mulţumesc. Cody deschise frigiderul şi scoase o sticlă cu suc de portocale, deschise capacul şi bău direct din ea, după care o luă cu el şi se aşeză pe unul din scaunele de la masă. Când am vrut să plec mi-am dat seama că nu pot sta în şa. Ce ameţeală ciudată, mormăi el, înainte de a mai lua o înghiţitură din sticlă.

— Earl mi-a spus că te-a adus acasă. E aproape şapte seara. Ai stat în pat toată ziua?

Cody se uită pe fereastră şi observă umbrele serii.

— Cred că da.

— Presupun că nu te simţi mai bine.

Cody râse amuzat.

— E doar o răceală, nimic fatal, zise el ameţit, şi John ridică o sprânceană.

— Te-ai gândit să te duci la un doctor?

— Mă voi face bine.

Îşi spuse că s-ar putea să supravieţuiască dacă scapă de ameţeală şi de febră.

—Kathleen e bine? întrebă el dorindu-şi să se fi dus s-o vadă. Avea multe lucruri să-i spună şi aştepta nişte răspunsuri din partea ei.

— E bine. N-am auzit nimic de Gary astăzi. Sperăm că s-a întors la Chicago.

Cody încuviinţă şi bău din nou din sticlă.

— Jenny te-a văzut? întrebă John, sincer îngrijorat de starea sănătăţii prietenului său.

— Ea şi cu tata sunt plecaţi la Los Angeles până. Se opri când realiză că habar nu are ce dată este. Nu mai fusese capabil să ţină socoteala zilelor.

— Când se întorc, Cody? insistă John.

— Cred că joi.

—Adică mâine. O voi trimite pe Mattie să-ţi aducă ceva de mâncare.

—Nu vă deranjaţi, oricum nu pot să mănânc, spuse Cody rezemându-şi capul în mâini. Avea din nou febră şi simţea valurile de căldură care-i cuprindeau iarăşi corpul.

— Ce zici dacă o trimit pe Kathleen?

El îşi ridică încet capul şi se strâmbă din cauza durerii.

— Nu trimite pe nimeni, zise el printre dinţii încleştaţi.

— Ştii foarte bine că atunci când Mattie va afla că eşti bolnav, va veni imediat aici.

— Nu-i spune. Cody îşi împinse scaunul şi se ridică nesigur în picioare. Ai milă de mine, John şi lasă-mă în pace.

îmi va fi mai bine până mâine.

John privi cum prietenul lui parcurge holul cu multă grijă.

— Voi veni mâine să văd cum te mai simţi.

Nu primi nici un răspuns.

* * *

Cody se simţea mai bine. După mai mult de treizeci şi şase de ore se declară vindecat. Un duş fierbinte îi relaxă muşchii care-l dureau şi un mic dejun uşor îl ajută să nu mai aibă greaţă. Febra părea să fi scăzut şi inima îi bătea din nou normal. Pieptul încă îl mai durea, dar îşi spuse că atâta timp cât putea sta în picioare însemna că e bine.

Ieşi pe veranda din faţa cabanei şi încercă să-şi obişnuiască ochii cu lumina soarelui. Dimineaţa era pe sfârşite şi norii care se adunau spre vest indicau schimbarea vremii. Era o dimineaţă frumoasă, cu toate că era mai rece decât cele de până acum.

Nu prea avea putere de muncă, dar o zi petrecută sub razele soarelui era o tentaţie prea mare.îl va lua pe Lightning şi se va îndrepta spre nord pentru a verifica gardurile de acolo. Era un drum uşor şi se putea întoarce până la sosirea lui Olan şi a lui Jenny, în această după-amiază. Ca de obicei, lăsă un mesaj pe robot, care indica în ce direcţie pornise.

Simţea nevoia aerului proaspăt de munte care avea darul de a-i limpezi gândurile. Kathleen îl urmărise în decursul delirului febril şi, în ciuda bolii, i se clarificase un lucru: o dorea pe Kathleen în viaţa lui. pentru totdeauna. O iubea şi avea de gând să-i spună acest lucru înainte de sfârşitul săptămânii.

Punând aceste lucruri la punct, îşi luă pălăria şi se îndreptă spre grajduri.

* * *

Nori negri veneau dinspre vest când Kathleen se întoarse de la muzeu, târziu, în acea după-amiază. în timp ce se grăbea să ajungă pe veranda din faţă a fermei, simţi aerul rece care-l

alunga pe cel cald. Vântul se intensificase şi în depărtare se auzeau tunete.

Intră în hol şi auzi vocile ridicate din biroul lui John. Când uşa se închise cu zgomot în spatele ei, vocile tăcură.

— Katie! strigă John.

Traversă holul şi ajunse în pragul biroului unde se afla fratele ei împreună cu Earl şi Joe. îi salută şi îşi privi fratele.

—Intră puţin, spuse el studiind-o cu atenţie. Kathleen îl văzu cât de serios este şi începu să se alarmeze.

— Ce s-a întâmplat?

— Ia loc, te rog, sugeră el.

Ceva nu era în regulă. îl privi pe Earl, apoi pe Joe, dar nici unul nu-şi ridică ochii.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea. Spune-mi.

— Nu o putem găsi pe Heather, o anunţă John, supărat. Nimeni n-a mai văzut-o de la ora unsprezece.

Kathleen îşi privi ceasul.

— Adică de acum cinci ore. Poate că a plecat la unul din concursurile de călărie care durează toată ziua.

John scutură din cap.

— Cei care au vrut să participe au plecat mult mai devreme. în afară de asta, s-au întors cu toţii din cauza furtunii. Nici unul n-a văzut-o.

Kathleen nu ştia ce să creadă. Mai întâi îşi spuse că a venit Gary s-o ia. După tot ce se întâmplase, îl credea în stare să facă aşa ceva.

— Suntem foarte siguri că a luat un cal şi a plecat undeva.

— Unde s-ar putea duce? întrebă mirată Kathleen.

— Nu ştiu. Am trimis pe cineva la ferma lui Washington, în cazul în care ea ar fi ajuns acolo, dar Olan şi Jenny nu se întorc de la Los Angeles decât spre seară şi Cody a fost

bolnav. Nu cred.

— Cody a fost bolnav? întrebă ea îngrijorată. Ce a avut?

— Cred că o răceală. L-am văzut ieri şi am constatat că zăcuse toată ziua în pat. După cum arăta, mă îndoiesc că s-ar fi însănătoşit până azi.

Aşa se explica faptul că nu mai venise s-o ajute la muzeu în ultimele două zile. Acum se linişti pentru că, de când discutaseră despre Gary, se tot întrebase dacă nu cumva îşi imaginase cuvintele pe care le rostise el. Credea că se răzgândise, dar acum, aflând că este bolnav, era cu totul altceva.

Kathleen îşi îndreptă din nou atenţia spre John.

— Chiar crezi că Heather s-ar fi dus acolo?

El oftă şi dădu din cap.

—Şi-a luat provizii: apă, pături şi câteva haine. A planificat să lipsească un timp.

— Dar de ce? şopti Kathleen uimită.

—Cred că ar fi mai bine s-o întrebi pe Holly. Ea spunea că Heather era supărată azi-dimineaţă când au vorbit, şi că aşa era şi când a ieşit din casă. Atunci a văzut-o Holly ultima dată.

— Unde este Holly?

— în camera ei, împreună cu Mattie.

Kathleen se întoarse pentru a ieşi din cameră, dar se opri când Earl se ridică încet de pe scaun şi spuse:

— Domnişoară Kathleen, îmi pare rău. Probabil că a luat calul când eu am fost plecat la masă.

— Nu te învinovăţesc pe tine, Earl, zise ea bătându-l pe braţ. Heather e foarte deşteaptă. Dacă era hotărâtă să plece putea să se furişeze chiar şi pe lângă tine, continuă ea zâmbindu-i blând. Nu e vina ta.

— Fiţi sigură că o vom găsi, încercă el s-o liniştească.

— Te cred, spuse ea înainte de a ieşi din cameră pentru

a urca scările în viteză spre camera fetelor. După ce bătu repede, deschise uşa de perete.

Holly sări de pe marginea patului, unde stătea alături de Mattie, şi alergă spre mama ei. Kathleen o luă în braţe şi simţi cum fiica sa tremură.

— E numai vina mea, mamă, se văită ea. Eu sunt motivul pentru care a fugit Heather.

— Linişteşte-te, spuse Kathleen. Totul va fi bine, draga mea. O vom găsi cât mai curând.

Dar acest lucru nu o consola pe Holly. Kathleen întâlni privirea îngrijorată a lui Mattie pe deasupra capului blond al fiicei sale şi aceasta se ridică pentru a părăsi camera. Kathleen îi zâmbi, mulţumindu-i, înainte să închidă uşa în urma ei. După câteva minute, Kathleen o aşeză pe Holly în pat, lângă ea. Luă câteva batiste de hârtie din cutia de pe noptieră şi le puse în mâna ei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, insistă ea cu blândeţe.

Holly făcu un efort vizibil pentru a-şi reţine lacrimile. îşi privi mama şi respiră adânc.

— I-am spus lui Heather despre tata, reuşi ea să articuleze.

Kathleen o privea fix.

— Ce i-ai spus? o întrebă ea cu grijă.

Holly înghiţi în sec.

— I-am spus ce lucruri urâte îţi zice. I-am spus. I-am spus cât de mult te-a făcut să suferi.

Kathleen era înmărmurită. Nu era posibil ca Holly să ştie, nu putea să ştie pentru că ea fusese întotdeauna atentă ca fetele să nu afle niciodată, dar cuvintele pe care continuă Holly să le rostească o făcură să realizeze că nu se ferise prea bine.

— Am putut auzi câte ceva când ţipa mereu la tine, zise

ea aproape în şoaptă. Şi l-am auzit foarte bine aseară.

Kathleen nici măcar nu putea să vorbească, dar Holly părea să nu observe asta pentru că dorea să se confeseze.

— Heather a vorbit cu tata azi-dimineaţă şi era supărată. I-a spus că el ar lua-o acasă, la Chicago, dar că tu nu o laşi să plece cu el. A trebuit să-i spun că o minţea, zise ea fără să-şi privească mama. Era foarte supărată pe tine şi ştiam că nu aveai nici o vină. A trebuit să-i spun adevărul. Făcu o pauză pentru a se şterge cu batista pe faţă. A trebuit să-i spun.

Kathleen se lupta să găsească o cale de a se linişti.

— Holly. Vocea i se pierdu când încercă să-şi adune gândurile.

Holly o privi cu ochi liniştiţi.

— Spune-mi că, orice s-ar întâmpla, nu-l vei mai lăsa niciodată să te facă să suferi, spuse ea cu simplitate.

Kathleen o privi înmărmurită, sesizând ruga din spatele cuvintelor. Oare de când era împovărat acest copil cu temerile mamei sale? Asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Acum îi era clar faptul că, în loc să-şi protejeze copii, nu le făcuse decât rău. în timp ce ea pretindea că totul este în regulă, întreaga lor viaţă s-a transformat într-o mare minciună. Cum de fusese atât de oarbă?

întinse mâna şi mângâie părul lui Holly.

— îţi promit că nu-l voi mai lăsa niciodată să mă facă să sufăr, zise ea. Niciodată, Holly.

Pe chipul fiicei sale apăru un zâmbet cald înainte de a-şi lua mama în braţe.

Capitolul 13

Cody se opri pe un platou înalt şi-şi ridică gulerul jachetei. Furtuna se apropia repede din vest. în câteva minute, vântul se înteţise şi temperatura scăzuse foarte mult. Aerul mirosea a ploaie.

Se dusese mai departe decât îşi planificase, şi acum trebuia să se întoarcă repede pentru a nu fi prins de furtună. Făcuse o prostie când plecase la drum în starea în care se afla. Febra crescuse din nou şi capul îl durea la fel de tare ca înainte.

Nu avea de ales. Trebuia să se îndrepte spre o cabană care se afla la doi kilometri depărtare de locul în care era. Putea găsi adăpost acolo până la terminarea furtunii şi apoi putea pleca acasă. Va ajunge destul de târziu înapoi, dar va fi uscat.

Tunetele se auzeau din ce în ce mai tare şi speriau calul. Se hotărî să se îndrepte cât mai repede spre cabană.

O mişcare într-un pâlc de pini îi atrase atenţia. Se aştepta să vadă o căprioară sau o antilopă şi rămase uimit când văzu un călăreţ care se îndrepta direct spre prăpastie. Nu reuşi să-şi dea seama cine este din cauza întunericului, dar n-avea nici o importanţă. Se gândi că este un călăreţ rătăcit care caută un adăpost.

îl puse pe Lightning în mişcare şi se grăbi să-l prindă din urmă pe călăreţul care mai avea puţin şi se afunda în pădure.

Calul se mişca repede, fiind obişnuit cu cărările abrupte de munte şi, apropiindu-se, Cody realiză pe cine urmărea.

îi strigă numele şi Heather privi speriată peste umăr. însă, în loc să se oprească, aşa cum crezuse Cody că va face, dădu pinteni calului. Cody înjură. Ce le făcea pe femeile din familia Hunter să nu-l asculte niciodată?

în câteva minute o ajunse din urmă şi prinse hăţurile calului ei, dar o mână mică îl lovi puternic în spate.

Se îndepărtă surprins, dar o prinse de talie şi o aduse pe calul lui. Heather începu imediat să-l lovească şi Cody se luptă din greu pentru a n-o scăpa în timp ce-l oprea pe Lightning. Chiar în acel moment o scăpă şi se dădu repede jos din şa ca să vadă dacă a păţit ceva.

Spre uimirea şi furia lui, căzătura n-o făcu să rămână pe loc, ci să se ridice şi s-o ia la goană spre calul ei, sperând ca astfel să scape de el.

Spunându-şi că îi era de-ajuns, Cody o luă la fugă după ea şi reuşi s-o prindă, trântind-o la pământ. Nu-şi dădu seama cum reuşi fata să scape de sub greutatea lui şi să se târască în genunchi mai departe. O prinse de amândouă picioarele şi reuşi s-o imobilizeze, luptându-se acum cu mâinile ei care-l loveau unde nimereau. Le prinse şi pe acestea, moment în care ea ţipă de furie şi începu să plângă.

El respira greu din cauza durerii pe care o avea în piept şi transpiraţia îi curgea pe frunte şi pe gât. Luptând împotriva ameţelii, încercă să se liniştească şi să gândească logic. Tunetele îşi făceau auzit ecoul prin văi şi munţii vibrau. îşi spuse că se afla foarte departe de fermă, împreună cu o tânără pe care o putea numi isterică. Nu ştia cum să se comporte cu ea şi acest lucru îl deranja.

Privi ochii plini de lacrimi ai lui Heather şi simţi cum tremură. Sperând că s-a mai liniştit, îi eliberă picioarele, şi când văzu că nu dă semne de violenţă, îi eliberă şi mâinile, care căzură moi pe lângă trup.

Oftând din greu, se aşeză lângă ea. Era foarte slăbit şi nu ştia dacă va mai supravieţui. Undeva, în depărtare, o auzi mişcându-se, dar nu reuşi să se ridice ca s-o oprească. Era prea slăbit pentru a-şi mai ridica şi capul.

Auzi vag nişte zgomote şi se întrebă dacă era furtuna sau copitele calului ei care se îndepărta. La naiba, n-o putea lăsa să plece! Kathleen nu-l va ierta niciodată. Găsi undeva puterea de a-şi ridica puţin capul. Aruncă o privire şi se încredinţă de ceea ce ştia deja: Heather plecase.

Gemu de durere când încercă să se ridice şi se prăbuşi văzând negru în faţa ochilor.

* * *

Kathleen stătea lângă John, privind harta întinsă pe birou.

— Am trimis oamenii în direcţia asta, zise el arătând spre nord. Dacă o lua spre sud ajungea la Wolfe Creek, iar dacă mergea spre vest dădea peste aceşti munţi. Nordul e singura direcţie unde nu putea întâmpina obstacole pentru că drumul merge pe terenurile fermei lui Washington, dar nu se apropie de fermă.

Tunetele deveniseră foarte puternice şi Kathleen se sperie. Se uită pe geam şi văzu cum ploua în rafale. îşi încrucişă braţele peste piept şi privi cu atenţie harta, dându-şi seama că fiica ei se putea afla oriunde.

O bătaie slabă la uşa din faţă îi atrase atenţia. John înconjură biroul, dar Mattie strigă că deschide ea. O clipă mai târziu îl văzură pe Gary Hunter.

Kathleen simţi cum John se încordează.

—Ti-am spus să nu mai calci naibii pe proprietatea mea! strigă el.

Kathleen îi puse o mână pe umăr şi-i spuse:

— Eu l-am chemat.

John o privi uimit.

— Pentru Dumnezeu, de ce ai făcut asta?

Kathleen continuă să-l privească fix pe fostul ei soţ.

— Pentru că voiam să fie aici, spuse ea simplu.

Gary îl privi cu răutate pe John când intră în cameră.

— Vezi, Graham, mormăi el. Am o invitaţie personală de la doamna.

John nu putea decât să-şi privească descumpănit sora. Mattie îi înconjură talia cu un braţ ca pentru a-l sprijini.

Gary îşi trecu o mână prin părul ud şi o privi cu răutate pe Kathleen.

—Nu e o vreme prea bună pentru a mă scoate din casă, Kathleen. Ce erau prostiile alea despre fuga lui Heather? Cum de ai lăsat să se întâmple asta? Ai găsit-o?

Kathleen traversă încet camera, fără a-şi lua ochii de la el. Realiză că era numai un bărbat şi nu o fiinţă supranaturală sau un demon venit direct din iad. Era un om din carne şi oase, nici mai mult, nici mai puţin. Era puternic, dar avea şi el slăbiciuni. De ce nu-şi dăduse mai devreme seama de asta? De ce-i fusese frică în tot acest timp?

Fără să clipească, ridică o mână şi-l pocni pe Gary cu o forţă care-i dădu capul într-o parte. Rămase nemişcat din cauză că fusese surprins. Se întoarse încet şi o privi cu ochi plini de furie.

— Dacă i se întâmplă ceva fiicei mele, zise ea pe un ton de un calm perfect, te voi face răspunzător. îţi voi ruina toată viaţa. îţi voi aduce mii de acuzaţii şi te voi face să plăteşti pentru asta.

El o privi lung şi apoi începu să râdă nervos.

— Acuzaţii pentru ce? Nu ai nici o dovadă, nici un martor. Nimeni nu-ţi va lua în seamă acuzaţiile ridicole.

—N-are importanţă. Voi spune totul oricui va vrea să mă asculte. M-am gândit să încep cu Jackie, dar nu contează de unde încep. în clipa când voi termina de spus totul, nimeni nu-ţi va mai acorda încredere.

Gary îl privi pe John înainte de a se întoarce spre ea.

— Eşti foarte curajoasă când ai pe cineva lângă tine ca să te apere, nu-i aşa, Kathleen? o provocă el. De ce nu vrei să terminăm discuţia asta între patru ochi?

—Amândoi ştim că, fizic, eşti mult mai puternic decât mine şi că mă poţi lovi oricând, dar îţi aduc la cunoştinţă că am terminat cu jocurile tale murdare. Vreau să dispari din viaţa mea şi din a fetelor. Dacă Heather nu va păţi nimic, şi ai face bine să te rogi pentru asta, vreau să dispari pentru totdeauna din viaţa noastră. Dacă refuzi, am să spun tot ce am de spus.

— Bravezi.

— Pune-mă la încercare.

Kathleen continuă să-l privească fix şi, pentru prima dată, văzu nesiguranţă în ochii lui, lucru care-o făcu să zâmbească plină de satisfacţie.

— Pune-mă la încercare, Gary. îmi va face plăcere să-ţi distrug viaţa.

în liniştea care urmă, nu se auzeau decât zgomotele furtunii şi apa care curgea ca o cascadă pe geamuri. Kathleen nu avea de gând să dea înapoi. îi făcuse o promisiune lui Holly şi nu mai avea de gând să fie ea victima.

— Bine, Kathleen, mormăi Gary. Sunt de acord cu ceea ce-mi propui şi asta nu pentru că m-ai speriat. Nu cred că ai puterea să dai curs ameninţărilor. Sunt de acord pentru că nu mă mai interezi de mulţi ani; nu mai însemni nimic pentru mine. Făcu o pauză pentru a-i vedea reacţia, dar când o văzu cât de liniştită este, adăugă nervos. Se pare că ai uitat ceva. Dacă eu dispar din viaţa voastră, va dispărea şi ajutorul financiar.

— Poţi să-ţi păstrezi banii murdari.

Ochii lui se îngustară pentru a-i arunca o privire rece.

— E alegerea ta, murmură el. îi susţinu încă o dată privirea, înainte de a se întoarce cu spatele şi a părăsi camera.

Kathleen auzi uşa de la intrare trântindu-se în urma lui şi simţi cum se topeşte. Se prinse cu mâna de biroul lui John pentru a-şi menţine echilibrul şi el o prinse repede de cot. Se întoarse ca să-l privească.

— Dumnezeule! exclamă el. Cred că ai nervi de oţel.

Ea râse uşor.

— Glumeşti? Acum mi se pare că am spaghete în loc de nervi.

Mattie oftă.

— Crezi că te va lăsa în pace?

Kathleen dădu din cap.

— Habar n-am, dar nu voi ezita să-mi pun în practică ameninţările dacă nu face cum am spus eu.

Târâitul telefonului îl făcu pe John să se întoarcă repede. Kathleen se aşeză pe unul din scaunele aflate în faţa biroului, în timp ce el avu o scurtă conversaţie.

După ce puse receptorul în furcă, îşi trecu o mână prin păr şi apoi se întoarse spre ele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mattie îngrijorată.

— Era Olan, răspunse John. El şi cu Jenny au ajuns acasă cu puţin timp în urmă. Mi-a spus că a găsit un mesaj de la Cody pe robotul telefonului, care-i înştiinţa că pleacă să verifice gardurile din partea de nord a fermei. Mai spunea că se întoarce devreme, dar încă n-a apărut. Se pare că şi el e prins în furtună.

— Parcă spuneai că e bolnav, zise Kathleen.

— Mi-am dat seama că e bolnav când a fost aici, acum două seri, se văită Mattie. John, de ce nu mi-ai spus că îi este rău?

— Pentru că mi-a cerut să nu-i trimit pe nimeni de la fermă. Făcu o pauză pentru a-şi privi sora şi soţia cu o expresie nevinovată. Ascultaţi-mă. Cody e băiat mare şi a

preferat să sufere de unul singur. Bine? Nu mă învinovăţiţi pe mine pentru că n-a vrut pe nimeni în preajma lui.

— Ei bine, dacă e bolnav, de ce a plecat să verifice gardurile? întrebă Kathleen.

— Sunt sigur că s-a simţit mai bine. Doar nu e prost. Treaba e că s-a întunecat şi el nu s-a întors pentru că a fost prins de furtună şi se află probabil la adăpostul de acolo. Cody e bine, le asigură John. Asta e viaţa lui şi ştie să aibă grijă de el. Poate că, dacă avem noroc, a dat peste Heather. în acest caz, înseamnă că amândoi sunt bine.

Kathleen avea un presentiment ciudat. Privi pe fereastră la ploaia care spăla pământul, spunându-şi că fiica ei şi bărbatul pe care-l iubea se aflau în mijlocul furtunii.

* * *

Lumina cenuşie a dimineţii indica faptul că soarele răsărise deja, dar se afla în spatele cortinei de nori care nu avea de gând să dispară. încă mai ploua, dar nu torenţial ca noaptea trecută.

Kathleen reuşise să doarmă câteva ore şi, când se lumină, îmbrăcă un pulover gros şi o pereche de blugi. Coborî şi-l găsi pe John împreună cu unul dintre angajaţi.

—Calul lui Heather s-a întors la grajduri în timpul nopţii, o informă el. Nici una din proviziile pe care le-a luat nu se afla pe şa, aşa că am ajuns la concluzia că a găsit un adăpost undeva.

Kathleen încuviinţă şi se strădui să-şi păstreze calmul.

— Dar Cody? întrebă ea. A ajuns acasă în timpul nopţii?

— Nu ştiu nimic. îl voi suna imediat pe Olan.

Kathleen se aşeză pe un scaun şi aşteptă ca John să-i dea instrucţiuni omului. După plecarea acestuia, se întoarse spre ea.

—O vom găsi astăzi, o asigură el, aşezându-se pe scaun şi trecându-şi mâinile prin păr.

— Ai reuşit să dormi? îl întrebă ea.

— Puţin, răspunse el căscând, după care întinse mâna spre telefon. Ar fi mai bine să-l sun pe Olan.

începu să formeze numărul, când se auzi uşa de la intrare. Când Olan apăru în pragul uşii, John puse receptorul în furcă.

— Pe tine te sunam, zise el ridicându-se de pe scaun.

— Cody nu s-a întors azi-noapte, spuse Olan. în schimb, Lightning era la grajduri.

John înjură printre dinţi.

— Nu sunt veşti bune.

— Nu, încuviinţă Olan. Nici nu vreau să mă gândesc cum de s-a despărţit Cody de calul lui. Ceva nu e în regulă. îi aruncă o privire lui Kathleen înainte de a continua. Puşca nu mai era agăţată de şa.

Kathleen văzu privirea pe care o schimbară cei doi bărbaţi şi se ridică în picioare, alarmată.

— La ce vă gândiţi? Ce credeţi că i se putea întâmpla?

— Draga mea, nu ştim, răspunse John. Hai să nu ne facem prea multe probleme.

— Ei bine, se pare că voi v-aţi făcut deja.

— Plec cu jeepul spre nord, zise Olan. Cody a mai fost acolo cu maşina şi ştiu că se poate ajunge destul de bine, dacă nu cumva ploaia a distrus complet drumul.

— Aş vrea să merg cu tine, spuse Kathleen, care văzu din nou aceeaşi privire schimbată de cei doi bărbaţi, şi se întoarse spre John. Nu pot să stau toată ziua aici şi să aştept. Cel puţin aşa voi simţi că sunt folositoare. Ezită o clipă în care-i privi pe amândoi. Poate că e o prostie, dar am sentimentul că dacă îl găsim pe unul dintre ei, îi găsim pe amândoi. Te rog, ia-mă cu tine.

— Nu va fi un drum prea plăcut, o avertiză Olan.

— Aşa că va aştepta aici.

Capitolul 14

Cody se lupta cu valurile negre care încercau să-l târască înapoi. Se străduia să găsească o lumină pentru a se trezi din delirul adânc în care se cufundase. Când reuşi să deschidă ochii, găsi o privire albastră care îl studia.

Heather îl privi fix mult timp, după care-i zâmbi.

— Bună, zise ea cu blândeţe. Te-ai trezit în sfârşit.

Cody încercă să vorbească, dar gâtul îi era atât de uscat încât nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Ea îi întinse imediat o cană cu apă şi el se ridică într-un cot pentru a putea bea dintr-o înghiţitură tot conţinutul ei. Ea îi umplu din nou cana şi el o termină şi pe aceasta, însă puţin mai încet. închise ochii o clipă, pentru a scăpa de ameţeală.

— îţi mulţumesc că te-ai întors după mine, murmură el. Cum ea nu-i răspunse, el deschise ochii şi-i întâlni privirea vinovată şi zâmbetul slab. Ai încălecat şi m-ai lăsat acolo, nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

— Da, aşa mi-am imaginat şi eu, zise el supărat. Vrei să-mi spui ce se întâmplă? Eu ştiu ce căutam în mijlocul furtunii, dar tu ce treabă aveai pe acolo?

Ea oftă şi se aşeză pe scaun.

— Făceam o prostie, admise Heather nervoasă. îmi pare rău că te-am lovit. Eram furioasă şi tu erai singura ţintă din apropiere. îmi pare rău dacă te-am rănit.

— Nu mă rănesc atât de uşor. El o studie atent în lumina slabă. Ce te-a înfuriat? Tatăl tău?

—Mda, murmură ea. Mi-a spus că mă pot întoarce cu el la Chicago dacă vreau, dar că mama n-o să mă lase.

— Te-a minţit, Heather.

—{tiu, spuse ea cu tristeţe. Dar m-am minţit şi eu pe mine, foarte mult timp. Credeam că fug pentru ceea ce-mi

spusese Holly, dar nu era adevărat. Fugeam de mine, de persoana care am devenit.

— Nu eşti o persoană chiar atât de rea.

Ea scutură din cap, lăsând ochii în jos, spre mâinile care-i căzuseră în poală.

— {tiam că o face pe mama să sufere, dar n-am vrut să recunosc. Am pretins că totul era bine.

Cody simţi că nu mai poate respira, şi asta nu din cauza bolii. Oare era posibil ca ele să fi ştiut tot ce se întâmpla între părinţii lor?

— Cum o făcea să sufere? întrebă el suspicios.

Heather tăcu un timp şi apoi respiră adânc.

— Se purta foarte urât cu ea, îi spunea lucruri greu de suportat. Uneori îl puteam auzi foarte clar în toiul nopţilor. Vocea lui şi cuvintele pe care le rostea erau urâte, iar eu îmi doream să înceteze. Nu voiam să cred că el este cel care spunea acele cuvinte. Ea n-a vrut ca noi să ştim toate astea. Se comporta întotdeauna ca şi când totul era bine şi asta am vrut să cred şi eu. Dar mama n-a putut să se ascundă întruna. N-a putut ascunde durerea.

Cody atinse uşor părul lui Heather şi, când aceasta se întoarse spre el, îi zise:

— Te-a făcut să suferi vreodată, pe tine sau pe Holly?

Heather scutură din cap.

— Nu ca pe mama, zise ea gânditoare. Pentru noi n-a fost niciodată acolo. Eu pretindeam că munca lui este mai importantă şi de aceea pleca mereu, dar adevărul este că nu-i păsa de noi. Numai Kevin a contat pentru el.

— Fratele tău?

Heather oftă.

— Cum de ştii despre asta?

— Mi-a spus mama ta.

—Ti-a spus? întrebă ea mirată. N-am mai vorbit niciodată despre Kevin de la moartea lui. Cred că o durea prea mult ca să mai vrea să-şi amintească.

—încă o mai doare, zise Cody. L-a iubit foarte mult pe fratele vostru.

— Ştiu, spuse ea zâmbind. Kevin s-a născut când eu şi Holly aveam zece ani. Era un copil foarte frumos. Tata era mereu în preajma lui. Zâmbetul ei dispăru. într-o zi, Kevin nu s-a mai trezit din somn. Nu era vina nimănui, dar tata a acuzat-o pe mama. Am intrat în sufragerie în toiul unei discuţii şi el îi spunea că ştia că ea l-a omorât pe Kevin. Vocea ei se transformă într-o şoaptă. Am pretins că n-am văzut nimic, că el n-a spus nimic.

Cody dădu la o parte păturile cu care era învelit şi se ridică în picioare. Furia pusese stăpânire pe el şi nu dorea decât să-l împuşte pe Gary Hunter. La naiba cu nenorocitul ăla. Ce fel de om şi-ar fi dorit să-şi distrugă sistematic nevasta şi pe cele două fete gemene?

— Ce faci? îl întrebă Heather prinzându-l de braţ.

— Pot să călăresc, mormăi el, încercând să se ţină pe picioare. Suntem la distanţă de numai o oră de ferma mea.

— încă mai plouă, Cody. Nu poţi ieşi pe vremea asta, eşti prea bolnav. în afară de asta.

— Când auzi ezitarea ei, Cody o privi curios.

— Ce?

— Caii au plecat, mărturisi ea. Nu i-am legat bine, furtuna i-a speriat şi au fugit. îmi pare rău.

El se rezemă de perete şi dădu din cap. Asta era, oricum se îndoia că era capabil să călărească până acasă, dar nici nu putea rămâne aici. Trebuia s-o vadă pe Kathleen. Trebuia să afle ce simte ea pentru el, să ştie dacă exista vreo şansă ca ea să-l iubească.

— Poţi să-mi dai cămaşa? întrebă el.

Heather luă cămaşa de pe spătarul unui scaun şi i-o întinse, fiind încă încălzită de focul care ardea în sobă.

— Mulţumesc, zise el după ce o îmbrăcă. Ai făcut o treabă bună, Heather. Chiar dacă aş fi reuşit să ajung singur la cabană, nu cred că aş fi putut aprinde focul înainte de-a leşina şi, în nici un caz, nu l-aş fi putut ţine aprins pe tot parcursul nopţii. Nu-ţi face griji în privinţa cailor pentru că amândoi s-au întors la grajdurile lor. Ne va găsi cineva în curând. Sunt sigur că ne caută deja.

— Ti-e foame? întrebă ea. E aproape ora prânzului.

Se părea că el nu mai avea noţiunea timpului de când era bolnav.

— Nu mi-am dat seama că a trecut atâta timp, spuse el privind cutia de inox de deasupra sobei. Ce încălzeşti acolo?

— Am găsit o bucată de friptură de vită în frigiderul de la fermă şi am pus-o în cutie împreună cu o pâine. Eu am mâncat deja, dar a rămas destul şi pentru tine.

El zâmbi slab.

— Sună bine. Poţi să mă serveşti?

— Desigur.

El o privi cum taie o bucată de carne şi o pune între două felii de pâine pentru a i-o aşeza pe masă în capacul cutiei. Nici nu voia să se gândească la îngrijorarea lui Kathleen pentru fiica sa, dar se părea că această experienţă o maturizase pe Heather. Fusese forţată să recunoască faptul că greşise.

Se aşeză în faţa lui şi o văzu cât de adâncită în gânduri este. După ce mâncă, o privi fix.

— Eşti o bucătăreasă bună, o lăudă el.

Fu răsplătit cu un zâmbet.

— Tot ce am făcut a fost să deschid frigiderul. Nu aveam

cum să greşesc.

Cody oftă.

—A fost un prânz minunat.

Mâinile ei căzură în poală şi Cody aşteptă ca Heather să vorbească.

—Ai spus o grămadă de lucruri în timp ce delirai.

— Chiar aşa? Sper că nu te-am pus într-o situaţie jenantă.

— Nu, zise ea ridicând capul. Ai vorbit despre mama.

Cody nu o privi direct.

— Nu mă miră deloc. Am tot visat-o în ultimul timp.

—Ai spus că o iubeşti.

— O iubesc, recunoscu el. Te deranjează?

— Nu. I-ai spus că o iubeşti?

— Nu încă. Am intenţia să i-o spun imediat ce o voi vedea.

Heather ezită înainte să vorbească.

— Nu o vei face să sufere, nu?

— Aşa cum a făcut tatăl tău, vrei să spui? Când ea încuviinţă, el scutură din cap. Niciodată, Heather. îţi promit. El întinse cu greutate mâna şi o atinse pe a ei. Fără a ezita, Hetaher o puse peste a lui. Eu nu mai vreau să sufere, Heather. Cred că e rândul ei să fie fericită.

Heather încuviinţă.

—A fost mai fericită de când a venit aici. Credeam că e vorba de Montana, dar se pare că are legătură şi cu tine.

— Sper.

— Şi eu, zise ea cu blândeţe.

—Trebuie să ne întoarcem, Kathleen, zise Olan. începe să se întunece.

Kathleen oftă adânc în timp ce maşina parcurgea greu

drumul desfundat. Soarele se arătase târziu în acea după-amiază, dar acum dispăruse în spatele munţilor. Aerul era mai rece şi Kathleen şi-ar fi dorit să poată căuta şi pe întuneric, dar ştia că era imposibil. Existau prea multe pericole şi trebuia să aştepte până a doua zi dimineaţa.

— Credeam că îi vom găsi, spuse ea, dezamăgită.

— Poate că i-a găsit altcineva, zise Olan, plin de speranţă.

— Poate, replică ea fără entuziasm.

— Este un platou puţin mai sus. Să mergem acolo şi să privim zona prin binoclu. Dacă nu descoperim nimic, ne întoarcem înapoi.

Olan conduse cu greu maşina până acolo şi Kathleen sări afară cu binoclul atârnat de gât. Vântul îi răvăşea părul care se desfăcuse din legătura lui. Chiar şi în astfel de momente, se opri o clipă pentru a admira peisajul cu văi şi munţi stâncoşi care se revărsau în dealuri line şi păşuni întinse. Cerul era rozaliu înspre vest şi oferea
o privelişte minunată.

Oftând, ridică binoclul la ochi şi privi cu atenţie. Olan stătea lângă maşină şi o urmărea.

— Ai descoperit ceva? întrebă el.

— Nu.

Cercetă încă o dată zona, dar cu acelaşi rezultat.

— Kathleen?

Inflexiunile vocii lui Olan îi atraseră atenţia. Se întoarse spre el, curioasă.

— Ce este? întrebă ea.

— Nu-ţi miroase a lemn ars?

Kathleen se întoarse în direcţia din care bătea vântul şi aşteptă, dar nu putea spune cu sinceritate că simţea alt miros,

în afară de cel de pin verde.

— Stai puţin, zise repede Olan în timp ce înconjura maşina. Pe aici era o cabană, continuă el privind de la vest la sud. E pe aici. Doi kilometri sau mai mult. Mirosul meu e foarte bun şi aş vrea să verificăm.

Fără a pune vreo întrebare, Kathleen se întoarse şi se urcă în maşină.

* * *

Heather începuse să se sperie. La scurt timp după că mâncase, Cody căzuse din nou într-un somn adânc şi liniştit, până în urmă cu două ore când devenise agitat. Ea aprinsese din nou focul, dar devenea din ce în ce mai neliniştită din cauza febrei lui. încercase să-l răcorească, dar el părea să transpire mai mult decât noaptea trecută. Respiraţia îi era greoaie, ca şi când avea ceva la plămâni.

Nu ştia ce mai poate face pentru el. Ochii i se umplură din nou de lacrimi când îi schimbă compresa. Dacă ajutoarele nu veneau la timp? Se lăsase noaptea şi ştia că toate căutările se opreau o dată cu ea. Se părea că vor petrece încă o noapte în cabană. încercă să alunge acest gând şi să se liniştească pentru că, dacă-l privea mai bine, putea spune că el nu va mai supravieţui altei nopţi. Trebuia să fie calmă dacă voia să-l ajute pe Cody.

Ise păru că aude zgomotul unui motor de maşină. La început crezuse că e avion şi încercă să asculte cu atenţie. Puse compresa în apă şi se îndreptă repede spre uşă. O deschise iute şi se trezi în lumina apusului.

Zgomotul motorului creştea, dar putea spune că mai e mult până când vehiculul va ajunge la cabană, sau poate trece cu uşurinţă de ei. Stând între copacii care înconjurau cabana, reuşi să vadă maşina care se apropia. Strigând de fericire, începu să fugă spre ea. Dacă ajungea la deschiderea dintre

copaci înainte ca aceasta să treacă, va putea să le atragă atenţia.

Alergă disperată şi îşi juli mâinile şi genunchii de crengi şi de solul stâncos. Maşina mergea încet, ca şi când pasagerii căutau ceva. Se avântă printre copaci, ignorând crengile care o loveau peste faţă. Spre dezamăgirea ei, maşina trecu de punctul în care o putea întâlni ea şi nu reuşi să vadă decât luminile roşii prin fumul lăsat în urma ei.

— Nu! ţipă ea alergând în urma ei. Adunându-şi toate puterile, ţipă cât o ţinea gura: Opreşte! Vino înapoi!

Nu mai zări farurile roşii şi căzu în genunchi, plângând. Abia când farurile îi intrară în ochi realiză că maşina se întorsese. Se ridică în picioare şi alergă spre ea. Portiera pasagerului se deschise înainte ca maşina să se oprească şi mama ei sări din mers şi o luă în braţe.

— Dumnezeule, zise Heather. Credeam că ai de gând să mă părăseşti.

— E-n regulă, o linişti Kathleen. Acum eşti în siguranţă. Eşti rănită? Lasă-mă să mă uit la tine.

Kathleen îşi trase fiica spre maşină pentru a o studia mai bine la lumina farurilor.

— Eşti rănită, constată ea când îi văzu zgârieturile de pe faţă şi de pe mâini.

— Nu, spuse repede Heather. Olan se apropie de ele şi ea se întoarse neliniştită spre el. Trebuie să-l ajutăm pe Cody. E foarte bolnav.

— Arată-mi unde e, îi ceru Olan. Kathleen, vezi dacă găseşti un drum pe care să aduci jeepul până la cabană! strigă el urmând-o pe Heather.

* * *

— Cuvântul pneumonie îţi spune ceva? întrebă Jenny în timp ce-şi punea mâinile în şolduri pentru a-şi privi dificilul

pacient.

—Da, se răsti Cody. înseamnă că m-am săturat să stau întins în pat!

Continuară să se privească fix unul pe altul, până când Jenny îşi întoarse ochii.

—Bine, oftă ea supărată. Ce-ai zice dacă am ieşi puţin pe verandă?

El se încruntă.

— Ce-ai zice dacă ai pleca de aici şi m-ai lăsa să mă îmbrac? M-am săturat de patul şi de camera asta. îţi promit că nu mă voi obosi, adăugă el sarcastic.

— Cody, de ce eşti atât de dificil? Doctorul a spus.

— Nu dau doi bani pe doctorul ăla! Nu el a fost obligat să rămână la pat.

— Niciodată n-ai fost un pacient bun, Cody, chicoti Brent Small intrând în cameră. Te-am auzit de afară ţipând.

Jenny răsuflă uşurată când îl văzu pe doctor. Fără a privi înapoi, ieşi din cameră, mai mult decât bucuroasă să-l lase pe Cody pe mâna unui specialist.

— Tot ce vreau e să mă ridic, să mă îmbrac şi să-mi văd de viaţa mea, zise Cody printre dinţii încleştaţi. Cer prea mult?

Doctorul îl privi cu blândeţe.

— Ştiu. Hai să vedem în ce stare eşti.

Cody îndură examinarea, hotărât să încalce orice sfat de a rămâne în pat. Orice idiot ar putea vedea că e sănătos tun. Nu-i stătea în fire să recurgă la soluţii extreme.

Desigur, asta n-o includea şi pe Kathleen, care lipsise cu desăvârşire toată săptămâna. Venise aici în ziua în care fusese adus de la spital şi încercase să-i vorbească, dar ea nu-l lăsase, spunându-i că vor discuta când se va însănătoşi, după care dispăruse.

Heather şi Holly veniseră să-l viziteze de câteva ori, iar John şi Mattie fuseseră mereu prin preajmă. Chiar şi bătrânul Earl venise într-o după-amiază pentru a juca şah împreună. Kathleen fusese singura care stătuse deoparte şi Cody nu-şi putea da seama dacă este supărat său îngrozit de absenţa ei. Tot ce ştia era că obosise să se întrebe ce se întâmplă în mintea ei.

— Cred că ai putea să te ridici din pat şi să te plimbi prin împrejurimi, spuse doctorul. Nu face abuz de nimic, nu călări şi nu pleca departe.

— Am înţeles, îi răspunse Cody, tensionat.

Brent îşi strânse instrumentele şi-i aruncă pacientului o privire.

— Acordă atenţie sfaturilor mele, îl avertiză el. {i fii atent la reacţiile corpului tău. Nu cred că trebuie să-ţi reamintesc cât de bolnav ai fost. încă mai eşti slăbit.

— Promit să îţi urmez sfaturile.

Doctorul zâmbi.

— Asta pentru început, decise el chicotind, când zări privirea întunecată a lui Cody. Dacă o iei încet, pot spune că îţi vei reveni complet într-o săptămână sau două. îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă. Anunţă-mă dacă ai probleme.îi voi spune lui Jenny că te poţi da jos din pat.

Doctorul nici nu ieşise bine când Cody era deja în picioare şi căuta o pereche de blugi. Nu-i convenea că nu era la el acasă, dar tatăl lui şi cu Jenny insistaseră să stea până la vindecare în casa lor. Dacă ar fi fost după el, n-ar mai fi petrecut încă o noapte în această cameră. Va dormi în propriul lui dormitor de astăzi încolo.

îşi puse repede o cămaşă, având o singură prioritate: s-o găsească pe Kathleen şi să discute cu ea. Era timpul să

găsească răspunsuri la întrebările care îl chinuiau.

* * *

Cody era fericit să vadă drumul cel nou care pornea din şoseaua principală spre muzeu. Cel puţin, Kathleen reuşise să facă ceva treabă de când el stătea la pat. N-o va putea ajuta prea mult, dar vor reuşi să termine treaba. Deschiderea va trebui amânată o săptămână sau două, dar.

Se trezi la realitate când văzu cum arăta muzeul. Opri brusc maşina şi îl privi uimit. Vechea casă colonială era proaspăt zugrăvită în alb, cu obloane gri-argintii. Grădina fusese curăţată şi flori care rezistau unei toamne târzii străjuiau veranda. Fusese asfaltată o porţiune de pământ din sudul casei şi văzu cinci maşini parcate acolo. Micuţa insulă de verdeaţă din mijlocul drumului circular din faţa casei purta o pancardă care anunţa vizitatorii că sosireră la Muzeul Sara Ann Washington.

Cody puse maşina în mişcare şi se îndreptă spre casă. Kathleen părea că fusese foarte ocupată în ultimele săptămâni şi nu aşteptase ajutorul lui. Poate aşa se explica faptul că nu venise să-l vadă. Nu avusese timp.

Exteriorul fusese o surpriză, dar interiorul era uimitor. Păşi în holul de la intrare şi se opri. Lemnul de stejar al duşumelei fusese lustruit până când devenise galben. La fel se întâmplase şi cu scările şi balconul. Tocăria fusese şi ea montată.

Auzi voci de sus, dar nici una nu era a lui Kathleen. Intră în camera din dreapta şi văzu mai multe din tablourile tatălui său rezemate de pereţi, ca şi când ea nu s-ar fi hotărât unde să le aşeze. Merse mai departe, găsind şi alte lucrări ale tatălui său, şi unele ale unor străini, în celelalte camere.

Abia în ultima cameră o găsi. Kathleen stătea în genunchi, pe podea, cu o agendă în mână, cu o grămadă de cuverturi pe lângă ea. Era o explozie de culori, dar Cody nu observă nimic

în afară de femeia blondă care părea concentrată, în timp ce nota ceva în agendă. O bluză turcoaz îi evidenţia părul şi se pierdea în cordonul fustei negre.

Nu era pregătit pentru valul de iubire şi de dorinţă care îl izbi la vederea ei. Răbdarea îi dispăruse, dar tot nu voia să facă presiuni asupra ei; Kathleen îndurase desule toată viaţa. Nu-şi dorea decât să-şi petreacă restul vieţii în compania ei, dar dacă asta nu era şi dorinţa ei, o va lăsa în pace. Dacă reuşea.

Realiză că ea îi simţise prezenţa pentru că se încordă şi îşi ridică încet capul. Când îi întâlni ochii, aceştia îl priveau confuz, dar acest sentiment dispăru repede sub nişte emoţii care puteau tăia respiraţia, şi toate temerile lui dispărură când ea alergă în braţele lui.

O strânse la piept şi-şi îngropă faţa în buclele ei aurii. Kathleen îi încojură gâtul cu amândouă mâinile ca şi când i-ar fi fost frică să nu dispară. Când se îndepărtă pentru a o privi, rămase surprins să vadă lacrimi pe obrajii ei.

— Nici nu ştii cât de fericită sunt că eşti aici, şopti ea, ridicând o mână ca să-i mângâie obrazul.

El o prinse cu a lui pentru a-i săruta palma.

— Ti-a fost dor de mine?

Ea râse fericită.

— Mi-a fost foarte dor de tine. Dacă mă mai sperii aşa vreodată. Vocea i se pierdu când el o sărută uşor pe buze, dar asta nu era de ajuns pentru nici unul dintre ei, aşa că se sărutară cu o disperare care îi surprinse pe amândoi. Kathleen era a lui şi îşi deschisese sufletul pentru a-i arăta toate sentimentele.

Când reuşiră să se despartă, ea îşi puse capul pe pieptul lui şi-i ascultă bătăile repezi ale inimii, după care îl privi.

— Pun pariu că ţi s-a spus să iei totul uşor, iar inima ta

deja e în trap.

El zâmbi şi o sărută repede pe frunte.

— Katie, dacă mă va ucide dragostea pe care ţi-o port, atunci pot muri fericit.

Ea oftă şi îl privi îngrijorată.

Nu glumi cu asta, Cody. Nu cred că realizezi cât de aproape erai să. Vocea i se frânse.

— Katie, şopti el, cuprinzându-i faţa cu mâinile. Acum totul e bine şi nu mai ai de ce să-ţi faci griji pentru mine.

Ea se îndepărtă şi ajunse la fereastră.

— Te vedeam tot timpul aşa cum te-am găsit în cabană, zise ea cu o voce tristă. Credeam că te vom pierde până când ajungem la spital.

— Dar nu m-ai pierdut. Veni lângă ea şi o cuprinse de talie, întorcând-o spre el. Eram hotărât să supravieţuiesc numai ca să-ţi cer iertare pentru toate prostiile pe care le-am spus. îmi pare rău, Katie. Te-am constrâns când n-ar fi trebuit să fac altceva în afară de a-ţi oferi sprijinul meu. Credeam că le ştiu pe toate.

— Nu ai greşit prea mult, zise ea liniştită. Ti-am tot auzit vocea când l-am înfruntat prima dată pe Gary. Ai avut încredere în mine când nici măcar eu nu aveam. Ai văzut puterea de care eu habar nu aveam. Nu-mi imaginam că voi reuşi vreodată să-l înving.

— Tot mai cred că am greşit, oftă el. John mi-a spus ce s-a întâmplat între tine şi Gary. Sunt mândru de tine, Katie.

Kathleen îi luă mâna şi o duse la buze.

— Mulţumesc, murmură ea.

El rămase aşa, ţinând-o în braţe, bucuros că sunt din nou împreună.

—Heather mi-a spus câte ceva despre viaţa ta împreună

cu Gary.

— Biata Heather, zise Kathleen, respirând adânc. A fost prinsă între vis şi realitate. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că le răneam pe fete pretinzând că mariajul meu e perfect. Mi-am spus că le-ar fi mai rău dacă aş divorţa. Nu am realizat că ele ştiau atât de multe. Pentru prima dată, nu mai avem secrete una faţă de alta, şi suntem în cea mai bună formă.

— Ai fost minunată, Katie. Ai două fete frumoase, şi tu te-ai transformat într-o femeie pe cinste, constată el întorcând-o în braţe până când ajunse cu faţa la el. Te iubesc. O ştiu de foarte mult timp, dar n-am avut curajul să-ţi spun. Credeam că nu e corect să-ţi cer să începi o nouă relaţie atât de devreme după destrămarea căsătoriei tale. El zâmbi şi-i îndepărtă şuviţele de păr care-i cădeau pe faţă. Acum nu mai am de gând să aştept. Te iubesc şi aş vrea să-mi petrec restul vieţii împreună cu tine ca prieten, ca iubit, ca partener.

Zâmbetul ei tremură sub lacrimi.

— Heather, asistentele şi doctorii, mi-au spus cu toţii cum strigai că mă iubeşti, în timpul delirului. Ori de câte ori mă aflam în preajma ta, erai complet liniştit. Câteodată mi se părea că nici nu mai respiri. îmi pare bine că te aud spunându-mi acum aceste cuvinte, pentru că altfel aş fi crezut că erau datorate numai delirului.

—Acum sunt foarte lucid, o asigură el. Aş fi mai mult decât fericit să-ţi pot declara dragostea mea în fiecare zi de acum înainte. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Katie?

Ea ezită şi el se neliniştit.

— Trebuie să mai afli ceva înainte să-mi faci o asemenea propunere.

Cody simţi tensiunea ei şi nervozitatea lui luă amploare.

— Despre ce e vorba?

Ea îşi plecă ochii.

— Trebuie să ştii că nu-ţi pot oferi copii. La un an după moartea lui Kevin, m-am îmbolnăvit şi a trebuit să fac o operaţie. Nu mai pot face copii.

El se simţi uşurat şi îi ridică bărbia cu o mână.

—Te iubesc, o asigură el. Copiii nu pot fi o garanţie într-o căsătorie. Le iubesc pe fiicele tale ca şi când ar fi ale mele. Poate că vom avea o mulţime de nepoţi.

Ea îl privi cu toată dragostea în ochi.

— Eşti sigur?

—{i nu cer decât dragostea ta, spuse el zâmbind. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Katie?

— Da, îi răspunse ea fără nici o rezervă. întotdeauna mi-am spus că nu mă voi mai recăsători, dar apoi am realizat că nu cunoscusem niciodată dragostea. Te iubesc, Cody. Pentru totdeauna.

El o strânse şi mai tare în braţe, înflăcărat de promisiunile unui viitor fericit.

— îmi închipuiam eu că aici îl voi găsi pe pacientul dispărut.

Cody îşi ridică privirea şi-l văzu pe tatăl său stând în pragul uşii.

—Am cel mai bun medicament din lume în braţele mele.

Olan chicoti.

— Nu mă îndoiesc. De ce nu te porţi cuviincios şi n-o rogi să devină o membră a familiei noastre?

— Se pare că eşti medium. Chiar asta am făcut.

Sfâr[it

```
* * *
* * *
*                 * *
*                 * *
*                 * *
```